

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Halina Czaban (spr.)
Sędziowie	SSA Andrzej Ulitko SSA Leszek Kulik
Protokolant	Barbara Mosiej

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku - Danuty Dąbrowskiej delegowanej do Prokuratury Apelacyjnej

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2014 r. sprawy:

1.M. S. (1) s. T. oskarżonego z art. 1. art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.);

2. art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 §1 kk;

3. art. 258§ 3 kk;

4. art. 191§ 1 kk w zw. z art. 12 kk;

5. art. 207§ 2 kk w zw. z art. 207§ 1 kk w w zb. z art. 189§ 1 kk w zb. z art. 158§ 1 kk w zb. z art. 191§ 1 kk i w zw. z art. 11§ 2 kk;

6. art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust. 1 w zb. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65§ 1 kk,

7. art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust. 1 w zb. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65§ 1 kk,

8. art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust. 1 w zb. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65§ 1 kk,

9. art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust. 1 w zb. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65§ 1 kk,

10. art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.),

2) M. P. s. I. oskarżonego z art. 11. art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 2 w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 12 kk,

12. art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 12 kk,

13. art. 13§ 1 kk w zw. z art. 56 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 11§ 2 kk,

14. art. 191§ 2 kk,

15. art. 191§ 2 kk w zw. z art. 12 kk,

16. art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 §1 kk,

17. art. 191§ 1 kk w zw. z art. 12 kk,

18. art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.),

19. art. 280§ 1 kk,

20. art. 282 kk,

21. art. 258§ 3 kk,

22. art. 191§ 1 kk w zw. z art. 12 kk,

23. art. 207§ 2 kk w zw. z art. 207§ 1 kk w w zb. z art. 189§ 1 kk w zb. z art. 158§ 1 kk w zb. z art. 191§ 1 kk i w zw. z art. 11§ 2 kk;

3) T. I. (1) s. M. oskarżonego z art. 24. art. 191§ 2 kk,

25. art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 2 w zb. z art. 58 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 2 w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 §1 kk,

26. art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.),

27. art. 258§ 3 kk,

28. art. 283 kk w zw. z art. 280§ 1 kk,

29. art. 62 ust. 3 w z zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.),

30. art. 191§ 1 kk,

31. art. 191§ 1 kk w zw. z art. 12 kk,

32. art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 12 kk;

4) K. K. (1) s. D. oskarżonego z art. 34. art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk,

35. art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 12 kk,

36. art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 12 kk,

37. art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk,

38. art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk,

39. art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.),

5) R. B. oskarżonego z art. 34. art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk,

35. art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 12 kk,

36. art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 12 kk,

37. art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk,

38. art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk,

39. art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.),

6) R. K. oskarżonego z art. 55. art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 12 kk,

56. art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk,

57. art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.),

58. art. 258§ 1 kk,

59. art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65§ 1 kk,

60. art. 207§ 2 kk w zw. z art. 207§ 1 kk w w zb. z art. 189§ 1 kk w zb. z art. 158§ 1 kk w zb. z art. 191§ 1 kk i w zw. z art. 11§ 2 kk;

7) R. P. oskarżonego z art. 61. art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§ 2 kk i w zw. z art. 12 kk,

62. art. 58 ust. 2 w zb. z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§ 2 kk i w zw. z art. 12 kk,

63. art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 12 kk,

64. art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.);

8) J. J. (1) oskarżonego z art. 71. art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64§ 1 kk,

72. art. 58 ust. 2 w zw. z art. 58 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 2 w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64§ 1 kk,

73. art. 207§ 2 kk w zw. z art. 207§ 1 kk w w zb. z art. 189§ 1 kk w zb. z art. 158§ 1 kk w zb. z art. 191§ 1 kk w zw. z art. 11§ 2 kk i w zw. z art. 64§ 2 kk,

74. art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64§ 1 kk,

75. art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 2 w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64§ 1 kk;

9) D. J. (1) oskarżonego z art. 76. art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64§ 1 kk,

77. art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64§ 1 kk,

78. art. 58 ust. 2 w zb. z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§ 2 kk i w zw. z art. 64§ 1 kk,

79. art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64§ 1 kk,

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora wobec M. S. (1), M. P., T. I. (1), R. B., R. K., R. P., J. J. (1) i D. J. (1) i obrońców oskarżonych: M. S. (1), M. P., T. I. (1), K. K. (1), R. B., R. K., R. P. i D. J. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 28 listopada 2013 r. sygn. akt II K 177/12

I. Zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcie z pkt. 48 części dyspozytywnej w odniesieniu do M. S. (1), M. P., T. I. (1), K. K. (1), R. B., R. K. i z pkt. 50 części dyspozytywnej co do M. S. (1), M. P., K. K. (1), R. B. i J. J. (1);

2. uchyla wyrok wobec: M. S. (1) w pkt. 1 części dyspozytywnej (w zakresie czynów z pkt. 1,2,6,7,8,9 a/o), M. P. w pkt. 5, 6 części dyspozytywnej (w zakresie czynów z pkt. 11,12,13,16,18, 14, 15, 17 a/o), T. I. (1) w pkt. 10, 11, 14, 15 części dyspozytywnej (w zakresie czynów z pkt. 24, 25, 26, 29, 33, 30, 31 a/o), K. K. (1) w pkt.17 części dyspozytywnej (w zakresie czynów z pkt 34,35,36,37,38 a/o), R. B. w pkt.26 części dyspozytywnej (w zakresie czynu z pkt. 52 i 53 a/o), R. K. w pkt. 28 i 29 części dyspozytywnej (w zakresie czynów z pkt. 55,56,57,59 a/o), R. P. w pkt. 32, 33, 34 części dyspozytywnej (w zakresie czynów z pkt.61,62, 63 a/o), J. J. (1) w pkt. 43 części dyspozytywnej (w zakresie czynu z pkt. 73), a nadto na zasadzie art. 435 kpk w pkt 40,41, 42 części dyspozytywnej (w zakresie czynów z pkt. 71, 74, 72, 75), D. J. (1)w pkt. 44, 45,46,47 części dyspozytywnej (w zakresie czynów z pkt. 76,77, 78, 79) oraz w zakresie orzeczenia w oparciu o art. 45 § 1kk co do tych oskarżonych (pkt 53 części dyspozytywnej wyroku) i w tej części przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Olsztynie;

3. uniewinnia oskarżonych od czynów przypisanych w części dyspozytywnej: M. S. (1) w pkt. 2, M. P. w pkt. 8, T. I. (1) w pkt. 12, R. B. w pkt. 25, R. K. w pkt. 30 i w tej części kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa;

4. w ramach czynu przypisanego w pkt. 13 części dyspozytywnej (pkt 28 a/o) oskarżonego T. I. (1) uznaje za winnego tego, że w lipcu 2010r, w bliżej nieustalonym dniu w B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą pobicia doprowadził M. M. (2) do wydania mu telefonu komórkowego (...) C (...) wartości 600 złotych, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, to jest czynu z art. 283 kk w zw. z art. 282 kk i za to na mocy tych przepisów skazuje go, a na mocy art. 283 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 85 kk, 86 § 1 kk orzeka kary łączne pozbawienia wolności:

- M. S. (1) 3 (trzy) lata,

- M. P. 3 (trzy) lata;

6. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kar pozbawienia wolności zalicza oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności:

- M. S. (1) od 16 marca do 03 czerwca 2011r i od 28 kwietnia 2013r. do 28 listopada 2013r.

-M. P. od 16 marca 2011r. do 09 maja 2011r.

- R. B. od 04 kwietnia 2011r. do 04 maja 2011r.

7. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesza oskarżonemu K. K. (1) wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch lat) próby.

8. uchyla rozstrzygnięcia z pkt.51 i 52 części dyspozytywnej wyroku.

II. Utrzymuje wyrok w zaskarżonej części w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. Ż. obrońcy M. P., adw. W. W. (1) obrońcy T. I. (1), adw. M. W. (1) obrońcy K. K. (1), adw. E. O. obrońcy R. K., adw. K. R. obrońcy J. J. (1), adw. A. R. obrońcy D. J. (1) po 738 złotych, w tym 138 złotych należnego podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za postępowanie przed sądem drugiej instancji.

IV. Zasądza od oskarżonych tytułem opłaty za obie instancje: od M. S. (1) i M. P. po 400 złotych, od K. K. (1) 120 złotych, od R. B. 60 złotych i zwalnia tych oskarżonych od pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w części skazującej.

UZASADNIENIE

M. S. (1) oskarżony o to że:

1. w miesiącu kwietniu 2010r. w B., woj. warm. - mazur. wspólnie i w porozumieniu z M. P. i T. I. (1), wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 40 gramów w ten sposób, iż najpierw razem w L. nabyli tą marihuanę, a następnie podzielili ją między siebie w celu jej dalszej sprzedaży, a czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.);

2. w okresie od miesiąca lutego 2010r. do połowy marca 2011r. w D., Gm. S. i w B., woj. warm. - mazur. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, od miesiąca czerwca 2010r. działając w zorganizowanej grupie, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu powziętego z góry zamiaru, wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1350 gramów do połowy miesiąca grudnia 2010r. i substancji psychotropowej w postaci czystej amfetaminy lub z domieszką fenyloetyloaminy o wadze co najmniej 4200 gramów, pochodzące z innego źródła niż własny przemyt, które przekazywał do sprzedaży swoim wspólnikom i dilerom lub udzielał konsumentom w ten sposób, iż sam lub za pośrednictwem D. Ł. (1) przekazywał lub sprzedawał je w większych ilościach do dalszego handlu oraz sprzedawał w działkach nie mniej niż 96 gramów marihuany i 12 gramów powyższej substancji albo dał do użycia nie mniej niż 10 gramów amfetaminy, w wyniku czego otrzymał od nich łącznie przynajmniej 86 400 zł,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 §1 kk;

3. w okresie co najmniej od miesiąca czerwca 2010r. do dnia 16 marca 2011r. w D., Gm. S. i w B., woj. warm. - mazur. wspólnie z M. P. i T. I. (1) kierował zorganizowaną grupą, do której w różnych okresach należeli R. B., D. D. (3), M. G., R. K., D. Ł. (1), P. Ł. (1), T. Ł. (1), Ł. O. (1), P. P. (2), D. W. i inne ustalone osoby, mającą na celu popełnianie przestępstw, polegających na sprowadzeniu z Holandii znacznych ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste i substancji psychotropowej w postaci tabletek ekstazy oraz wprowadzeniu do obrotu tych narkotyków i amfetaminy z innego źródła,

tj. o czyn z art. 258§ 3 kk;

4. w okresie od miesiąca lipca do końca miesiąca września 2010r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru stosował groźbę bezprawną i przemoc wobec swojego dilerka Ł. P. w celu zmuszenia go do określonego działania do czasu jego ucieczki w ten sposób, iż wielokrotnie telefonicznie groził mu pobiciem oraz co najmniej raz dusił go za szyję i bił ręką po twarzy, aby zmusić do terminowego rozliczenia się z nim z pieniędzy za przekazane mu wcześniej do sprzedaży środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste w postaci marihuany i substancję psychotropową w postaci amfetaminy,

tj. o czyn z art. 191§ 1 kk w zw. z art. 12 kk;

5. w dniu 7 października 2010r. na polanie w lesie w pobliżu miejscowości P., gm B., woj. warm. - mazur. wspólnie i w porozumieniu z M. P., R. K., J. J. (1) i P. J. (1) znęcał się fizycznie i psychicznie ze stosowaniem szczególnego okrucieństwa nad członkiem swojej grupy przestępczej dilerem Ł. P. w celu zmuszenia go do rozliczenia się z pieniędzy za przekazane mu wcześniej do sprzedaży narkotyki w ten sposób, iż w B. jeden ze wspólników zwał go do wejścia do klatki bloku i zablokował jego ucieczkę do czasu zatrzymania i pozbawienia wolności, a następnie razem z nimi przewoził go samochodem osobowym marki (...) o nr rej. (...) do wskazanego wyżej miejsca, gdzie on i M. P. razem wyzywali go słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe, opluli i osikali, kopali go obutymi nogami po głowie i innych częściach ciała, bili go rękami i grubą gałęzią, skakali po nim i rzucali nim, w wyniku czego był on narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, wskutek czego doznał on stłuczenia

twarzy, klatki piersiowej i dolnych kończyn, ogólnego potłuczenia i innych obrażeń, naruszających czynności narządu jego ciała na czas poniżej siedem dni, potem zaś przewieźli pokrzywdzonego z powrotem do miasta w bagażniku tego pojazdu,

tj. o czyn z art. 207§ 2 kk w zw. z art. 207§ 1 kk w w zb. z art. 189§ 1 kk w zb. z art. 158§ 1 kk w zb. z art. 191§ 1 kk i w zw. z art. 11§ 2 kk;

6. w okresie od 3 do 11 grudnia 2010r. w D., gm S. i w B., woj. warm. - mazur. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierując zorganizowaną grupą, wspólnie i w porozumieniu z D. D. (3) jako kurierem, inną ustaloną osobą i nieustaloną osobą, wbrew przepisom ustawy dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1000 gramów i substancji psychotropowej w postaci 500 tabletek ekstazy, finansując ich zakup w ten sposób, iż najpierw swoim samochodem osobowym przy wykorzystaniu dwóch kierowców zawiózł kuriera do Holandii, który otrzymał tam nabyte przez niego te narkotyki, specjalnie zapakowane i przywiózł mu rejsowym autobusem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przekazując je w D., a następnie do połowy miesiąca stycznia 2011r. w miejscu zamieszkania, w B. i innych miejscowościach, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu powziętego z góry zamiaru wprowadził do obrotu tą znaczną ilość powyższych narkotyków w ten sposób, iż sam lub za pośrednictwem D. Ł. (1) przekazywał lub sprzedawał je w większych ilościach do dalszego handlu swoim wspólnikom, dilerom lub konsumentom do użycia, w wyniku czego otrzymał od nich łącznie przynajmniej 20.500 zł,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust. 1 w zb. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65§ 1 kk,

7. w okresie od 15 do 18 stycznia 2011r. w D., gm. S., powiat (...), woj. warm. - mazur. i innych miejscowościach w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierując zorganizowaną grupą, wspólnie i w porozumieniu z D. D. (3) jako kurierem, R. B., inną ustaloną osobą i nieustaloną osobą, wbrew przepisom ustawy dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 2000 gramów i substancji psychotropowej w postaci 300 tabletek ekstazy w ten sposób, iż najpierw jeden ze wspólników swoim samochodem osobowym zawiózł kuriera do Holandii, a on pojechał do tego kraju z drugim wspólnikiem, gdzie nabył powyższą marihuanę i tabletki, które przekazał kurierowi, a następnie on rejsowym autobusem przywiózł te narkotyki, specjalnie zapakowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przekazując je mu i R. B. w miejscowości F., a następnie do początku miesiąca lutego 2011r. w miejscu zamieszkania, w B. i innych miejscowościach, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu powziętego z góry zamiaru wprowadził do obrotu tą znaczną ilość powyższych narkotyków w ten sposób, iż sam, za pośrednictwem D. Ł. (1) lub innych osób przekazywał lub sprzedawał je w większych ilościach do dalszego handlu swoim wspólnikom, dilerom lub konsumentom do użycia, w wyniku czego otrzymał od nich łącznie przynajmniej 38.500 zł,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust. 1 w zb. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65§ 1 kk,

8. w okresie od 12 do 14 lutego 2011r. w D., Gm. S., powiat (...), woj. warm. - mazur. i innych miejscowościach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierując zorganizowaną grupą, wspólnie i w porozumieniu z T. Ł. (1) jako kurierem i inną ustaloną osobą dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1500 gramów w ten sposób, iż przekazał pieniądze na zakup tej marihuany i wysłał kuriera busem do Holandii, gdzie on od ustalonego wspólnika otrzymał ten narkotyk, specjalnie zapakowany i rejsowym autobusem wrócił do kraju, przywoząc go na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a następnie przekazał mu ten środek za pośrednictwem innej osoby, potem zaś do początku miesiąca marca 2011r. w miejscu zamieszkania, w B. i innych miejscowościach, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu powziętego z góry zamiaru wprowadził do obrotu tą znaczną ilość powyższego środka w ten sposób, iż sam, za pośrednictwem D. Ł. (1) lub

innych osób przekazywał lub sprzedawał go w większych ilościach do dalszego handlu swoim współpracownikom, dilerom lub konsumentom do użycia oraz udzielił 5 jego gramów kurierowi jako częściowe rozliczenie z nim powyższego przemytu i innej ustalonej dał pół grama do wypróbowania, w wyniku czego otrzymał od nich łącznie przynajmniej 27.000 zł,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust. 1 w zb. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65§ 1 kk,

9. w okresie od 11 do dnia 14 marca 2011r. w D., Gm. S., woj. warm. - mazur. i innych miejscowościach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierując zorganizowaną grupą, wspólnie i w porozumieniu z R. B., T. Ł. (1) jako kurierem i inną ustaloną osobą dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 3000 gramów w ten sposób, iż R. B. swoim samochodem osobowym zawiózł kuriera do Holandii, gdzie otrzymał on zakupioną przez nich marihuane, specjalnie zapakowaną, a następnie rejsowym autobusem i pociągiem przywiózł ją na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przekazując ten narkotyk temu jego współpracownikowi w K., a następnie do dnia 16 marca 2011r., kiedy został zatrzymany przez policjantów w miejscu zamieszkania, w B. i innych miejscowościach, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu powziętego z góry zamiaru wprowadził do obrotu tą znaczną ilość tego środka o wadze przynajmniej 2680 gramów w ten sposób, iż sam lub za pośrednictwem D. Ł. (1) przekazywał lub sprzedawał go w większych ilościach do dalszego handlu swoim współpracownikom i dilerom, w wyniku czego otrzymał od nich łącznie przynajmniej 48.240 zł,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust. 1 w zb. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65§ 1 kk,

10. w dniu 16 marca 2011r. w D., Gm. S., pow. (...), woj. warm. – mazur. wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 320,66 gramów i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 10,12 grama, które przechowywał w pomieszczeniu gospodarczym,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.).

M. P. oskarżony o to, że:

11. w miesiącu kwietniu 2009r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił małoletniej M. C. środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w łącznej ilości co najmniej 6 gramów marihuany w ten sposób, iż sprzedawał jej ten narkotyk w działkach do palenia, w wyniku czego otrzymał od niej łącznie przynajmniej 180 zł, a czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 2 w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 12 kk,

12. w okresie od miesiąca lipca 2009r. do końca miesiąca kwietnia 2010r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił ustalonej osobie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w łącznej ilości co najmniej 15 gramów marihuany w ten sposób, iż sprzedawał jej ten narkotyk w działkach do palenia, w wyniku czego otrzymał od niej łącznie przynajmniej 450 zł, a czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 12 kk,

13. w okresie od początku miesiąca listopada do dnia 20 listopada 2009r. w B., woj. warm. - mazur. wbrew przepisom ustawy usiłował wprowadzić do obrotu środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 50

gramów i substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 6 gramów w ten sposób, iż przekazał te narkotyki na przechowanie M. R. (1) z wagą elektroniczną i pustymi foliowymi woreczkami do porcjowania na działki do czasu znalezienia nabywców, a w zamian za to udzielił mu 6 gramów powyższego środka i 1,63 grama tej substancji, lecz zamiaru swojego nie osiągnął ze względu na znalezienie tych narkotyków przez miejscowych policjantów w mieszkaniu wyżej wymienionego,

tj. o czyn z art. 13§ 1 kk w zw. z art. 56 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 11§ 2 kk,

14. w połowie miesiąca lutego 2010r. na drodze gruntowej w pobliżu miejscowości Ł., Gm B., woj. warm. - mazur. wspólnie i w porozumieniu z T. I. (1) oraz nieustalonym mężczyzną jako kierowcą w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w kwocie 100 zł jednemu z nich po spóźnieniu się o jeden dzień stosował przemoc wobec I. J. w ten sposób, iż najpierw w B. po użyciu podstępów zwabiali go do osobowej taksówki i pojechali z nim do wskazanego wyżej miejsca, gdzie po wyjściu z pojazdu wspólnik od razu kilka razy uderzył go ręką w twarz, a następnie razem zawiązali mu nogi liną, którą przymocowali do haka holowniczego i kazali kierowcy jechać, w wyniku czego był on ciągnięty na tej linii co najmniej 40 metrów, wskutek czego doznał on stłuczenia lewego stawu łokciowego i ogólnego potłuczenia, które naruszyły czynności narządu jego ciała na czas poniżej siedem dni, zaś samo zdarzenie sfilmowali telefonem komórkowym i w drodze powrotnej do miasta wspólnik groził jeszcze pobiciem jak następnego dnia nie zwróci mu pożyczonych pieniędzy,

tj. o czyn z art. 191§ 2 kk,

15. w drugiej połowie miesiąca lutego 2010r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w kwocie 100 zł stosował groźbę bezprawną wobec I. J. w ten sposób, iż przez tydzień czasu przychodził do jego mieszkania i wielokrotnie groził pobiciem, aby zwrócił mu wcześniej pożyczone pieniądze,

tj. o czyn z art. 191§ 2 kk w zw. z art. 12 kk,

16. w okresie od początku miesiąca lutego 2010r. do dnia 16 marca 2011r. w B., woj. warm. - mazur. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, od miesiąca czerwca 2010r. działając już w zorganizowanej grupie, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu powziętego z góry zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 3522 gramów i substancji psychotropowej w postaci czystej amfetaminy, z domieszką fenyloetyloaminy lub glukozy o wadze co najmniej 1290 gramów, otrzymane od M. S. (1) lub innego dostawcy, które udzielał swojemu wspólnikowi T. I. (1), z którym też wymieniał się nimi, dilerom lub konsumentom w ten sposób, iż najpierw w mieszkaniu ustalonej osoby porcjował marihuanę na działki i tam ją przechowywał, którą początkowo sam udzielał, sprzedając ją, potem przysyłał mu konsumentów w celu im sprzedaży tych działek i przyjmowania od nich pieniędzy, następnie przekazywał swoim dilerom te narkotyki w ilościach jednorazowo od 5 do 50 gramów do dalszego handlu, przechowywał je u nich do czasu ich sprzedaży, wysyłał ich z działkami do swoich klientów, polecał przynieść je do innych dilerów, sam sprzedawał innym osobom większe ilości tych narkotyków lub w działkach o łącznej wadze nie mniej niż 1076 gramów marihuany, 168 gramów amfetaminy i dwie tabletki ekstazy, wymieniał się narkotykami z innymi osobami, częstował swoich kolegów lub dał za darmo 31 gramów powyższego środka i 4 gramów tej substancji za różne przysługi, w wyniku czego otrzymał od nich łącznie przynajmniej 47.860 zł ,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 §1 kk,

17. w okresie od początku miesiąca marca do końca miesiąca kwietnia 2010r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru stosował przemoc wobec swojego dilera I. J. w celu zmuszenia go do określonego działania do czasu jego ucieczki w ten sposób, iż kilka razy pobił go, bijąc dłońmi lub

pięścią po twarzy albo brzuchu i kopiąc po całym ciele, aby najpierw zmusić go do handlowania na terenie miasta jego środkiem odurzającym w postaci ziela konopi innych niż włókniste i przechowywania mu amfetaminy w mieszkaniu, później szybszego rozliczenia się z nim z przekazanej mu marihuany, a następnie do wykonywania mu różnych prac na terenie posesji, gdzie wtedy mieszkał lub upokarzających zachowań, w wyniku czego spowodował u niego podbiegnięcie krwawe prawej okolicy szczęki, rany tłuczone warg, potłuczenia ogólne i inne obrażenia, które naruszały czynności narządu jego ciała na czas poniżej siedem dni,

tj. o czyn z art. 191§ 1 kk w zw. z art. 12 kk,

18. w miesiącu kwietniu 2010r. w B., woj. warm. - mazur. wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i T. I. (1), wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 40 gramów w ten sposób, iż najpierw razem w L. nabyli tą marihuanę, a następnie podzielili ją między siebie w celu jej dalszej sprzedaży, a czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.),

19. w miesiącu maju 2010r. w B., woj. warm. - mazur. używając przemocy na osobie M. M. (2) dokonał kradzieży kamery marki „ (...) - (...)” z pudełkiem, dokumentami, ładowarką i płytami instalacyjnymi o wartości 600 zł na jego szkodę w ten sposób, iż najpierw mocno uderzył go ręką w twarz i zmusił do przyniesienia powyższej kamery z mieszkania, którą zabrał mu w celu przywłaszczenia,

tj. o czyn z art. 280§ 1 kk,

20. w okresie od czerwca do września 2010r. w B., woj. warm. - mazur. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groźbą zamachu na zdrowie M. M. (2) i członków jego rodziny żądał od niego pieniędzy w kwocie 3000 zł za „ochronę na mieście”, w wyniku czego doprowadził go do rozporządzenia mieniem w kwocie 1000 zł w ten sposób, iż groźąc pobiciem jemu i żonie oraz spowodowaniem obrażeń dziecka zmusił go do przekazania mu pieniędzy,

tj. o czyn z art. 282 kk,

21. w okresie co najmniej od miesiąca czerwca 2010r. do dnia 16 marca 2011r. w D., Gm. S. i w B., woj. warm. - mazur. wspólnie z M. S. (1) i T. I. (1) kierował zorganizowaną grupą, do której w różnych okresach należeli R. B., D. D. (3), M. G., R. K., D. Ł. (1), P. Ł. (1), T. Ł. (1), Ł. O. (1), P. P. (2), D. W. i inne ustalone osoby, mającą na celu popełnianie przestępstw, polegających na sprowadzeniu z Holandii znacznych ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste i substancji psychotropowej w postaci tabletek ekstazy oraz wprowadzeniu do obrotu tych narkotyków i amfetaminy z innego źródła,

tj. o czyn z art. 258§ 3 kk,

22. w okresie od miesiąca lipca do końca miesiąca września 2010r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru stosował przemoc i groźbę bezprawną wobec swojego dilera Ł. P. w celu zmuszenia go do określonego działania do czasu jego ucieczki w ten sposób, iż najpierw kilka razy uderzył dłonią po twarzy, aby wskazał, gdzie ukrywa się jego poprzedni diler I. J., a następnie wielokrotnie groził mu pobiciem i kilka razy pobił go na terenie miasta, że nie odbierał od niego telefonów lub spóźniał się z rozliczeniem za przekazane mu wcześniej do sprzedaży środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego spowodował u niego ranę tłuczoną dolnej wargi, stłuczenie twarzy i inne obrażenia, które naruszały czynności narządu jego ciała na czas poniżej siedem dni ,

tj. o czyn z art. 191§ 1 kk w zw. z art. 12 kk,

23. w dniu 7 października 2010r. na polanie w lesie w pobliżu miejscowości P., Gm B., woj. warm. - mazur. wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), R. K., J. J. (1) i P. J. (1) znęcał się fizycznie i psychicznie ze stosowaniem szczególnego

okrucieństwa nad członkiem swojej grupy przestępczej Ł. P. w celu zmuszenia go do rozliczenia się z pieniędzy za przekazane mu wcześniej do sprzedaży narkotyki w ten sposób, iż w B. jeden ze współników zwabił go do wejścia do klatki bloku i zablokował jego ucieczkę do czasu zatrzymania i pozbawienia wolności, a następnie razem z nimi przewoził go samochodem osobowym marki (...) o nr rej. (...) do wskazanego wyżej miejsca, gdzie on i M. S. (1) razem wyzywali go słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe, opluli i osikali, kopali go obutymi nogami po głowie i innych częściach ciała, bili go rękami i grubą gałęzią, skakali po nim i rzucali nim, w wyniku czego był on narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, wskutek czego doznał on stłuczenia twarzy, klatki piersiowej i dolnych kończyn, ogólnego potłuczenia i innych obrażeń, naruszających czynności narządu jego ciała na czas poniżej siedem dni, potem zaś przewieźli pokrzywdzonego z powrotem do miasta w bagażniku tego pojazdu,

tj. o czyn z art. 207§ 2 kk w zw. z art. 207§ 1 kk w w zb. z art. 189§ 1 kk w zb. z art. 158§ 1 kk w zb. z art. 191§ 1 kk i w zw. z art. 11§ 2 kk;

T. I. (1) oskarżony o to, że:

24. w połowie miesiąca lutego 2010r. na drodze gruntowej w pobliżu miejscowości Ł., Gm B., woj. warm. - mazur. wspólnie i w porozumieniu z M. P. oraz nieustalonym mężczyzną jako kierowcą w celu wymuszenia mu zwrotu wierzytelności w kwocie 100 zł po spóźnieniu się o jeden dzień stosowali przemoc wobec I. J. w ten sposób, iż najpierw w B. po użyciu podstępów zwabili go do osobowej taksówki i pojechali z nim do wskazanego wyżej miejsca, gdzie po wyjściu z pojazdu on od razu kilka razy uderzył go ręką w twarz, a następnie razem zawiązali mu nogi liną, którą przymocowali do haka holowniczego i kazali kierowcy jechać, w wyniku czego był on ciągnięty na tej linie co najmniej 40 metrów, wskutek czego doznał on stłuczenia lewego stawu łokciowego ogólnego potłuczenia, które naruszyły czynności narządu jego ciała na czas poniżej siedem dni, zaś samo zdarzenie sfilmowali telefonem komórkowym i w drodze powrotnej do miasta groził mu jeszcze pobiciem jak następnego dnia nie zwróci pożyczonych pieniędzy,

tj. o czyn z art. 191§ 2 kk,

25. w okresie od miesiąca lutego 2010r. do połowy marca 2011r. w B., woj. warm. - mazur. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, od miesiąca czerwca 2010r. działając w zorganizowanej grupie, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu powziętego z góry zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1280 gramów oraz substancji psychotropowej w postaci czystej amfetaminy, z domieszką fenyloetyloaminy lub glukozy o wadze co najmniej 2640 gramów, otrzymywanych od M. S. (1) lub współnika M. P., które przekazywał swoim dilerom do dalszego handlu oraz udzielał konsumentom 240 gramów marihuany, 839,5 gramów powyższej substancji i cztery tabletki ekstazy w ten sposób, iż sam lub za pośrednictwem tych dilerów sprzedawał je w większych ilościach lub w działkach, w tym małoletniej M. C., którą również częstował jak i inne ustalone osoby tymi narkotykami, a łącznie dał im lub z nimi wycał około 223 gramów tej substancji i spalił około 97 gramów powyższego środka, w wyniku sprzedaży otrzymał łącznie przynajmniej 21.070 zł, zaś czyn stanowi wypadek mniejszej wagi tylko co do sprzedaży tych narkotyków małoletniej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 2 w zb. z art. 58 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 2 w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 §1 kk,

26. w miesiącu kwietniu 2010r. w B., woj. warm. - mazur. wspólnie i w porozumieniu z M. P. i M. S. (1) wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 40 gramów w ten sposób, iż najpierw razem w L. nabyli tą marihuanę, a następnie podzielili ją między siebie w celu jej dalszej sprzedaży, a czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.),

27. w okresie co najmniej od miesiąca czerwca 2010r. do dnia 15 marca 2011r. w D., Gm. S. i w B., woj. warm. - mazur. wspólnie z M. P. i M. S. (1) kierował zorganizowaną grupą, do której w różnych okresach należeli R. B., D. D. (3), M. G., R. K., D. Ł. (1), P. Ł. (1), T. Ł. (1), Ł. O. (1), P. P. (2), D. W. i inne ustalone osoby, mającą na celu popełnianie przestępstw, polegających na sprowadzeniu z Holandii znacznych ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste i substancji psychotropowej w postaci tabletek ekstazy oraz wprowadzeniu do obrotu tych narkotyków i amfetaminy z innego źródła,

tj. o czyn z art. 258§ 3 kk,

28. w miesiącu lipcu 2010r. w B., woj. warm. - mazur. w mieszkaniu D. P. grożąc M. M. (2) natychmiastowym użyciem przemocy dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki „N. (...)” z rozsuwaną klawiaturą o wartości 600 zł na jego szkodę w ten sposób, iż grożąc pobiciem zmusił go do pokazania mu tego telefonu, który następnie zabrał w celu przywłaszczenia, a czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 283 kk w zw. z art. 280§ 1 kk,

29. w okresie od lipca do sierpnia 2010r. w B. woj. warm.- mazur. wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci 16 tabletek ekstazy, a czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 62 ust. 3 w z zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.),

30. na przełomie września i października 2010r. w B. woj. warm. - mazur. stosował przemoc wobec Ł. P. w celu zmuszenia go do określonego działania w ten sposób, iż kilka razy mocno uderzył go dłonią po twarzy, aby zmusić do rozliczenia się z nim z kwoty 400 zł za przekazaną mu wcześniej do sprzedaży substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 20 gramów, w wyniku czego spowodował u niego stłuczenie głowy, które naruszyło czynności narządu jego ciała na czas poniżej siedem dni,

tj. o czyn z art. 191§ 1 kk,

31. w okresie od połowy miesiąca grudnia 2010r. do połowy miesiąca stycznia 2011r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru stosował groźbę bezprawną wobec swojego małoletniego dilerka D. N. w celu zmuszenia go do określonego działania w ten sposób, iż grożąc mu pobiciem i wywiezieniem do lasu zmusił go do dalszego handlowania jego środkiem odurzającym w postaci ziela konopi innych niż włókniste w postaci marihuany, w wyniku czego pokrzywdzony przyjął od niego 20 gramów tego narkotyku i sprzedał go,

tj. o czyn z art. 191§ 1 kk w zw. z art. 12 kk,

32. w miesiącu lutym 2011r. w B., woj. warm. - mazur w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. M. (2) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 30 zł za pomocą wprowadzenia go w błąd w ten sposób, iż nie mając zamiaru sprzedaży zamówionej działki jednego grama ziela konopi innych niż włókniste w postaci marihuany wyłudził od niego powyższą kwotę pieniędzy, którą wziął, aby przynieść mu ten narkotyk, a czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 286§ 3 kk w zw. z art. 286§ 1 kk,

33. w okresie od dnia 16 lutego do dnia 12 mara 2011r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 6 gramów i substancję psychotropową w ilości pół grama amfetaminy w ten sposób, iż T. Ł. (1) poczęstował go pięcioma gramami marihuany, którą wypalili razem z jeszcze inną ustaloną osobą lub spalił sam, a powyższą substancję wyćpał, zaś czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 12 kk;

K. K. (1) oskarżony o to, że:

34. w okresie od miesiąca września 2008r. do miesiąca sierpnia w 2010r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 330 gramów za łączną kwotę przynajmniej 9420 zł w ten sposób, iż sprzedawał co najmniej czterem ustalonym osobom ten narkotyk do palenia w ilościach od pół grama do pięciu gramów za jednym razem,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk,

35. w okresie od miesiąca lutego do miesiąca sierpnia 2010r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze co najmniej 200 gramów i znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze co najmniej 200 gramów w ten sposób, iż wymieniał się powyższymi narkotykami w równych ilościach jednorazowo z T. I. (1) lub M. P., wtedy gdy oni lub on potrzebowali marihuany lub powyższej substancji do sprzedaży innym osobom,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 12 kk,

36. w miesiącu grudniu w 2010r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 7 gramów w ten sposób, iż sprzedawał ustalonej osobie ten narkotyk w działkach, przyjmując od niego w zamian pistolet gazowy i nową bluzę dresową o łącznej szacunkowej wartości 210 zł, a czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 12 kk,

37. w okresie od połowy miesiąca marca do początku miesiąca grudnia 2011r. w B., woj. warm. – mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 229 gramów za łączną kwotę przynajmniej 5820 zł w ten sposób, iż sprzedawał M. K. (1), J. J. (1) i co najmniej czterem innym ustalonym osobom ten narkotyk do palenia w ilościach od pół grama do pięciu gramów za jednym razem,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk,

38. w okresie od miesiąca maja do miesiąca października 2011r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w łącznej ilości co najmniej 180 gramów marihuany, którą sprzedał P. M. (1) za łączną kwotę przynajmniej 3600 zł w ilościach od 10 do 15 gramów jednorazowo do dalszej odsprzedaży, odbieranej osobiście przez niego lub za pośrednictwem M. K. (1),

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk,

39. w dniu 7 grudnia 2011r. w B., woj. warm. - mazur. wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 44,26 grama, a ta marihuana była zapakowana w dwadzieścia kawałków

folii aluminiowej w kształcie kulek o wagach netto od 0,47 grama do 0,79 grama i jeden większy pakunek o wadze 32,37 grama,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.),

R. B. oskarżony o to, że:

40. w okresie co najmniej od miesiąca stycznia 2011r. do dnia 16 marca 2011r. w D., Gm. S., pow. (...), woj. warm. - mazur. i innych miejscowościach, wspólnie z T. Ł. (1) i innymi ustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie, kierowanej przez M. S. (1), M. P. i T. I. (1), mającej na celu popełnianie przestępstw, polegających na wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy,

tj. o czyn z art. 258§ 1 kk,

41. w okresie od 15 do dnia 18 stycznia 2011r. w D., Gm. S., pow. (...), woj. warm. - mazur. i innych miejscowościach, działając w zorganizowanej grupie, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), kurierem D. D. (3), inną ustaloną osobą i nieustaloną osobą wbrew przepisom ustawy wziął udział w dokonaniu wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości około 2000 gramów i znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 300 tabletek ekstazy w ten sposób, iż swoim samochodem zawiózł współnika do Holandii, gdzie razem nabyli tą marihuanę i tabletki od nieustalonej osoby, które kurier rejsowym autobusem z miejscowości V. przywiózł na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a następnie w miejscowości F. przekazał jemu i M. S. (1) te narkotyki,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 65§ 1 kk,

42. w okresie od 11 do dnia 14 marca 2011r. w D., Gm. S., pow. (...), woj. warm. - mazur. i innych miejscowościach, działając w zorganizowanej grupie, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), kurierem T. Ł. (1) i inną ustaloną osobą wziął udział w dokonaniu wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości około 3000 gramów w ten sposób, iż swoim samochodem zawiózł kuriera do miejscowości A. w Holandii, gdzie ze współnikiem po nabyciu przekazali mu ten narkotyk, specjalnie zapakowany, potem zaś razem zawieźli go do miejscowości K. w Niemczech do rejsowego autobusu, a następnie on przywiózł tą marihuanę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i przekazał mu ją w K.,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 65§ 1 kk,

43. w okresie od 15 marca do 4 kwietnia 2011r. w miejscowości P., Gm K., pow. (...), woj. warm. - mazur. wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 4 gramów marihuany, którą otrzymał od M. S. (1), a czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.);

R. K. oskarżony o to, że:

44. w okresie od początku miesiąca lutego do miesiąca lipca 2010r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w łącznej ilości co najmniej 7 gramów, który nabywał w działkach od ustalonej osoby i substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 20 gramów, którą nabywał jednorazowo od jednego do trzech gramów od innej ustalonej osoby, a czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 12 kk,

45. w okresie od miesiąca kwietnia do miesiąca lipca 2010r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 90 gramów, którą nabywał jednorazowo po 5 gramów od T. I. (1), a następnie sprzedawał innym osobom w działkach ten narkotyk po 40 zł za jeden gram,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk,

46. w miesiącu sierpniu 2010r. w B., woj. warm. - mazur. wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie substancji psychotropowej w ilości 15 gramów amfetaminy w ten sposób, iż skontaktował ustaloną osobę z P. J. (1), aby zawiózł ją samochodem osobowym marki (...) o nr rej. (...) po odbiór tego narkotyku do M. S. (1) do miejscowości D. i przywiózł ją z powrotem, a następnie pojechał tam z nimi, zaś czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.),

47. w okresie co najmniej od miesiąca września 2010r. do dnia 16 marca 2011r. w D., Gm. S. i B., woj. warm. - mazur. wspólnie z D. Ł. (1) i innymi ustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie, kierowanej przez M. S. (1), T. I. (1) i M. P., mającej na celu popełnianie przestępstw, polegających na wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy,

tj. o czyn z art. 258§ 1 kk,

48. w okresie od miesiąca września 2010r. do połowy miesiąca marca 2011r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w zorganizowanej grupie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości co najmniej 50 gramów i substancji psychotropowej w łącznej ilości co najmniej 40 gramów, które otrzymywał od M. S. (1) lub T. I. (1) w ten sposób, iż sprzedawał innym osobom w działkach marihuanę po 30 zł za jeden gram i amfetaminę po 40 zł za jeden gram,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65§ 1 kk,

49. w dniu 7 października 2010r. na polanie w lesie w pobliżu miejscowości P., Gm B., woj. warm. - mazur. wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), M. P., J. J. (1) i P. J. (1) znęcali fizycznie i psychicznie ze stosowaniem szczególnego okrucieństwa nad Ł. P. w celu zmuszenia go do rozliczenia się z pieniędzy za przekazane mu wcześniej do sprzedaży narkotyki w ten sposób, iż zwabił go do wejścia do klatki bloku i zablokował jego ucieczkę do czasu zatrzymania przez współników i pozbawienia wolności, a następnie razem z nimi przewoził go samochodem osobowym marki (...) o nr rej. (...) do wskazanego wyżej miejsca, gdzie M. S. (1) i M. P. razem wyzywali go słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe, opluli i osikali, kopali go obutymi nogami po głowie i innych częściach ciała, bili go rękami i grubą gałęzią, skakali po nim i rzucali nim, w wyniku czego był on narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, wskutek czego doznał on stłuczenia twarzy, klatki piersiowej i dolnych kończyn, ogólnego potłuczenia i innych obrażeń, naruszających czynności narządu jego ciała na czas poniżej siedem dni, potem zaś przewieźli pokrzywdzonego z powrotem do miasta w bagażniku tego pojazdu,

tj. o czyn z art. 207§ 2 kk w zw. z art. 207§ 1 kk w w zb. z art. 189§ 1 kk w zb. z art. 158§ 1 kk w zb. z art. 191§ 1 kk i w zw. z art. 11§ 2 kk;

R. P. oskarżony o to, że:

50. w okresie od miesiąca września 2007r. do miesiąca grudnia 2009r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 250 gramów w ten sposób, iż w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielał go T. Ł. (1), sprzedając mu ten narkotyk w ilościach od 10 do 15 gramów za jednym razem za łączną kwotę przynajmniej 6.000 zł w celu dalszej odsprzedaży przez niego innym osobom;

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§ 2 kk i w zw. z art. 12 kk,

51. w okresie od 1 do 9 maja 2011r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy udzielił małoletniej A. K. (1) i ustalonej dorosłej osobie substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości co najmniej półtora grama w ten sposób, iż poczęstował je tym narkotykiem, rozsypując go na ścieszki, które one wycały,

tj. o czyn z art. 58 ust. 2 w zb. z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§ 2 kk i w zw. z art. 12 kk,

52. w miesiącu maju 2011r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 3,5 grama, a czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 12 kk,

53. w dniu 15 marca 2011r. w B., woj. warm. - mazur. wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste o wadze co najmniej 1000 gramów w ten sposób, iż od M. S. (1) przyjął ten środek odurzający w celu dalszej odsprzedaży go innym osobom,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.);

J. J. (1) oskarżony o to, że:

54. w okresie od miesiąca kwietnia do miesiąca lipca 2010r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przed upływem pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 65 gramów, której 40 gramów nabył od T. I. (1), a resztę tego narkotyku otrzymał od M. P.,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64§ 1 kk,

55. w okresie od połowy miesiąca lipca do połowy miesiąca listopada 2010r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przed upływem pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, wbrew przepisom ustawy udzielił małoletniej A. K. (1) środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w łącznej ilości co najmniej 30 gramów w ten sposób, iż najpierw częstował ją tą marihuaną, paląc z nią, a od początku miesiąca sierpnia 2010r. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej sprzedał jej łącznie co najmniej 10 gramów tego narkotyku za kwotę przynajmniej 300 zł, zaś czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 58 ust. 2 w zw. z art. 58 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 2 w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64§ 1 kk,

56. w dniu 7 października 2010r. na polanie w lesie w pobliżu miejscowości P., Gm B., woj. warm. - mazur. będąc uprzednio skazany w warunkach powrotu do przestępstwa, określonych w art. 64§1 kk, który odbył łącznie co najmniej jeden rok pozbawienia wolności i przed upływem pięciu lat po odbyciu ostatniej kary w całości za groźenie pobiciem, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), M. P., R. K. i P. J. (1) znęcali fizycznie i psychicznie ze stosowaniem szczególnego okrucieństwa nad Ł. P. w celu zmuszenia go do rozliczenia się z pieniędzy za przekazane mu wcześniej do sprzedaży narkotyki w ten sposób, iż po zwabieniu, zatrzymaniu w B. i pozbawieniu wolności razem ze współnikami przewoził go samochodem osobowym marki (...) o nr rej. (...) do wskazanego wyżej miejsca, gdzie M. S. (1) i M. P. razem wyzywali go słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe, opluli i osikali, kopali go obutymi nogami po głowie i innych częściach ciała, bili go rękami i grubą gałęzią, skakali po nim i rzucali nim, w wyniku czego był on narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, wskutek czego doznał on stłuczenia twarzy, klatki piersiowej i dolnych kończyn, ogólnego potłuczenia i innych obrażeń, naruszających czynności narządu jego ciała na czas poniżej siedem dni, a on nagrywał powyższe zdarzenie telefonem komórkowym, następnie zaś przewieźli pokrzywdzonego z powrotem do miasta w bagażniku tego pojazdu,

tj. o czyn z art. 207§ 2 kk w zw. z art. 207§ 1 kk w zb. z art. 189§ 1 kk w zb. z art. 158§ 1 kk w zb. z art. 191§ 1 kk w zw. z art. 11§ 2 kk i w zw. z art. 64§ 2 kk,

57. w okresie od miesiąca czerwca do początku miesiąca lipca 2011r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przed upływem pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości 10 gramów, którą nabył od P. S. (1) i środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 1,5 grama, który nabył od K. K. (1), a czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64§ 1 kk,

58. w okresie od początku miesiąca lipca do miesiąca sierpnia 2011r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przed upływem pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił małoletniej A. K. (1) środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w łącznej ilości 2,5 grama w ten sposób, iż sprzedał jej tą marihuanę w działkach za łączną kwotę 75 zł, a czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 2 w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64§ 1 kk;

D. J. (1) oskarżony o to, że:

59. w okresie od połowy miesiąca marca do końca miesiąca maja 2011r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przed upływem pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości co najmniej trzech gramów z domieszką glukozy, otrzymaną za darmo od P. S. (1), którą sam wyćpał, a czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64§ 1 kk,

60. w miesiącu maju 2011r. w B., woj. warm. - mazur. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przed upływem pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne

przestępstwo podobne, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił ustalonej osobie substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości co najmniej pięciu gramów w ten sposób, iż sprzedał jej ten narkotyk w działkach za łączną kwotę 200 zł, a czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64§ 1 kk,

61. w nocy z 30/31 sierpnia 2011r. w B., woj. warm. - mazur. przed upływem pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, wbrew przepisom ustawy udzielił substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości co najmniej półtora grama małoletniej A. K. (1) i czterem innym ustalonym osobom w ten sposób, iż poczęstował ich tym narkotykiem, rozsypując go im na pięć kresek, które oni wyćpali,

tj. o czyn z art. 58 ust. 2 w zb. z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11§ 2 kk i w zw. z art. 64§ 1 kk,

62. w nocy z 30/31 sierpnia 2011r. w B., woj. warm. - mazur. przed upływem pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 60 gramów,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64§ 1 kk.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 28 listopada 2013r., sygn. akt II K 177/12 orzekł:

1. oskarżonego **M. S. (1)** w ramach stawianych mu w pkt 1, 2, 6, 7, 8, 9 zarzutów uznał za winnego tego, że w okresie od lutego 2010r. do 16 marca 2011r., na terenie B., D. i innych miejscowości, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a co najmniej od czerwca 2010r. także w zorganizowanej grupie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem oraz wbrew przepisom ustawy, uzyskując z przemytu i z innych źródeł niż przemyt, osobiście lub poprzez inne osoby a) uczestniczył w obrocie i wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci co najmniej 2.650 gram marihuany o łącznej wartości co najmniej 79.500 złotych i amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 2315 gram o łącznej wartości co najmniej 92.600 złotych oraz innym osobom b) udzielił odpłatnie w znacznej ilości marihuany w ilości co najmniej 407 gram o wartości co najmniej 12.210 złotych i amfetaminy w ilości co najmniej 412 gram i wartości co najmniej 16.480 złotych oraz c) udzielił nieodpłatnie w ilości co najmniej 50 gram marihuany i co najmniej 10 gram amfetaminy innym osobom, przy czym d) wymienione środki odurzające w części pochodziły z czterokrotnego dokonanego w tym czasie osobiście lub poprzez inne osoby wewnątrzspółnotowego nabycia w Holandii i przywozu na teren Polski znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 6.360 gram i co najmniej 800 tabletek ekstazy, tj. dokonania zbrodni z art.55 ust 3 w zw. z ust.1 w zb. z art.56 ust 3 w zw. z ust.1 (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011r.) w zb. z art.58 ust 1, w zb. z art.59 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.11 § 2 kk i w zw. z art.12 kk i w zw. z art.4 § 1 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.55 ust 3 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 kk i art.65 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 350 (trzysta pięćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując że jedna stawka wynosi 50 (pięćdziesiąt) złotych i karę 5 (pięć) lat pozbawienia wolności;

2. oskarżonego **M. S. (1)** w ramach stawianego mu zarzutu w pkt 3, uznał za winnego tego, że od czerwca 2010r. do 15 marca 2011r., na terenie B. i okolicznych miejscowości wspólnie z M. P. i T. I. (1) kierował zorganizowaną grupą mającą na celu popełnianie przestępstw wymienionych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. dokonania występku z art.258 § 3 kk i za to na tej podstawie skazał go i wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności;

3. oskarżonego **M. S. (1)** w ramach stawianych mu zarzutów w pkt 4 i 5 uznał za winnego tego, że w okresie od lipca do 07 października 2010r., w B. i okolicach tej miejscowości, osobiście lub działając wspólnie i w porozumieniu z innymi

osobami, w krótkich okresach czasu i ze z góry powziętym zamiarem, w celu zmuszenia Ł. P. do zwrotu pieniędzy związanych ze sprzedażą środków odurzających innym osobom, wielokrotnie stosował wobec tego pokrzywdzonego przemoc w postaci pobicia pokrzywdzonego poprzez zadawanie po całym ciele pokrzywdzonego uderzeń rękoma, nogami, drewnianą gałęzią, skacząc po jego ciele, dusząc go, tym samym narażając pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art.156 § 1 kk lub w art.157 § 1 kk oraz stosując wobec niego groźby bezprawne, a w dniu 07 października 2010r. dodatkowo bezprawnie pozbawiając go wolności w ten sposób, że wbrew woli pokrzywdzonego przewoził go w bagażniku samochodu osobowego, tj. dokonania występku z art.191 § 1 kk w zb. z art.189 § 1 kk w zb. z art.158 § 1 kk i w zw. z art.11 § 2 kk i art.12 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.189 § 1 kk w zw. z art.11 § 3 kk wymierzył mu karę 2 lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

4. oskarżonego **M. S. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt 10 czynu, tj. występku z art.62 ust.2 w zw. z ust.1 (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011r.) ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.4 § 1 kk i za to na tej podstawie skazał go i wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności;

5. oskarżonego **M. P.** w ramach stawianych mu w pkt 11, 12, 13, 16 i 18 zarzutów uznał za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2009r. do 16 marca 2011r., na terenie B. i innych miejscowości, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a co najmniej od czerwca 2010r. także w zorganizowanej grupie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem oraz wbrew przepisom ustawy a) osobiście lub poprzez inne osoby wprowadził do obrotu i uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 3220 gram o łącznej wartości co najmniej 96.600 złotych oraz amfetaminy w ilości co najmniej 715 gram i łącznej wartości co najmniej 28.600 złotych, innym osobom b) udzielał odpłatnie co najmniej 694 gram marihuany o łącznej wartości co najmniej 21.270 złotych i co najmniej 185 gram amfetaminy o łącznej wartości co najmniej 7.400 złotych oraz c) udzielał nieodpłatnie co najmniej 30 gram środków odurzających w postaci marihuany i co najmniej 4 gram amfetaminy oraz d) w wypadku mniejszej wagi odpłatnie za łączną kwotę 180 złotych udzielił małoletniej M. C. co najmniej 6 gram marihuany oraz c) czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu marihuany w ilości 50 gram i amfetaminy w ilości 6 gram dając je na przechowanie innej osobie do czasu znalezienia odbiorców, tj. dokonania występku z art.56 ust 3 (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011r.) w zb. z art.57 ust 1 w zw. z art.56 ust 1 w zb. z art.58 ust 1, w zb. z art.59 ust 1 w zb. z art.59 ust 3 w zw. z ust 1 i 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.11 § 2 kk i w zw. z art.12 kk w zw. z art.4 § 1 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.56 ust 3 (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011r.) cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 kk i art.65 § 1 kk i art.4 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 350 (trzysta pięćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując że jedna stawka wynosi 50 (pięćdziesiąt) złotych i karę 4 (cztery) lat pozbawienia wolności;

6. oskarżonego **M. P.** w ramach stawianych mu zarzutów z pkt 14, 15 i 17 uznał za winnego tego, że w okresie od lutego do końca kwietnia 2010r., w B., osobiście lub działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich okresach czasu i ze z góry powziętym zamiarem, w celu zmuszenia I. J. do zwrotu pieniędzy związanych ze sprzedażą środków odurzających innym osobom, wielokrotnie stosował wobec tego pokrzywdzonego przemoc w postaci pobicia pokrzywdzonego poprzez zadawanie po całym ciele pokrzywdzonego uderzeń rękoma, nogami, tym samym narażając pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art.156 § 1 kk lub w art.157 § 1 kk oraz stosując wobec niego groźby bezprawne oraz dodatkowo w lutym 2010r. bezprawnie pozbawiając go wolności w ten sposób, że wbrew woli pokrzywdzonego wspólnie z innymi osobami skrępował jego ręce i nogi liną i skrępowanego kilka metrów ciągnął za samochodem, tj. dokonania występku z art.191 § 1 kk w zb. z art.189 § 1 kk i w zb. z art.158 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk i w zw. z art.12 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.189 § 1 kk w zw. z art.11 § 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwa) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

7. oskarżonego **M. P.** w ramach stawianych mu zarzutów z pkt 19 i 20 uznał za winnego tego, że w okresie od maja do września 2010r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, używając przemocy wobec M. M. (2), tj. uderzając go ręką w twarz oraz grożąc temu pokrzywdzonemu zamachem na życie i zdrowie tego pokrzywdzonego, jego żony i dziecka doprowadził M. M. (2)

do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie temu oskarżonemu w maju 2010r. kamery marki(...) wraz z pudełkiem, ładowarką, płytami instalacyjnymi o łącznej wartości 600 złotych oraz wydanie oskarżonemu w okresie od czerwca do września 2010r. pieniędzy w łącznej kwocie 1000 zł, tj. dokonanie czynu ciągłego – występku z art.282 kk w zw. z art.12 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.282 kk wymierzył mu karę 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

8. oskarżonego **M. P.**, w ramach stawianego mu zarzutu w pkt 21, uznał za winnego tego, że od czerwca 2010r. do 16 marca 2011r., na terenie B. i okolicznych miejscowości wspólnie z T. I. (1) i M. S. (1) kierował zorganizowaną grupą mającą na celu popełnianie przestępstw wymienionych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. dokonania występku z art.258 § 3 kk i za to na tej podstawie skazał go i wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności;

9. oskarżonego **M. P.** w ramach stawianych mu w pkt 22 i 23 zarzutów uznał za winnego tego, że w okresie od lipca do 07 października 2010r., w B. i okolicach tej miejscowości, osobiście lub działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich okresach czasu i ze z góry powziętym zamiarem, w celu zmuszenia Ł. P. do zwrotu pieniędzy związanych ze sprzedażą środków odurzających innym osobom, wielokrotnie stosował wobec tego pokrzywdzonego przemoc w postaci pobicia pokrzywdzonego poprzez zadawanie po całym ciele pokrzywdzonego uderzeń rękoma, nogami, drewnianą gałęzią, skacząc po jego ciele, dusząc go, tym samym narażając pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art.156 § 1 kk lub w art.157 § 1 kk oraz stosując wobec niego groźby bezprawne, a w dniu 07 października 2010r. dodatkowo bezprawnie pozbawiając go wolności w ten sposób, że wbrew woli pokrzywdzonego przewoził go w bagażniku samochodu osobowego, tj. dokonania występku z art.191 § 1 kk w zb. z art.189 § 1 kk w zb. z art.158 § 1 kk i w zw. z art.11 § 2 kk i w zw. z art.12 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.189 § 1 kk w zw. z art.11 § 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwa) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

10. oskarżonego **T. I. (1)** w ramach stawianego mu zarzutu z pkt 24 uznał za winnego tego, że w połowie lutego 2010r., w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu zmuszenia I. J. do zwrotu pieniędzy związanych ze sprzedażą środków odurzających innym osobom, stosował wobec tego pokrzywdzonego przemoc w postaci pobicia pokrzywdzonego poprzez zadawanie po całym ciele pokrzywdzonego uderzeń rękoma, tym samym narażając pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art.156 § 1 kk lub w art.157 § 1 kk oraz dodatkowo bezprawnie pozbawiając go wolności w ten sposób, że wbrew woli pokrzywdzonego wspólnie z innymi osobami skrępował jego ręce i nogi liną i skrępowanego kilka metrów ciągnął za samochodem, tj. dokonania występku z art.191 § 1 kk w zb. z art.189 § 1 kk w zb. z art.158 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.189 § 1 kk w zw. z art.11 § 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwa) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

11. oskarżonego **T. I. (1)** w ramach stawianych mu w pkt 25 i 26 zarzutów uznał za winnego tego, że w okresie od lutego 2010r. do 16 marca 2011r., na terenie B. i innych miejscowości, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dodatkowo co najmniej od czerwca 2010r. w zorganizowanej grupie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem oraz wbrew przepisom ustawy a) osobiście lub poprzez inne osoby wprowadził do obrotu i uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 1.370 gram o łącznej wartości co najmniej 41.100 złotych oraz amfetaminy w ilości co najmniej 2655 gram o łącznej wartości co najmniej 106.200 złotych, innym osobom b) udzielał nieodpłatnie w ilości co najmniej 82 gram marihuany i co najmniej 218 gram amfetaminy oraz c) udzielał odpłatnie w ilości co najmniej 160 gram marihuany o łącznej wartości co najmniej 4.800 złotych i co najmniej 397,5 gram amfetaminy o wartości co najmniej 15.900 złotych i co najmniej 4 tabletek ekstazy oraz d) w wypadku mniejszej wagi kilka razy odpłatnie i nieodpłatnie udzielił małoletniej M. C. marihuany w ilościach przeznaczonych do własnego użytku, tj. dokonania występku z art.56 ust 3 (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011r.) w zb. z art.58 ust 1 w zb. z art.59 ust 1 w zb. z art.59 ust 3 w zw. z ust 1 i 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.11 § 2 kk i w zw. z art.12 kk i art.4 § 1 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.56 ust 3 (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011r.) cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11

§ 3 kk i art.65 § 1 kk i art.4 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 350 (trzysta pięćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując że jedna stawka wynosi 50 (pięćdziesiąt) złotych i karę 4 (cztery) lat pozbawienia wolności;

12. oskarżonego **T. I. (1)**, w ramach stawianego mu zarzutu w pkt 27, uznał za winnego tego, że od czerwca 2010r. do 15 marca 2011r., na terenie B. i okolicznych miejscowości wspólnie z M. P. i M. S. (1) kierował zorganizowaną grupą mającą na celu popełnianie przestępstw wymienionych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. dokonania występku z art.258 § 3 kk i za to na tej podstawie skazał go i wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności;

13. oskarżonego **T. I. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt 28 czynu, tj. występku z art.280 § 1 kk w zw. z art.283 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.283 kk wymierza mu karę 4 (cztery) miesięcy pozbawienia wolności;

14. oskarżonego **T. I. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanych mu w pkt 29 i 33 z tą zmianą, iż przyjmuje, że czyny te stanowią ciąg dwóch przestępstw określonych w art.62 ust.3 w zw. z art.62 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.62 ust.3 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.91 § 1 kk wymierzył mu karę 4 (cztery) miesięcy pozbawienia wolności;

15. oskarżonego **T. I. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanych mu w pkt 30 i 31 czynów z tą zmianą, iż przyjął, że czyny te stanowią ciąg dwóch przestępstw określonych w art.191 § 1 kk oraz z art.191 § 1 kk w zw. z art.12 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.191 § 1 kk w zw. z art.91 § 1 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

16. oskarżonego **T. I. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt 32 czynu przyjmując, że stopień społecznej szkodliwości tego czynu jest znikomy i na podstawie art.17 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art.1 § 2 kk w tej części postępowanie umarzył;

17. oskarżonego **K. K. (1)** w ramach stawianych mu w pkt 34, 35, 36, 37, 38 zarzutów uznał za winnego tego, że w okresie od września 2008r. do 31 grudnia 2011r., na terenie B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem oraz wbrew przepisom ustawy a) osobiście lub poprzez inne osoby wprowadził do obrotu i uczestniczył w obrocie środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 380 gram, z czego uzyskał korzyść o łącznej wartości co najmniej 3600 złotych i amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 200 gram, b) odpłatnie udzielał innym osobom znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 546 gram z czego uzyskał korzyść o łącznej wartości co najmniej 15.420 złotych, tj. dokonania występku z art. 56 ust 3 (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011r.) w zb. z art.59 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk i art. 4 § 1 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.56 ust 3 (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011r.) cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 kk, art.65 § 1 kk i art.4 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, przyjmując że jedna stawka wynosi 50 (pięćdziesiąt) złotych i karę 2 (dwa) lat i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

18. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt 39 czynu, tj. dokonania przestępstwa określonego w art.62 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) i za to na tej podstawie skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

19. oskarżonego **T. Ł. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu w pkt 40 z tym ustaleniem, że oskarżony uzyskał z tego czynu korzyść w wysokości co najmniej 3.000 złotych, tj. występku z art.59 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.12 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.59 ust 1 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

20. oskarżonego **T. Ł. (1)** w ramach stawianych mu w pkt 44, 45, 46 i 47 zarzutów uznał za winnego tego, że w okresie pomiędzy 12 lutego a 14 marca 2011r., na terenie B. i innych miejscowości, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zorganizowanej grupie, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wbrew przepisom ustawy a) dwukrotnie, pomiędzy 12 a 14 lutego 2011r. oraz pomiędzy 11 a 14 marca 2011r., wziął udział w dokonaniu wewnątrzspółnotowego nabycia w Holandii i przywozu na teren Polski znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 4500 gram uzyskując z tego korzyść w łącznej wysokości 1650 złotych, a następnie b) w części uczestniczył w ich obrocie w ilości co najmniej 50 gram oraz c) w części nieodpłatnie udzielał innym osobom w ilości co najmniej 5 gram, tj. dokonania zbrodni z art.55 ust 3 w zb. z art.56 ust 1 w zb. z art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 55 ust 3 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 kk i art.65 § 1 kk, przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary z art.60 § 3 i § 6 pkt 2 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 360 (trzysta sześćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując, że jedna stawka wynosi 10 (dziesięć) złotych i 2 (dwa) lata pozbawienia wolności;

21. oskarżonego **T. Ł. (1)** w ramach stawianych mu w pkt 41 i 42 zarzutów uznał za winnego tego, że w okresie od września 2007r. do grudnia 2009r. i w okresie od lipca 2010r. do 16 marca 2011r., na terenie B., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wbrew przepisom ustawy posiadał łącznie co najmniej 262 gramów marihuany oraz co najmniej 22 gram amfetaminy, tj. dokonania przestępstwa określonego w art.62 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.12 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.62 ust. 1 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

22. oskarżonego **T. Ł. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt. 43 czynu, tj. dokonania występku z art.258 § 1 kk i za to na tej podstawie skazał go i wymierzył mu karę, przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary z art.60 § 3 i § 6 pkt 4 kk, w wymiarze grzywny w wysokości 360 (trzysta sześćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując, że jedna stawka wynosi 10 (dziesięć) złotych;

23. **D. D. (3)** uniewinnił od stawianego mu w pkt.48 zarzutu;

24. oskarżonego **D. D. (3)** uznał za winnego dokonania zarzucanych mu w pkt. 49 i 50 czynów, z tą zmianą, iż eliminuje z opisu czynu stwierdzenie: "działając w zorganizowanej grupie" i przyjmując że stanowią one ciąg dwóch przestępstw – zbrodni z art.55 ust 3 w zw. z ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.64 § 1 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.55 ust 3 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.91 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 360 (trzysta sześćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując, że jedna stawka wynosi 20 (dziesięć) złotych grzywny i 3 (trzy) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

25. oskarżonego **R. B.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt. 51 czynu z tą zmianą, że czyn ten datuje na dokonany pomiędzy styczniem a 16 marca 2011r., tj. dokonania występku z art.258 § 1 kk i za to na tej podstawie skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

26. oskarżonego **R. B.** w ramach stawianych mu zarzutów z pkt.52 i 53 uznał za winnego tego, że działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w zorganizowanej grupie, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dwukrotnie pomiędzy 15 a 18 stycznia 2011r. oraz pomiędzy 11 a 14 marca 2011r., wziął udział w dokonaniu wewnątrzspółnotowego nabycia w Holandii i przywozu na teren Polski znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 3860 gramów oraz 300 tabletek ekstazy, tj. dokonania czynu ciągłego stanowiącego zbrodnię z art.55 ust 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.12 kk zw. z art.65 § 1 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.55 ust 3 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości

360 (trzysta sześćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując, że jedna stawka wynosi 20 (dwadzieścia) złotych i 3 (trzy) lat i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

27. oskarżonego **R. B.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt. 54 czynu, tj. występku z art. 62 ust 3 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) i za to na tej podstawie skazał go i wymierzył mu karę 1 (jeden) miesiąca pozbawienia wolności;

28. oskarżonego **R. K.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt. 55 czynu, tj. występku z art. 62 ust 3 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.62 ust.3 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwa) miesięcy pozbawienia wolności;

29. oskarżonego **R. K.** w ramach stawianych mu zarzutów w pkt. 56, 57 i 59 uznał za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2010r. do połowy marca 2011r., na terenie B. i innych miejscowości, działając samodzielnie oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, częściowo w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem oraz wbrew przepisom ustawy a) odpłatnie udzielał innym osobom środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 50g i wartości co najmniej 1500 zł oraz amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 130g i łącznej wartości co najmniej 5200 zł, b) uczestniczył obrocie amfetaminy w ilości co najmniej 15g, przy czym był to wypadek mniejszej wagi, tj. dokonania występku z art.59 ust 1 w zb. z art.56 ust.2 w zw. z ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.65 § 1 kk zw. z art.11 § 2 kk i w zw. z art.12 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.59 ust. 1 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 kk i art.65 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności;

30. oskarżonego **R. K.** uznał za winnego tego dokonania zarzucanego mu w pkt.58 czynu, tj. występku z art.258 § 1 kk i za to na tej podstawie skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

31. oskarżonego **R. K.** w ramach stawianego mu zarzutu w pkt.60, uznał za winnego tego, że w dniu 07 października 2010r., w B. i okolicach tej miejscowości, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu zmuszenia Ł. P. do zwrotu pieniędzy związanych ze sprzedażą środków odurzających innym osobom, swoim działaniem spowodował bezprawne zatrzymanie i pozbawienie wolności pokrzywdzonego w bagażniku samochodu i umożliwił innym osobom stosowanie wobec tego pokrzywdzonego przemocy w postaci pobicia, tj. m.in. zadawania po całym ciele pokrzywdzonego uderzeń rękoma, nogami, drewnianą gałęzią, skakania po jego ciele, duszenia go, które narażało pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art.156 § 1 kk lub art.157 § 1 kk, tj. dokonania występku z art.191 § 1 kk w zb. z art.189 § 1 kk w zb. z art.158 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.189 § 1 kk w zw. z art.11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 (jeden) rok i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

32. oskarżonego **R. P.** w uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu w pkt 61, z tym iż przyjmuje że dokonał on występku z art.56 ust.3 w zw. z ust.1 (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011r.) ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) i za to na tej podstawie skazał go i na podstawie art.56 ust.3 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011r.) w zw. z art.4 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, przyjmując że jedna stawka wynosi 20 (dwadzieścia) złotych i karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności;

33. oskarżonego **R. P.**, w ramach stawianego mu zarzutu z pkt.62, uznał za winnego tego, że w okresie od 1 do 9 maja 2011r., w B., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i wbrew przepisom ustawy udzielił małoletniej wówczas A. K. (1) i innej dorosłej osobie amfetaminy w ilości co najmniej 1,5g, tj. dokonania występku z art.58 ust.1 w zb. z art.58 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.11 § 2 kk i w zw. z art.12 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.58

ust.2 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 kk wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

34. oskarżonego **R. P.**, w ramach stawianego mu zarzutu z pkt. 63, uznał za winnego tego, że wbrew przepisom ustawy, w maju 2011r., w B. posiadał co najmniej 3,5g amfetaminy, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. dokonania występku z art.62 ust.3 w zw. z ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) i za to na tej podstawie skazał go i wymierzył mu karę 1 (jeden) miesiąca pozbawienia wolności;

35. **R. P.** uniewinnił od stawianego mu w pkt.64 zarzutu;

36. oskarżonego **G. I.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt 65 czynu przyjmując, że stopień społecznej szkodliwości tego czynu jest znikomy i na podstawie art.17 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art.1 § 2 kk w tej części postępowanie umarzył;

37. oskarżonego **G. I.**, w ramach stawianych mu zarzutów z pkt.66 i 70, uznał za winnego tego, że w okresie od maja do 19 lipca 2011r., w B., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, stosował groźby zamachu na zdrowie i życie D. N. w celu zmuszenia tego pokrzywdzonego do zwrotu pieniędzy pochodzących ze sprzedaży środków odurzających, które pokrzywdzony miał być winien jego bratu T. I. (1), tj. dokonania czynu ciągłego z art.191 § 1 kk w zw. z art.12 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.191 § 1 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

38. oskarżonego **G. I.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt.69 czynu, tj. występku z art.191 § 1 kk i za to na tej podstawie skazał go i wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

39. oskarżonego **G. I.** w ramach stawianego mu zarzutu z pkt.67, uznał za winnego tego, że w lipcu 2011r., w B., wbrew przepisom ustawy udzielił małoletniej wówczas A. K. (1) i dorosłej M. C.amfetaminy w ilości co najmniej 1g, tj. dokonania występku z art.58 ust.1 w zb. z art.58 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.11 § 2 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.58 ust.2 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 kk wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

40. oskarżonego **J. J. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z pkt.71, tj. dokonania występku z art.62 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.12 kk w zw. z art.64 § 1 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.62 ust.1 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

41. oskarżonego **J. J. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z pkt.74, tj. dokonania występku z art.62 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.12 kk w zw. z art.64 § 1 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.62 ust.3 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwa) miesięcy pozbawienia wolności;

42. oskarżonego **J. J. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów z pkt.72 i 75, przyjmując że oskarżony działał w podobny sposób, a jego czyny stanowią ciąg dwóch przestępstw (dwóch czynów ciągłych) z art.59 ust.3 w zw. z ust.1 i 2 w zb. z art.58 ust.2 w zw. z ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.12 kk w zw. z art.64 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk oraz z art.59 ust.3 w zw. z ust.1 i 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.12 kk w zw. z art.64 § 1 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.58 ust.2 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.91 § 1 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

43. oskarżonego **J. J. (1)** w ramach stawianego mu zarzutu z pkt.73, uznał za winnego tego, że w dniu 07 października 2010r., w B. i okolicach tej miejscowości, w zamiarze aby inne osoby dokonały czynu zabronionego ułatwił m.in. M. S. (1), M. p. i innym osobom pozbawić wolności, pobić i stosując przemoc zmuszać Ł. P. do zwrotu pieniędzy związanych

ze sprzedażą środków odurzających innym osobom, w ten sposób, że pomógł sprawcom przewieźć pokrzywdzonego samochodem i przy użyciu kamery video zarejestrował obraz i dźwięk dla sprawców z przebiegu zdarzenia, tj. dokonania występku z art.18 § 3 kk w zw. z art.191 § 1 kk w zb. z art.189 § 1 kk w zb. z art.158 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art.189 § 1 kk w zw. z art.11 § 3 kk wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

44. oskarżonego **D. J. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z pkt.76, tj. przestępstwa z art.62 ust.3 w zw. z ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.12 kk i w zw. z art.64 § 1 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.62 ust.3 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jeden) miesiąca pozbawienia wolności;

45. oskarżonego **D. J. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z pkt.77, tj. występku z art.59 ust.3 w zw. ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.12 kk i w zw. z art.64 § 1 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.59 ust.3 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jeden) miesiąca pozbawienia wolności;

46. oskarżonego **D. J. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z pkt.78, tj. występku z art.58 ust.2 w zb. z art.58 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.11 § 2 kk i w zw. z art.64 § 1 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.58 ust.2 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 kk wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

47. oskarżonego **D. J. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z pkt.76, tj. przestępstwa z art.62 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z p. zm.) w zw. z art.64 § 1 kk i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art.62 ust.1 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

48. na podstawie art.85 kk i art.86 § 1 kk w miejsce orzeczonych kar jednostkowych wymierzył oskarżonym:

- **M. S. (1)** karę łączną 6 (sześć) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
- **M. P.** karę łączną 5 (pięć) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
- **T. I. (1)** karę łączną 5 (pięć) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
- **K. K. (1)** karę łączną 3 (trzy) lat pozbawienia wolności,
- **T. Ł. (1)** karę łączną 2 (dwa) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 700 (siedemset) stawek dziennych, przyjmując że jedna stawka wynosi 10 (pięćdziesiąt) złotych,
- **R. B.** karę łączną 3 (trzy) lat i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności,
- **R. K.** karę łączną 2 (dwa) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
- **R. P.** karę łączną 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
- **G. I.** karę łączną 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
- **J. J. (1)** karę łączną 1 (jeden) roku i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności,
- **D. J. (1)** karę łączną 1 (jeden) roku pozbawienia wolności,

49. na podstawie art.69 § 1 i 2 kk i art.70 § 1 pkt 2 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego T. Ł. (1) na okres 5 (pięć) lat próby i na podstawie art.73 § 1 kk oddał go w tym okresie pod dozór kuratora;

50. na podstawie art.63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania (...):

51. na podstawie art.70 ust.1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek przez zniszczenie dowodów rzeczowych zapisanych w wykazie dowodów rzeczowych (k.9839-9843) pod poz.1-3, 10, 11-35, 37, 39-40, 43-44, 46-54, 71-77, 79, 86-108;

52. na podstawie art.230 § 2 kpk dowody rzeczowe zapisane w wykazie dowodów rzeczowych (k.9839-9843) zwrócił: M. S. (1) – poz.3-9, D. Ł. (1) – poz.36,38, M. P. – poz.41,42, D. W. – poz.45,51, I. P. – poz.55-59, T. Ł. (1) – poz.60-65, T. I. (1) – poz.66-68, P. D. – poz.69, M. S. (2) – poz.70, A. O. – poz.78, M. K. (1) – poz.80, J. M. – poz.81-82, K. K. (1) – poz.83-85;

53. na podstawie art.45 § 1 kk orzekł na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej od:

- **M. S. (1)** w łącznej wysokości 228.670 złotych,
- **M. P.** w łącznej wysokości 136.100 złotych,
- **T. I. (1)** w łącznej wysokości 152.750 złotych,
- **K. K. (1)** w łącznej wysokości 19.020 złotych,
- **T. Ł. (1)** w łącznej wysokości 4.650 złotych,
- **D. D. (3)** w łącznej wysokości 2700 złotych,
- **R. K.** w łącznej wysokości 6.700 złotych,
- **R. P.** w łącznej wysokości 6.000 złotych,
- **J. J. (1)** w łącznej wysokości 375 złotych,
- **D. J. (1)** w łącznej wysokości 200 złotych;

54. na podstawie art.46 § 1 kk tytułem obowiązku częściowego naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego M. M. (2) zasądził od oskarżonego M. P. kwotę 1600 złotych, a od oskarżonego T. I. (1) 630 złotych;

55. na podstawie art.415 kpk powództwa cywilne pozostawił bez rozpoznania;

56. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124, ze zmian.) zasądził od Skarbu Państwa z tytułu obrony wykonywanej z urzędu oskarżonych: (...)

57. na podstawie art.632 pkt 2 kpk w części dotyczącej uniewinnień i umorzeń postępowania (pkt.16, 23, 35, 36 wyroku) koszty procesu ponosi Skarb Państwa;

58. na podstawie art.624 § 1 kpk obciążył opłatą oskarżonych:(...)

- zaś w pozostałej części należnych kosztów sądowych zwolnił od ich zapłaty wszystkich oskarżonych.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych: M. S. (1), M. P., T. I. (1), K. K. (1), R. B., R. K., R. P., D. J. (1) oraz prokurator w stosunku do oskarżonych – M. S. (1), M. P., T. I. (1), K. K. (1), R. B., R. K., R. P., J. J. (1) i D. J. (1).

Obrońca oskarżonego M. S. (1) na podstawie art. 425 § 1-3 kpk, art. 427 § 1 in principio kpk oraz art. 444 kpk zaskarżył wyrok w stosunku do w/w w całości.

W oparciu o art. 427 § 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.:

a) art. 7 kpk, poprzez przekroczenie granic zasady swobodnej oceny dowodów i uczynienie jej całkowicie dowolnej i w konsekwencji:

- uznanie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego T. Ł. (1) w sytuacji, gdy kompleksowa analiza wszystkich jego wyjaśnień, jak również pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego, prowadzi do wniosku, że jego relacje są całkowicie niespójne, niekonsekwentne, zmierzają do umniejszenia jego roli w przestępstwie, wobec czego dowód ten winien być zostać potraktowany, jako całkowicie niewiarygodny i nie powinien stanowić podstawy ustaleń faktycznych niniejszej sprawy,

- odmowie przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M. S. (1) w zakresie, w jakim nie przyznawał się do przypisywanych mu przestępstw w sytuacji, gdy są one konsekwentne, spójne i wzajemnie ze sobą korespondują a nadto znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach współoskarżonych R. B., D. D. (3) w zakresie w jakim zaprzeczyli udziałowi (...) w przypisanym mu wewnątrzspółnotowym nabyciu środka odurzającego w postaci marihuany i tabletek ekstazy,

- przez odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonych R. B., D. D. (3) w zakresie w jakim zaprzeczyli udziałowi (...) w przypisanym mu wewnątrzspółnotowym nabyciu środka odurzającego w postaci marihuany i tabletek ekstazy, a które to relacje pozostają w oczywistej sprzeczności z wersją zdarzeń przyjętą przez Sąd,

- przez oparcie wyroku na jedynym dowodzie obciążającym oskarżonego w postaci wyjaśnień współoskarżonego T. Ł. (1) noszących cechy pomówienia oraz zeznań św. E. T., a pominięcie okoliczności przemawiających na jego korzyść,

- odmowie przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M. S. (1) w zakresie, w jakim nie przyznawał się do przypisywanych mu przestępstw w sytuacji, gdy są one konsekwentne, spójne i wzajemnie ze sobą korespondują, a nadto znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków D. Ł. (1), D. W., Ł. O. (1), P. P. (2), P. S. (2), P. M. (1), P. Ł. (1), P. J. (1), M. G., P. S. (3),

- rażące naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i przyjęcie, że wartość wprowadzonej do obrotu przez M. S. (1) amfetaminy marihuany i tabletek ekstazy była nie mniejsza niż 228,670 zł i orzeczenie przewidzianego w przepisie art. 45 § 1 k.k. przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w sytuacji, gdy z ustaleń Sądu zawartych w opisie przypisanego oskarżonemu czynu nie wynika, by oskarżony osiągnął korzyść majątkową z przestępstwa w tej kwocie i nie ustalono transakcji odsprzedaży rzekomo zakupionej przez amfetaminy, marihuany i tabletek ekstazy ani też konkretnych kwot stanowiących uzyskaną przez oskarżonego korzyść majątkową podlegającą przepadkowi,

b) art. 4 kpk i art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 2 kpk, poprzez oparcie wyroku tylko na części okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i uwzględnienie wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego M. S. (1), z pominięciem dowodów dla niego korzystnych, w tym zwłaszcza wyjaśnień oskarżonych R. B., D. D. (3) oraz zeznań zeznaniach świadków D. Ł. (1), D. W., Ł. O. (1), P. P. (2), P. S. (2), P. M. (1), P. Ł. (1), P. J. (1), M. G., P. S. (3),

c) art. 424 § 1 pkt 2 kpk, poprzez nie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku i nie wykazanie, że oskarżony S. miał zamiar popełnienia przestępstwa z art. czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt4 wyroku),

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający na stwierdzeniu, że:

- ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez oskarżonego M. S. (1) przypisanych mu czynów, jakkolwiek dowody te i okoliczności ocenione we wzajemnym powiązaniu prowadzą nieodparcie do przeciwnego wniosku,

- oskarżony M. S. (1) dopuścił się przypisanych mu czynów zabronionych de facto tylko w oparciu o pomówienia oskarżonego T. Ł. (1) oraz zeznania św. E. T., mimo braku innych przekonujących i obiektywnych dowodów winy w/w oskarżonego,

- istniała zorganizowana grupa przestępcza, podczas gdy postępowanie dowodowe nie wykazało elementów stałości, ośrodka decyzyjnego oraz zorganizowania i sformalizowania o takim natężeniu, który potwierdzałby istnienie zorganizowanej grupy przestępczej,

- oskarżony M. S. (1) wspólnie z innymi oskarżonymi kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw wymienionych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, w sytuacji gdy brak jest w sprawie przekonujących dowodów potwierdzających ustalenia Sądu Okręgowego,

III. w przypadku nieuwzględnienia powyższych zarzutów podnoszę zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec osk. M. S. (1) wyrażającej się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności w rozmiarze 6 lat i 6 miesięcy, wobec którego orzeczenie o charakterze izolacyjnym przekracza - zdaniem obrony - stopień winy, przejawiającej się w nietrafnym skazaniu w sytuacji, gdy oskarżony posiada pozytywną opinię środowiskową, jak i z zakładu karnego, przyznał się częściowo do stawianych mu zarzutów i przeprosił pokrzywdzonego.

Mając powyższe zarzuty na uwadze, na podstawie art. 427 § 1 in fine kpk w zw. z art. 437 § 1 i 2 kpk, wniósł o:

- uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji,

ewentualnie o:

- zmianę zaskarżonego wyroku przez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności.

Obróńca oskarżonego M. P. na podstawie art. 444, 427 § 1 kpk w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 kpk zaskarżył wyrok w części dotyczącej skazania w/w oskarżonego za czyn przypisany w pkt. 5 wyroku w całości oraz w części dotyczącej skazania tego oskarżonego za czyn przypisany w pkt. 7 wyroku w całości.

Wyrokowi zarzucił:

I. w części dotyczącej czynu przypisanego oskarżonemu P. w pkt. 5 wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia a wyrażający się w uznaniu, że w świetle przeprowadzonych dowodów i ustalonych na ich podstawie okoliczności, istnieją dostateczne podstawy do przypisania oskarżonemu zachowania opisanego w pkt. 13 zarzutu aktu oskarżenia i tym samym objęcie tego zachowania przypisanemu w pkt. 5 wyroku przestępstwa ciągłego, gdy tymczasem prawidłowa, zgodna z art. 7 kpk ocena przeprowadzonych dowodów, nie pozwala na przypisanie oskarżonemu M. P. mu zachowania opisanego w pkt. 13 aktu oskarżenia oraz zarzut obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia a w szczególności obrazę art. 7 i 410 kpk polegającą na nie rozważeniu zeznań świadka T. J. złożonych na rozprawie w dniu 27.11.2013 dotyczących wypowiedzi M. R. (1) na temat przyczyny obciążenia oskarżonego P. w toku śledztwa,

II. w części dotyczącej czynu przypisanego w pkt. 7 wyroku obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie obrazę art. art. 7 i 410 kpk polegającą na nie rozważeniu zeznań świadka T. J. złożonych na rozprawie w dniu 27 marca 2013r w części dotyczącej opisu zachowań i postępowania M. M. (2) w życiu codziennym, przepijania pieniędzy, zastawiania rzeczy w lombardzie oraz skłonności do hazardu, a nadto nie rozważenie zeznań świadka M. K. (2) złożonych na rozprawie w dniu 27 marca 2013r w części dotyczącej wypowiedzi M. M. (2) podczas wspólnego konwoju,

a także dokonanie oceny zeznań świadka M. M. (2) w sposób ogólnikowy, bez zwrócenia uwagi na istotne rozbieżności i niedorzeczności w zeznaniach tego świadka w jego kolejnych przesłuchaniach, co w konsekwencji doprowadziło do błędnej oceny tych zeznań.

Wskazując na powyższe, wniósł o :

- o uchylene orzeczenia w przedmiocie wymierzenia oskarżonemu M. P. kary łącznej pozbawienia wolności,
- w zakresie zarzutów dotyczących pkt. 5 wyroku o ograniczenie zakresu przypisanego oskarżonemu przestępstwa ciągłego przez wyeliminowanie zachowania opisanego w pkt. 13 aktu oskarżenia i w konsekwencji wydatne złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności,
- w zakresie zarzutów dotyczących pkt 7 wyroku

o zmianę oznaczonego wyżej wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. P. od popełnienia czynu przypisanego w pkt.7 zaskarżonego wyroku z jednoczesnym uchynieniem w części dotyczącej oskarżonego P. obowiązku częściowego naprawienia szkody na rzecz M. M. (2) / pkt. 54 wyroku/.

- wymierzenie oskarżonemu M. P. nowej łącznej kary pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego T. I. (1), na podstawie art. 425 § 1-3 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok w zakresie w/w oskarżonego w części, tj. co do pkt 10, 11, 12, 13, 14, 15 wyroku w całości.

Na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: art. 4 kpk, 7 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, oparcie orzeczenia o winie oskarżonego T. I. (1) tylko na dowodach obciążających i pominięciu dowodów dla niego korzystnych, w szczególności:

a) danie bezkrytycznej wiary zeznaniom świadka E. T. oraz zeznaniom pokrzywdzonych - Ł. P., I. J. i M. M. (2), mimo iż są one wewnętrznie sprzeczne i niekonsekwentne oraz nie znajdują potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym,

b) oparcie rozstrzygnięcia o winie oskarżonego w zakresie zarzutu szeroko pojętego obrotu narkotykami wyłącznie na dowodzie z odwołanych wyjaśnień- pomówień współoskarżonych oraz zeznań świadka E. T., która przed sądem bezpodstawnie odmawiała składania zeznań i odpowiedzi na pytania, a wskutek czego niemożliwym było wyjaśnienie licznych sprzeczności w jej zeznaniach (str. 38 - 44 uzasadnienia),

c) nie danie wiary zeznaniom świadków P. J. (2), K. J., K. U., T. S., M. Z. i D. K. (1) oraz współoskarżonych M. S. (1), M. P., D. D. (3), R. B., R. K., P. P. (2), R. G., D. Ł. (1), P. Ł. (1) w zakresie w jakim twierdzili, iż oskarżony T. I. (1) nie uczestniczył w obrocie narkotykami, a tym bardziej przynależał lub kierował zorganizowaną grupą przestępczą, a nadto którzy odwołali złożone w postępowaniu przygotowawczym obciążające oskarżonego zeznania- złożone w warunkach naruszających zasady przesłuchania określone w art. 171 kpk,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mogący mieć wpływ na jego treść poprzez ustalenie, iż oskarżony T. I. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy w aktach sprawy brak jest dowodów dostatecznie uzasadniających wskazane ustalenia, bowiem za takie nie można uznać niekonsekwentnych i sprzecznych zeznań E. T. i pokrzywdzonych.

Na podstawie art. 427 § 1 i 437 § 2 kpk wniósł o:

- .
- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,

ewentualnie:

-.

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego K. K. (1), na zasadzie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 444 k.p.k. zaskarżyła wyrok w części dotyczącej skazania w/w oskarżonego w całości.

Na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2, 3 i 4 k.p.k. w/w wyrokowi zarzucił:

I. w części dotyczącej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 17 wyroku:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 i 7 k.p.k. poprzez:

a) wybiórczą i jednostronną, ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonaną wbrew zasadom doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania, a polegającą na bezkrytycznym przypisaniu waloru wiarygodności obciążającym oskarżonego K. K. (1) wyjaśnieniom byłych współoskarżonych P. M. (1) i M. K. (1), jak też zeznaniom świadków D. J. (2), D. M. (1), P. O., E. T. oraz M. M. (2), podczas gdy wyjaśnienia i zeznania wyżej wymienionych osób złożone na etapie postępowania przygotowawczego z jednej strony rażą swoją nienaturalną precyzją i nagminną powtarzalnością używanych sformułowań, z drugiej zaś strony podczas procesu osoby te nie były w stanie opisać nawet w ogólności, ani okoliczności dokonania zakupu, ani też ilości narkotyków rzekomo nabywanych u oskarżonego K. K. (1),

b) naruszenie zasady obiektywizmu w wyniku uwzględnienia jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego z pominięciem okoliczności dla niego korzystnych, a wynikających z wyjaśnień samego oskarżonego K. K. (1), jak również zeznań świadka K. U.,

2.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się czynu ciągłego przypisanego mu w pkt. 17 wyroku, podczas gdy brak jest danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przez oskarżonego tego czynu,

3. z ostrożności procesowej na wypadek niepodzielenia przez Sąd II instancji zarzutów wskazanych w pkt. I ppkt. 1 i 2, w części dotyczącej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 17 wyroku, orzeczeniu zarzucam rażącą surowość kary wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu:

a) bezwzględnej kary 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy całościowa ocena przesłanek z art. 69 § 2 k.k., w szczególności niekaralność oskarżonego, jego młody wiek, właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia, jak też zachowanie się po popełnieniu przestępstwa wskazuje, iż orzeczenie wobec oskarżonego kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary,

b) rażąco wysokiej kary grzywny nieadekwatnej do stanu majątkowego i możliwości finansowych oskarżonego,

II. w części dotyczącej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 18 wyroku, orzeczeniu zarzucam rażącą surowość kary wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu bezwzględnej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy czyn ten charakteryzuje się nieznacznym stopniem społecznej szkodliwości, albowiem posiadane przez oskarżonego narkotyki należały do tzw. „grupy miękkich” i były przeznaczone na własny użytek, zaś całościowa ocena przesłanek z art. 69 § 2 k.k., w szczególności niekaralność oskarżonego, jego młody wiek, właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia, jak też zachowanie się po popełnieniu przestępstwa wskazuje, iż orzeczenie wobec oskarżonego kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest wystarczające dla osiągnięcia celów kary.

Wskazując na powyższe zarzuty, na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k., wniosła o:

I.

I. uchylenie orzeczenia w przedmiocie wymierzenia oskarżonemu K. K. (1) kary łącznej pozbawienia wolności,

II. zmianę orzeczenia w pkt. 17 poprzez:

1. uniewinnienie oskarżonego K. K. (1) od popełnienia czynów zarzuconych mu w pkt 34-37 aktu oskarżenia,

2. zmianę opisu czynu określonego w pkt. 38 aktu oskarżenia poprzez przyjęcie, iż oskarżony K. K. (1) uczestniczył w obrocie marihuany nie w ilości co najmniej 180 gramów jak wskazano w akcie oskarżenia, a w ilości 80 g oraz wyeliminowanie z opisu czynu określeń cyt. „do dalszej odsprzedaży” oraz cyt. „lub za pośrednictwem M. K. (1)”, uznanie oskarżonego za winnego popełnienia tak opisanego czynu i wymierzenie mu kary grzywny i kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności,

3. z ostrożności procesowej na wypadek niepodzielenia przez Sąd II instancji zarzutów wskazanych w pkt. I ppkt. 1 i 2 apelacji wnoszącej o zmianę orzeczenia w pkt. 17 poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny i kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności,

III. zmianę orzeczenia w pkt. 18 poprzez wymierzenie oskarżonemu kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

IV. wymierzenie oskarżonemu nowej łącznej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca oskarżonego R. B. na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok odnośnie oskarżonego w całości.

Na podstawie art. 438 k.p.k. w/w wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 62 ust 3 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) poprzez jego zastosowanie i przyjęcie, że oskarżony B. wyczerpał znamiona czynu z tego przepisu w przypadku czynu z pkt. 54 a/o, w sytuacji gdy czyn ten jest czynem współukarany w stosunku do czynu zarzuconego oskarżonemu w pkt.53 a/o.

II. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, t.j: art. 424 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z jakich przyczyn Sąd uznał, iż R. B. był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej,

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że:

- oskarżony R. B. w okresie 15 do 18 stycznia 2011r. wziął udział w dokonaniu wewnątrzspółnotowego nabycia w Holandii i przywozu na teren Polski znacznej ilości środków odurzających, podczas gdy materiał dowodowy sprawy wskazuje na to, iż był on jedynie obecny przy nabyciu środków odurzających oraz ich odebraniu przez M. S. (1),

- oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia takiego ustalenia,

IV. rażąco surowość kary wymierzonej oskarżonemu za czyn z pkt. 53 a/o w stosunku do rodzaju środka odurzającego przywiezionego przez oskarżonego oraz sposobu życia oskarżonego B. przed i popełnieniem zarzuconego mu czynu.

Z uwagi na powyższe wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- wyeliminowanie z opisu czynu zawartego w punkcie 26 zaskarżonego wyroku, czynu z punktu 52 aktu oskarżenia oraz stwierdzenia, iż czyn ten popełniony został w zorganizowanej grupie i złagodzenie kary wymierzonej oskarżonemu za ten czyn,
- uniewinnienie oskarżonego od czynów zarzucanych mu w punkcie 51, 52 i 54 aktu oskarżenia.

Obrońca oskarżonego R. K. na podstawie art. 427 § 1-3 oraz art. 444 kpk zaskarżył w części dotyczącej w/w oskarżonego w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. w części dotyczącej pkt 29 i 30, na podstawie art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 pkt 2 – obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie art. 7 i 410 kpk poprzez:

- dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, polegającej na przypisaniu wiarygodności zeznaniom świadka E. T. wbrew zasadom prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego;
- dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, polegającej na ustaleniu, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie, kierowanej przez M. S. (1), T. I. (1) i M. P., mającej na celu popełnianie przestępstw, polegających na wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi i innych niż włókniste i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w sytuacji gdy materiał zebrany w sprawie nie pozwalała na dokonanie takich ustaleń;
- pominięcie zeznań świadka D. Ł. (1), złożonych na rozprawie głównej w dniu 24 kwietnia 2013 r., iż nie znał on odbiorców narkotyków, co stoi w sprzeczności z dokonanymi ustaleniami faktycznymi Sądu, iż oskarżony R. K. nabywał od M. S. (1) amfetaminę za pośrednictwem D. Ł. (1).

II. w części dotyczącej pkt 31, na podstawie art. 427 § 2 kpk, oraz art. 438 pkt 3 zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że zachowanie oskarżonego R. K. stanowiło współsprawstwo, w sytuacji gdy zachowanie oskarżonego należy ocenić jako pomocnictwo do popełnienia czynu;

III. w części dotyczącej pkt 28, na podstawie art. 427 § 2 kpk, oraz art. 438 pkt zarzucił rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu kary dwóch miesięcy pozbawienia wolności za czyn z punktu 55 tj. występki z art. 62 ust. 3 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w sytuacji gdy okoliczności popełnienia czynu charakteryzują się niskim stopniem społecznej szkodliwości

Wskazując na powyższe zarzuty na podstawie art. 427 § 1 kpk wniosł o:

- zmianę wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 29, iż odpłatnie udzielał innym osobom środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 50 g i wartości co najmniej 1500 zł oraz amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 130 g i łącznej wartości co najmniej 5200 zł,

ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji w części dotyczącej pkt 29 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie,

- zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu z pkt 30 ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji w części dotyczącej pkt 30 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie,
- uchylenie kary łącznej,

- zmianę wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu w pkt 31 poprzez przyjęcie pomocnictwa do popełnienia czynu i nadzwyczajne złagodzenie kary,
- zmianę wyroku w pkt 28 poprzez orzeczenie kary łagodniejszego rodzaju.

Obrońca oskarżonego R. P. na zasadzie art.444 kpk w zw. z art.425§2 kpk zaskarżył wyrok w części dotyczącej w/w oskarżonego w części dotyczącej zarzutu nr 61, 62 i 63 aktu oskarżenia.

Na podstawie art. 427§2 kpk i art. 438 pkt.2, 3 i 4 kpk rozstrzygnięciu zarzucił:

- obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegającą na obrazie art. 424 §1 kpk, art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk poprzez niedostateczne i niewystarczające wykazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dlaczego Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie odnośnie skazania oskarżonego R. P. odnośnie zarzutów nr 61 i 62 jedynie na niewiarygodnych relacjach osób go pomawiających, tj.: T. Ł. (1), A. K. (1) i M. C., które w części zostały odwołane w trakcie procesu sądowego, pomimo, iż zeznania te pozostają w rażącej sprzeczności z wyjaśnieniami samego w/w oskarżonego jak i z innymi dowodami osobowymi bezosobowymi złożonymi na rozprawie sądowej, co w konsekwencji przy prawidłowej analizie materiału dowodowego winno skutkować uniewinnieniem oskarżonego R. P. od stawianych w punktach 61 i 62 zarzutów,
- obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, w szczególności art. 7 kpk, polegającą na dokonaniu przez Sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych dokonanych przez Sąd meriti co do spełnienia przez oskarżonego R. P. znamion przestępstw opisanych w punktach 61 i 62 aktu oskarżenia,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na jego treść, a polegający na dowolnym i niezasadnym przyjęciu, iż oskarżony R. P. dopuścił się popełnienia występku z punktu 61 i 62 a/o:
- pomimo braku w tym zakresie jakichkolwiek przekonujących i logicznych dowodów jego winy i oparciu zaskarżonego orzeczenia na relacjach osób zainteresowanych takim rozstrzygnięciem, które de facto zostały następnie „premiowane” stosunkowo łagodnym ukaraniem za swoje czyny,
- oparciu orzeczenia na podstawie domniemań /co do stanu faktycznego/, z naruszeniem zasady procesowej in dubio pro reo,
- rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary w wymiarze 1 miesiąca pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia za czyn 63 aktu oskarżenia, polegający na posiadaniu amfetaminy w ilości 3,5 grama - pomimo, iż w przedmiotowej sprawie występuje szereg okoliczności podmiotowych i przedmiotowych, których Sąd nie wziął pod uwagę przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia lub przypisał im zbyt małe znaczenie, wskazujących na konieczność wymierzenia oskarżonemu za ten czyn z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary samoistnej grzywny, o jaką to karę wnosił nawet oskarżyciel publiczny w głosach stron postępowania.

Wskazując na powyższe zarzuty na zasadzie art.437 kpk wniósł o:

- -.
- zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego R. P. poprzez uniewinnienie jego osoby od stawianych mu w punktach 61 i 62 zarzutów oraz zmianę wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze odnośnie zarzutu 63 poprzez wymierzenie oskarżonemu R. P. kary samoistnej grzywny,

ewentualnie

• -.

- uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej zaskarżenia orzeczenia przez w/w oskarżonego i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego D. J. (1), na zasadzie art. 425 § 1 i 2 kpk i art. 444 kpk, zaskarżył wyrok odnośnie w/w oskarżonego w całości.

Na zasadzie 427 § 2 i 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj.:

art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz przyjęcie wątpliwości wynikających z treści wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków wbrew zasadzie domniemania niewinności,

art. 425 § 1 kpk poprzez nieodniesienie się w treści uzasadnienia wyroku do:

a) kwestii sposobu ustalenia ilości przypisywanych oskarżonemu środków odurzających, w sytuacji gdy nie zostało to zweryfikowane innym materiałem dowodowym niż zeznania A. K. (1),

b) kwestii związanej z świadomością oskarżonego w zakresie wieku małoletniej A. K. (1) i nieskonfrontowanie podawanych przez nią okoliczności dotyczącej tej kwestii z pozostałym materiałem dowodowym,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mającej wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że D. J. (1) popełnił przypisane mu przestępstwa pomimo tego, iż oskarżony nie przyznał się do stawianych mu zarzutów, a materiał dowodowy nic pozwala bez naruszenia zasady procedury karnej na poczynienie wskazanych wyżej ustaleń faktycznych.

Na zasadzie art. w zw. z art. 427 § 1 kpk i art. 437 §1 kpk wniósł o :

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów ewentualnie

- o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania.

Prokurator na podstawie art. 425 kpk i art. 444 kpk powyższy wyrok zaskarżył:

I. co do oskarżonego M. S. (1) w stosunku do czynów z pkt 1, 2, 6, 7, 8 i 9 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo, wskazane w punkcie 1 wyroku oraz do czynów z pkt 4 i 5 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo, wskazane w punkcie 3 wyroku - w całości na niekorzyść tego oskarżonego, a co do czynu w pkt 3 aktu oskarżenia, wskazanego w pkt 2 wyroku (numeracja czynów w akcie oskarżenia, przyjęta po wyłączeniu przez Sąd Okręgowy w Olsztynie materiałów do odrębnego postępowania co do 14 oskarżonych) - w części orzeczenia co do kary zasadniczej na niekorzyść tego oskarżonego,

II. co do oskarżonego M. P. w stosunku do czynów z pkt 11,12,13,16 i 18 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno, przestępstwo, wskazane w punkcie 5 wyroku, do czynów z pkt 14,15 i 17 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo, wskazane w punkcie 6 wyroku oraz do czynów w pkt 22 i 23 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo, wskazane w punkcie 9 wyroku (numeracja czynów w akcie oskarżenia, przyjęta po wyłączeniu przez Sąd Okręgowy w Olsztynie materiałów do odrębnego postępowania co do 14 oskarżonych) - w całości na niekorzyść tego oskarżonego, a co do czynu w pkt 21 aktu oskarżenia, wskazanego w pkt 8 wyroku - w części orzeczenia co do kary zasadniczej na niekorzyść tego oskarżonego,

III. co do oskarżonego T. I. (1) w stosunku do czynu w pkt 24 aktu oskarżenia, wskazanego w pkt 10 wyroku oraz do czynu w pkt 25 i 26 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo, wskazane w punkcie 11 wyroku

(numeracja czynów w akcie oskarżenia, przyjęta po wyłączeniu przez Sąd Okręgowy w Olsztynie materiałów do odrębnego postępowania co do 14 oskarżonych) - w całości na niekorzyść tego oskarżonego, a co do czynu w pkt 27 aktu oskarżenia, wskazanego w pkt 12 wyroku i do czynu w pkt 28 aktu oskarżenia, wskazanego w pkt 13 wyroku - w części orzeczeń co do kary zasadniczej na niekorzyść tego oskarżonego,

IV. co do oskarżonego R. B. co do czynów z pkt 52 i 53 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo w punkcie 26 wyroku - w całości na niekorzyść tego oskarżonego, a co do czynu w pkt 51 aktu oskarżenia, wskazanego w pkt 25 wyroku - w części orzeczenia co do kary zasadniczej na niekorzyść tego oskarżonego,

V. co do oskarżonego R. K. w stosunku do czynu z pkt 60 aktu oskarżenia, wskazanego w punkcie 31 wyroku (numeracja czynów w akcie oskarżenia, przyjęta po wyłączeniu przez Sąd Okręgowy w Olsztynie materiałów do odrębnego postępowania co do 14 oskarżonych) - w całości na niekorzyść tego oskarżonego, a co do czynów w pkt 56, 57 i 59 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo, wskazane w pkt 29 wyroku oraz do czynu w pkt 58 aktu oskarżenia, wskazanego w pkt 30 wyroku - w części orzeczeń co do kary zasadniczej i środków karnych na niekorzyść tego oskarżonego,

VI. co do oskarżonego R. P. w stosunku do czynu z pkt 64 aktu oskarżenia, wskazanego w punkcie 35 wyroku (numeracja czynów w akcie oskarżenia, przyjęta po wyłączeniu przez Sąd Okręgowy w Olsztynie materiałów do odrębnego postępowania co do 14 Oskarżonych) - w całości na niekorzyść tego oskarżonego, a co do czynu w pkt 61 aktu oskarżenia, wskazanego w pkt 32 wyroku - w części orzeczenia co do kary zasadniczej i środka karnego na niekorzyść tego oskarżonego,

VII. co do oskarżonego J. J. (1) w stosunku do czynu z pkt 73 aktu oskarżenia, wskazanego w punkcie 43 wyroku (numeracja czynów w akcie oskarżenia, przyjęta po wyłączeniu przez Sąd Okręgowy w Olsztynie materiałów do odrębnego postępowania co do 14 oskarżonych) - w całości na niekorzyść tego oskarżonego, a co do czynów w pkt 72 i 75 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo ciągle, wskazane w pkt 42 wyroku - w części orzeczenia co do kary zasadniczej i środków karnych na niekorzyść tego oskarżonego,

VIII. co do oskarżonego D. J. (1) w stosunku do czynu w pkt 77 aktu oskarżenia, wskazanego w pkt 45 wyroku - w części orzeczenia co do kary zasadniczej i środka karnego.

Na zasadzie art. 438 pkt 2, 3 i 4 kpk oraz art. 427§ 2 kpk wyrokowi temu zarzucił:

IX. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę do uniewinnienia R. P. od popełnienia zarzuconego mu przestępstwa w pkt 64 aktu oskarżenia, wskazanego w pkt 34 wyroku z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie tekst jednolity: Dz. U z 2012r. nr 124 z późn. zm.), mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na niezasadnym i dowolnym przyjęciu, iż w przedmiotowej sprawie brak jest wystarczających dowodów, iż oskarżony dopuścił się tego czynu, podczas gdy dowody przeprowadzone i ujawnione na rozprawie, a zwłaszcza wyjaśnienia T. Ł. (1), ocenione we wzajemnym powiązaniu z innymi dowodami z tego postępowania, przede wszystkim pominiętego zapisku dostawcy tego narkotyku w jego starym szkolnym zeszyte, potwierdzającego przekazanie mu takiej ilości powyższego środka o treści „pola 1000”, z uwzględnieniem zasad prawidłowego i logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzą do całkowicie pewnego wniosku, że oskarżony swoim działaniem wypełnił znamiona tego zarzuconego mu czynu, zaś ten błąd był wynikiem obrazu przepisu art. 7 kpk,

X. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu przez Sąd poglądu, że przeprowadzone i ujawnione na rozprawie dowody, w ramach stawianych zarzutów, odpowiednio w pkt 4 i 5 oraz pkt 22 i 23 aktu oskarżenia pozwalają do uznania oskarżonych M. S. (1) i M. P. za winnych popełnienia tylko czynów z art. 191 § 1 kk w zb. z art. 189§ 1 kk w zb. z art. 158§ 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk, a nie wyczerpują znamion czynu z art. 207§ 1 kk. lub z art. 207 § 2 kk w zw. z art. 207 § 1 kk w zbiegu we wskazanych wyżej przepisami, podczas gdy te dowody, a zwłaszcza zeznania pokrzywdzonego Ł. P. i odtworzony filmik, nagrany kamerą telefonu komórkowego zdarzenia z dnia 7 października 2010r., ocenione we wzajemnym powiązaniu z innymi dowodami,

z uwzględnieniem zasad prawidłowego i logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzą do całkowicie pewnego wniosku, iż obaj oskarżeni wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami swoim działaniem wypełnili również znamiona fizycznego i psychicznego znęcania się ze szczególnym okrucieństwem nad tym pokrzywdzonym, który był podległym im członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez nich, a ten błąd był wynikiem obrazu przepisu art. 7 kpk,

XI. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu przez Sąd poglądu, że przeprowadzone i ujawnione na rozprawie dowody, w ramach zarzutu w pkt 60 aktu oskarżenia pozwalają do uznania oskarżonego R. K. za winnego popełnienia tylko czynu z art. 191 § 1 kk w zb. z art. 189 § 1 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a nie wyczerpują znamion czynu z art. 207 § 1 kk lub z art. 207 § 2 kk w zw. z art. 207 § 1 kk w zbiegu we wskazanych wyżej przepisami, podczas gdy te dowody, a zwłaszcza zeznania pokrzywdzonego Ł. P. i odtworzony filmik, nagrany kamerą telefonu komórkowego zdarzenia z dnia 7 października 2010r., ocenione we wzajemnym powiązaniu z innymi dowodami, z uwzględnieniem zasad prawidłowego i logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzą do całkowicie pewnego wniosku, iż również ten oskarżony wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami swoim działaniem wypełnił znamiona fizycznego i psychicznego znęcania się ze szczególnym okrucieństwem nad tym pokrzywdzonym, który podobnie jak on był podległym członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej m.in. przez M. S. (1) i M. P., a jego zachowanie należy ocenić jako współsprawstwo, ponieważ w pełni akceptował działanie swoich szefów, zaś ten błąd był wynikiem obrazu przepisu art. 7 kpk,

XII. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu przez Sąd poglądu, że przeprowadzone i ujawnione na rozprawie dowody, w ramach zarzutu w pkt 73 aktu oskarżenia pozwalają do uznania oskarżonego J. J. (1) za winnego popełnienia tylko czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 191 § 1 kk w zb. z art. 189 § 1 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a nie wyczerpują znamion czynu z art. 207 § 1 kk lub z art. 207 § 2 kk w zw. z art. 207 § 1 kk w zbiegu we wskazanych wyżej przepisami, podczas gdy te dowody, a zwłaszcza zeznania pokrzywdzonego Ł. P., wyjaśnienia P. J. (1) i odtworzony filmik, nagrany kamerą telefonu komórkowego zdarzenia z dnia 7 października 2010r., ocenione we wzajemnym powiązaniu z innymi dowodami, z uwzględnieniem zasad prawidłowego i logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzą do całkowicie pewnego wniosku, iż również ten oskarżony wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami swoim działaniem wypełnił znamiona fizycznego i psychicznego znęcania się ze szczególnym okrucieństwem nad tym pokrzywdzonym, a jego zachowanie należy ocenić jako współsprawstwo, ponieważ w pełni akceptował działanie M. S. (1) i M. P., biorąc udział w jego przewożeniu samochodem do lasu i filmując to znęcanie, a ten błąd był wynikiem obrazu przepisu art. 7 kpk,

XIII. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu przez Sąd za małej ilości narkotyków, przywiezionych w ramach wewnątrzspółnotowego ich nabycia z Holandii, wprowadzonych do obrotu i udzielonych odpłatnie, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami lub samodzielnie przez oskarżonego M. S. (1) w ramach zarzutów z pkt 1, 2, 6, 7, 8 i 9 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo ciągle, będące zbrodnią, wskazane w punkcie 1 wyroku, podczas gdy przeprowadzone i ujawnione na rozprawie dowody, a zwłaszcza wyjaśnienia oskarżonego T. Ł. (1) oraz wyjaśnienia oskarżonych M. G., P. M. (1) i innych osób oraz odtajnione podsłuchy telefonów, ocenione we wzajemnym powiązaniu z innymi dowodami, z uwzględnieniem zasad prawidłowego i logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzą do całkowicie pewnego wniosku, iż ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste i substancji psychotropowej w postaci tabletek ekstazy, wprowadzonych do obrotu były znacznie większe, co również doprowadziło do przyjęcia niewłaściwego sposobu ustalenia korzyści, uzyskanej przez oskarżonego z popełnienia tego przestępstwa i orzeczenia przepadku jej równowartości na rzecz Skarbu Państwa, a ten błąd był wynikiem obrazu przepisu art. 7 kpk,

XIV. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu przez Sąd za małej ilości narkotyków, w których obrocie uczestniczył i udzielił odpłatnie oskarżony M. P. w ramach zarzutów z pkt 11, 12, 13!, 16 i 18 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo, wskazane w j punkcie 5 wyroku,

podczas gdy przeprowadzone i ujawnione na rozprawie dowody, a zwłaszcza zeznania świadków I. J., E. T. i M. M. (2) oraz wyjaśnienia i zeznania oskarżonych i później świadków Ł. O. (1), D. Ł. (1), D. W. i innych osób oraz odtajnione podsłuchy telefonów, ocenione we wzajemnym powiązaniu z innymi dowodami, z uwzględnieniem zasad prawidłowego i logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzą do całkowicie pewnego wniosku, iż ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy były znacznie większe, co również doprowadziło do przyjęcia niewłaściwego sposobu ustalenia korzyści, uzyskanej przez oskarżonego z popełnienia tego przestępstwa i orzeczenia przepadku jej równowartości na rzecz Skarbu Państwa, a ten błąd był wynikiem obrazy przepisu art. 7 kpk,

XV. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu przez Sąd poglądu, że przeprowadzone i ujawnione na rozprawie dowody, w ramach stawianych zarzutów w pkt 14, 15 i 17 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo, wskazane w punkcie 6 wyroku pozwalają do uznania oskarżonego M. P. za winnego popełnienia czynu z art. 191 § 1 kk w zb. z art. 189 § 1 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk, podczas gdy te dowody, a zwłaszcza jednoznaczne zeznania pokrzywdzonego I. J., ocenione we wzajemnym powiązaniu, z innymi dowodami, z uwzględnieniem zasad prawidłowego i logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzą do całkowicie pewnego wniosku, iż oskarżony co do czynu z pkt 14 aktu oskarżenia dopuścił się przestępstwa z art. 191 § 2 kk, ewentualnie w zbiegu z art. 189 § 1 kk w zbiegu z art. 158 § 1 kkiwzw. z art. 11 § 2 kk, co do czynu w pkt 15 popełnił przestępstwo z art. 191 § 2 kk w zw. z art. 12 iw pkt 17 aktu oskarżenia dopuścił się czynu z art. 191 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, ponieważ działał on przy dwóch pierwszych czynach w celu wymuszenia zwrotu legalnej wierzytelności w kwocie 100 zł, a przy trzecim czynie w celu zmuszenia tego pokrzywdzonego do handlu jego narkotykami, wykonywania różnych prac na jego rzecz i upokarzających zachowań, zaś ten błąd był wynikiem obrazy przepisu art. 7 kpk,

XVI. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu przez Sąd za małej ilości narkotyków, w których obrocie uczestniczył i udzielił odpłatnie oskarżony T. I. (1) w ramach zarzutów z pkt 25 i 26 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo, wskazane w punkcie 11 wyroku, podczas gdy przeprowadzone i ujawnione na rozprawie dowody, a zwłaszcza zeznania świadków M. C. i P. S. (4) oraz wyjaśnienia i zeznania oskarżonych i później świadków Ł. O. (1), D. W. i P. S. (1), wyjaśnienia oskarżonego T. Ł. (1) i innych osób oraz odtajnione podsłuchy telefonów, ocenione we wzajemnym powiązaniu z innymi dowodami, z uwzględnieniem zasad prawidłowego i logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzą do całkowicie pewnego wniosku, iż ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy były inne niż ustalił Sąd, co również doprowadziło do przyjęcia niewłaściwego sposobu ustalenia korzyści, uzyskanej przez oskarżonego z popełnienia tego przestępstwa i orzeczenia przepadku jej równowartości na rzecz Skarbu Państwa, a ten błąd był wynikiem obrazy przepisu art. 7 kpk,

XVII. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu przez Sąd poglądu, że przeprowadzone i ujawnione na rozprawie dowody, co do czynu w pkt 24 aktu oskarżenia, wskazanego w punkcie 10 wyroku pozwalają do uznania oskarżonego T. I. (1) za winnego popełnienia czynu z art. 191 § 1 kk w zb. z art. 189 § 1 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, podczas gdy te dowody, a zwłaszcza jednoznaczne zeznania pokrzywdzonego I. J., ocenione we wzajemnym powiązaniu z innymi dowodami, z uwzględnieniem zasad prawidłowego i logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzą do całkowicie pewnego wniosku, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 191 § 2 kk, ewentualnie w zbiegu z art. 189 § 1 kk w zbiegu z art. 158 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk, ponieważ działał on wspólnie i w porozumieniu z M. P. i nieustaloną osobą w celu wymuszenia zwrotu legalnej wierzytelności w kwocie 100 zł, a ten błąd był wynikiem obrazy przepisu art. 7 kpk,

XVIII. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu przez Sąd za małej ilości narkotyków, przywiezionych w ramach wewnątrzspółnotowego ich nabycia z Holandii, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami przez oskarżonego R. B. w ramach zarzutów z pkt 52 i

53 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo ciągle, będące zbrodnią, wskazane w punkcie wyroku, podczas gdy przeprowadzone i ujawnione na rozprawie dowody, a zwłaszcza wyjaśnienia oskarżonego T. Ł. (1), ocenione we wzajemnym powiązaniu z innymi dowodami, z uwzględnieniem zasad prawidłowego i logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzą do całkowicie pewnego wniosku, iż oskarżony wziął w przemyśle 4500 gramów środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste, a nie 3860 gramów jak ustalił Sąd i nie budzącej wątpliwości wewnątrzspółnotowego nabycia 300 tabletek ekstazy, a ten błąd był wynikiem obrazu przepisu art. 7 kpk,

XIX. obrazu przepisów postępowania, a mianowicie art. 424§ 1 pkt 1 kpk, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez brak w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazania jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione co do części czynów, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz w pełni nie wyjaśnił podstaw prawnych niektórych przyjętych kwalifikacji, przypisanych oskarżonym przestępstw i nie uzasadnił wymiaru części poszczególnych kar jednostkowych, a dotyczy to zwłaszcza czynów, wskazanych w pkt 2, 4, 5, 9, 14, 15, 16, 17, 21, 212, 23, 24, 25, 51, 53, 60, 64 i 73 aktu oskarżenia, a przykładowo można wymienić pominięcie zapisku oskarżonego M. S. (1) w jego starym szkolnym zeszyte, potwierdzającym przekazanie R. P. jednego kilograma środka odurzającego w postaci ziela konopi innych o treści „pola 1000” (czyn 64), rozbieżności między znamionami czynów, przypisanych oskarżonym M. S. (1), M. P., R. K. i J. J. (1) w pkt 3, 9, 31 i 43 wyroku, a jego uzasadnieniem w tej części do nich, pominięcie części zeznań pokrzywdzonego I. J., złożonych w śledztwie, w czasie wizji lokalnej, na rozprawie i ujawnionego na rozprawie protokołu z jego wyjaśnień jako podejrzanego w sprawie II K 642/12 Sądu Rejonowego w Bartoszycach, w których jednoznacznie podawał, że celem działania T. I. (1) i M. P. w czynach, zarzuconych im w pkt 14,15, 17 i 24 aktu oskarżenia nie było zmuszanie go do zwrotu im pieniędzy, pochodzących z rozliczeń za przekazane narkotyki, a zwrócenie długów oraz zmuszanie do innych zachowań oraz inne przykłady, co uniemożliwia kontrolę rozumowania przy wyrokowaniu, a musi stanowić przedmiot jego rozważań,

XX. rażąco niewspółmierność kary w wysokości 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu M. S. (1) za popełnienie czynu z art. 258§ 3 kk z pkt 3 aktu oskarżenia, wskazanego w pkt 2 wyroku, w stosunku do znacznego stopnia jego społecznej szkodliwości, wynikającą z wymierzenia mu tej kary w dolnej granicy najniższego ustawowego zagrożenia, wskutek niedostatecznego uwzględnienia szeregu okoliczności, a zwłaszcza jego dotychczasowej karalności, negatywnej opinii w miejscu zamieszkania, długiego okresu kierowania zorganizowaną grupą przestępczą wspólnie z innymi osobami i brutalnego wymuszania lojalności podległego członka w celu egzekucji zaległych należności za przekazane do handlu narkotyki, co sprawia, że ta kara jest pozbawiona wychowawczo- zapobiegawczego wpływu na niego i waloru kształtowania właściwej świadomości prawnej społeczeństwa,

XXI. rażąco niewspółmierność kary w wysokości 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu M. P. za popełnienie czynu z art. 258§ 3 kk z pkt 21 aktu oskarżenia, wskazanego w pkt 8 wyroku, w stosunku do znacznego stopnia jego społecznej szkodliwości, wynikającą z wymierzenia mu tej kary w dolnej granicy najniższego ustawowego zagrożenia, wskutek niedostatecznego uwzględnienia szeregu okoliczności, a zwłaszcza jego dotychczasowej karalności, negatywnej opinii w miejscu zamieszkania, długiego okresu kierowania zorganizowaną grupą przestępczą wspólnie z innymi osobami i brutalnego wymuszania lojalności podległego członka w celu egzekucji zaległych należności za przekazane do handlu narkotyki, co sprawia, że ta kara jest pozbawiona wychowawczo-zapobiegawczego wpływu na niego i waloru kształtowania właściwej świadomości prawnej społeczeństwa,

XXII. rażąco niewspółmierność kary w wysokości 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu T. I. (1) za popełnienie czynu z art. 258 § 3 kk z pkt 27 aktu oskarżenia, wskazanego w pkt 12 wyroku, w stosunku do znacznego stopnia jego społecznej szkodliwości, wynikającą z wymierzenia mu tej kary w dolnej granicy najniższego ustawowego zagrożenia, wskutek niedostatecznego uwzględnienia szeregu okoliczności, a zwłaszcza jego dotychczasowej karalności negatywnej opinii w miejscu zamieszkania i długiego okresu kierowania zorganizowaną grupą przestępczą wspólnie z innymi osobami, co sprawia, że ta kara jest

pozbawiona wychowawczo-zapobiegawczego wpływu na niego i waloru kształtowania właściwej świadomości prawnej społeczeństwa,

XXIII. rażąco niewspółmierność kary w wysokości 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu T. I. (1) za popełnienie czynu z art. 283 kk w zw. z art. 280 § 1 kk z pkt 28 aktu oskarżenia, wskazanego w pkt 13 wyroku, w stosunku do znacznego stopnia jego społecznej szkodliwości, wynikającą z wymierzenia mu tej kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, wskutek niedostatecznego uwzględnienia szeregu okoliczności, a zwłaszcza jego dotychczasowej karalności, negatywnej opinii w miejscu zamieszkania, działania z niskich pobudek, poczucia bezkarności i wykorzystania uzależnienia pokrzywdzonego od narkotyków do dokonania tego przestępstwa, co sprawia, że ta kara jest pozbawiona wychowawczo-zapobiegawczego wpływu na niego i waloru kształtowania właściwej świadomości prawnej społeczeństwa,

XXIV. rażąco niewspółmierność kary w wysokości 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu R. B. za popełnienie czynu z art. 258§ 1 kk z pkt 51 aktu oskarżenia, wskazanego w pkt 25 wyroku, w stosunku do znacznego stopnia jego społecznej szkodliwości, wynikającą z wymierzenia mu tej kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, wskutek niedostatecznego uwzględnienia szeregu okoliczności, a zwłaszcza jego dotychczasowej karalności i aktywnego udziału w tej zorganizowanej grupie przestępczej, co sprawia, że ta kara jest pozbawiona wychowawczo-zapobiegawczego wpływu na niego i waloru kształtowania właściwej świadomości prawnej społeczeństwa,

XXV. rażąco niewspółmierność kary w wysokości 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu R. K. za popełnienie czynu z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 56 ust 2 w zw. z ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie tekst jednolity: Dz. U z 2012r. nr 124 z późn. zm.) w zw. z art. 65§ 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk w ramach zarzutów z pkt 56, 57 i 59 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo, wskazane w punkcie 29 wyroku, w stosunku do znacznego stopnia jego społecznej szkodliwości, wynikającą z wymierzenia mu tej kary w dolnej granicy najniższego ustawowego zagrożenia, wskutek niedostatecznego uwzględnienia szeregu okoliczności, a zwłaszcza jego dotychczasowej karalności, negatywnej opinii w miejscu zamieszkania, działania z niskich pobudek i częściowo w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, co sprawia, że ta kara jest pozbawiona wychowawczo-zapobiegawczego wpływu na niego i waloru kształtowania właściwej świadomości prawnej społeczeństwa,

XXVI. rażąco niewspółmierność kary w wysokości 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu R. P. za popełnienie czynu z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 56 ust 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie tekst jednolity: Dz. U z 2012r. nr 124 z późn. zm.) i w zw. z art. 12 kk w ramach zarzutu z pkt 61 aktu oskarżenia, wskazanego w punkcie 32 wyroku, w stosunku do znacznego stopnia jego społecznej szkodliwości, wynikającą z wymierzenia mu tej kary w granicy najniższego ustawowego zagrożenia, wskutek niedostatecznego uwzględnienia szeregu okoliczności, a zwłaszcza jego dotychczasowej karalności i działania z niskich pobudek, co sprawia, że ta kara jest pozbawiona wychowawczo-zapobiegawczego wpływu na niego i waloru kształtowania właściwej świadomości prawnej społeczeństwa,

XXVII. rażąco niewspółmierność kary w wysokości 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu J. J. (1) za popełnienie czynu z art. 59 ust. 3 w zw. z ust. 1 i 2 w zb. z art. 58 ust. 2 w zw. z ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie tekst jednolity: Dz. U z 2012r. nr 124 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz art. 59 ust. 3 w zw. z ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie tekst jednolity: Dz. U z 2012r. nr 124 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w ramach zarzutów z pkt 72 i 75 aktu oskarżenia, połączonych jako jeden ciąg przestępstw, wskazany w punkcie 42 wyroku, w stosunku do znacznego stopnia jego społecznej szkodliwości, wynikającą z wymierzenia mu tej kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, wskutek niedostatecznego uwzględnienia szeregu okoliczności, a zwłaszcza jego dotychczasowej karalności, popełnienia tego w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk, działania z niskich pobudek oraz udzielania bezpłatnie i odpłatnie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych włókniste małaletniej A. K. (1), która dopiero skończyła

15 lat życia, co sprawia, że ta kara jest pozbawiona wychowawczo-zapobiegawczego wpływu na niego i waloru kształtowania właściwej świadomości prawnej społeczeństwa,

XXVIII. rażąco niewspółmierność kary w wysokości 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu D. J. (1) za popełnienie czynu z art. 59 ust. 3 w zw. z ust 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie tekst jednolity: Dz. U. z 2012r. nr 124 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk w i w zw. z art. 64§ 1 kk w ramach zarzutu z pkt 77 aktu oskarżenia, wskazanego w punkcie 45 wyroku, w stosunku do znacznego stopnia jego społecznej szkodliwości, wynikającą z wymierzenia mu tej kary w granicy najniższego ustawowego zagrożenia tą karą, wskutek niedostatecznego uwzględnienia szeregu okoliczności, a zwłaszcza jego dotychczasowej karalności, negatywnej opinii w miejscu zamieszkania, popełnienia tego czynu w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk i działania z niskich pobudek, co sprawia, że ta kara jest pozbawiona wychowawczo-zapobiegawczego wpływu na niego i waloru kształtowania właściwej świadomości prawnej społeczeństwa,

Powołując się na przepis art. 427 § 1 i 437§ 2 kpk

XXIX. co do oskarżonego M. S. (1) wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w części, dotyczącej czynów z pkt 1, 2, 6, 7, 8 i 9 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo w punkcie 1 wyroku oraz czynów z pkt 4 i 5 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo w punkcie 3 wyroku i w tym zakresie o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Olsztynie w celu jej ponownego rozpoznania,
- zmianę zaskarżonego wyroku co do czynu w pkt 3 aktu oskarżenia z art. 258§ 3 kk poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 2 (dwóch) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
- rozwiązanie kary łącznej 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej oskarżonemu w pkt 48 wyroku i wymierzenie mu nowej kary łącznej w wymiarze 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności.

XXX. co do oskarżonego M. P. wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w części, dotyczącej czynów z pkt 11,12, 15, 16 i 18 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo w punkcie 5 wyroku, czynów z pkt 14,15 i 17 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo w punkcie 6 wyroku oraz czynów w pkt 22 i 23 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo w punkcie 9 wyroku i w, tym zakresie o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Olsztynie w celu jej ponownego rozpoznania,
- zmianę zaskarżonego wyroku co do czynu w pkt 21 aktu oskarżenia z art. 258 § 3 kk poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 2 (dwóch) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
- rozwiązanie kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej oskarżonemu w pkt 48 wyroku i wymierzenie mu nowej kary łącznej w wymiarze 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności,

XXXI. co do oskarżonego T. I. (1) wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w części, dotyczącej czynów z pkt 11,12,13, 16 i 18 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo w punkcie 5 wyroku, czynów z pkt 14,15 i 17 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo w punkcie 6 wyroku oraz czynów w pkt 22 i 23 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo w punkcie 9 wyroku i w tym zakresie o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Olsztynie w celu jej ponownego rozpoznania,
- zmianę zaskarżonego wyroku co do czynu w pkt 27 aktu oskarżenia z art. 258 § 3 kk poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- zmianę zaskarżonego wyroku co do czynu w pkt 28 aktu oskarżenia z art. 283 kk w zw. z art. 280§ 1 kk poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 1 (jeden) rok i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
- rozwiązanie kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej oskarżonemu w pkt 48 wyroku i wymierzenie mu nowej kary łącznej w wymiarze 3 (trzech) lat i 6 (sześć) lat pozbawienia wolności,

XXXII, co do oskarżonego R. B. wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w części, dotyczącej czynów z pkt z pkt 52 i 53 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo w punkcie 26 wyroku i w tym zakresie o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Olsztynie w celu jej ponownego rozpoznania,
- zmianę zaskarżonego wyroku co do czynu w pkt 51 aktu oskarżenia z art. 258§ 1 kk poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
- rozwiązanie kary łącznej 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej oskarżonemu w pkt 48 wyroku i wymierzenie mu nowej kary łącznej w wymiarze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XXXIII, co do oskarżonego R. K. wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w części, dotyczącej czynu z pkt 60 aktu oskarżenia, wskazanego w punkcie 31 wyroku i w tym zakresie o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Olsztynie w celu jej ponownego rozpoznania,
- zmianę zaskarżonego wyroku co do czynów w pkt 56, 57 i 59 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo w pkt 29 wyroku z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie tekst jednolity: Dz. U. z 2012r. poz. 124 z późn. zm.) w zb. z art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. tej Ustawy w zw. z art. 65§ 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk poprzez wymierzenie oskarżonemu kary: 1 (jednego) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 33§ 2 kk grzywny 80 stawek dziennych po 20 zł każda, na podstawie art. 45 § 1 kk orzeczenie od niego przepadku równowartości uzyskanej z popełnienia przestępstwa korzyści w kwocie 6700 zł na rzecz Skarbu Państwa oraz na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie tekst jednolity: Dz. U. z 2012r. poz. 124 z późn. zm.) orzeczenie wobec niego nawiązki w wysokości 2000 zł na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii,
- rozwiązanie kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej oskarżonemu w pkt 48 wyroku i wymierzenie mu nowej kary łącznej w wymiarze 1 (jeden) rok i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności,

XXXIV, co do oskarżonego R. P. wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w części, dotyczącej czynu z pkt 64 aktu oskarżenia, wskazanego w punkcie 35 wyroku i w tym zakresie o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Olsztynie w celu jej ponownego rozpoznania,
- zmianę zaskarżonego wyroku co do czynu w pkt 61 aktu oskarżenia, wskazanego w pkt 32 wyroku z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie tekst jednolity: Dz. U. Nr 124 z 2012r. z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk poprzez wymierzenie oskarżonemu kary: 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 33§ 2 kk grzywny 100 stawek dziennych po 20 zł każda, na podstawie art. 45 § 1 kk orzeczenie od niego przepadku równowartości uzyskanej z popełnienia przestępstwa korzyści w kwocie 6000 zł na rzecz Skarbu Państwa oraz na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie tekst jednolity: Dz. U. z 2012r. poz. 124 z późn. zm.) orzeczenie wobec niego nawiązki w wysokości 3000 zł na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii,

- rozwiązanie kary łącznej 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej oskarżonemu w pkt 48 wyroku i wymierzenie mu nowej kary łącznej w wymiarze 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

XXXV. co do oskarżonego J. J. (1) wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w części, dotyczącej czynu z pkt 73 aktu oskarżenia, wskazanego w punkcie 43 wyroku i w tym zakresie o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Olsztynie w celu jej ponownego rozpoznania,
- zmianę zaskarżonego wyroku co do czynów w pkt 72 i 75 aktu oskarżenia, połączonych jako jedno przestępstwo ciągle, wskazane w pkt 42 wyroku z art. 59 ust. 3 w zw. z ust. 1 i 2 w zb. z art. 58 ust. 2 w zw. z art. ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie tekst jednolity: Dz. U. z 2012r. poz. 124 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w iw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 59 ust. 3 tej Ustawy w zw. ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie tekst jednolity: Dz. U. z 2012r. poz. 124 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk poprzez wymierzenie oskarżonemu kary: 1 (jeden) rok i 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności, na podstawie art. 33§ 2 kk grzywny 50 stawek dziennych po 20 zł każda, na podstawie art. 45 § 1 kk orzeczenie od niego przepadku równowartości uzyskanej z popełnienia przestępstwa korzyści w kwocie 375 zł na rzecz Skarbu Państwa oraz na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie tekst jednolity: Dz. U. z 2012r. poz. 124 z późn. zm.) orzeczenie wobec niego nawiązki w wysokości 1000 zł na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii,

- rozwiązanie kary łącznej 1 rok i 10 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej oskarżonemu w pkt 48 wyroku i wymierzenie mu nowej kary łącznej w wymiarze 1 (jeden) rok i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

XXXVI, co do oskarżonego D. J. (1) wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku co do czynu w pkt 77 aktu oskarżenia, wskazanego w pkt 45 wyroku z art. 59 ust. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie tekst jednolity: Dz. U. z 2012r. poz. 124 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 7 (siedem miesięcy) pozbawienia wolności, na podstawie art. 45 § 1 kk orzeczenie od niego przepadku równowartości uzyskanej z popełnienia przestępstwa korzyści w kwocie 200 zł na rzecz Skarbu Państwa i na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie tekst jednolity: Dz. U. z 2012r. poz. 124 z późn. zm.) orzeczenie wobec niego nawiązki w wysokości 500 zł na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii,
- rozwiązanie kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności, orzeczonej oskarżonemu w pkt 48 wyroku i wymierzenie mu nowej kary łącznej w wymiarze 1 (jeden) rok i 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności,

XXXVII, utrzymanie w mocy pozostałej części orzeczenia co do wskazanych wyżej oskarżonych co do dowodów rzeczowych, obowiązku naprawienia wyrządzonych szkód na podstawie art. 46§ 1 kk na rzecz pokrzywdzonego M. M. (2), zaliczenia okresów zatrzymań i tymczasowych aresztowań oskarżonych na poczet orzeczonych kar oraz zasądzenia w części od oskarżonych stosownych opłat i kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa co do czynów, które nie zostaną uchylone do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zarzuty przedstawione w apelacjach obrońców oskarżonych (a czasami wspierająca je argumentacja) oraz w apelacji prokuratora, okazały się częściowo zasadne, co skutkowało koniecznością wydania przez Sąd ad quem wyroku, w odpowiednich zakresach, uchylającego bądź zmieniającego bądź utrzymującego w mocy.

Z uwagi na obszerność niezbędnej treści w uzasadnieniu, próbą zachowania przejrzystości będzie wskazanie, że:

1) w pierwszej kolejności przedstawione zostaną motywy uchylenia zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania w zakresie określonym w punkcie I.2. wyroku, za wyjątkiem omówienia przyczyn uchylenia rozstrzygnięcia co do

oskarżonego J. J. (1) w zakresie czynu popełnionego na szkodę Ł. P., oskarżonego M. P., T. I. (1) w zakresie czynu popełnionego na szkodę I. J., co nastąpi w ad 3);

2) w dalszej kolejności przedstawiona zostanie kwestia dotycząca uniewinnienia oskarżonych od zarzutu - odpowiednio z art. 258 § 3 lub 258 § 1 k.k.

3) następnie oceniona zostanie kwestia zasadności zarzutów skarg apelacyjnych w pozostałym zakresie;

4) pozostałe kwestie.

Ad 1)

Zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego należało uchylić w zakresie czynów przypisanych co do: M. S. (1) w pkt. 1 części dyspozytywnej (w zakresie czynów z pkt. 1,2,6,7,8,9 a/o), M. P. w pkt. 5, 6 części dyspozytywnej (w zakresie czynów z pkt. 11,12,13,16,18, 14, 15, 17 a/o), T. I. (1) w pkt. 10, 11, 14, 15 części dyspozytywnej (w zakresie czynów z pkt. 24, 25, 26, 29, 33, 30, 31 a/o), K. K. (1) w pkt.17 części dyspozytywnej (w zakresie czynów z pkt 34,35,36,37,38 a/o), R. B. w pkt.26 części dyspozytywnej (w zakresie czynu z pkt. 52 i 53 a/o), R. K. w pkt. 28 i 29 części dyspozytywnej (w zakresie czynów z pkt. 55,56,57,59 a/o), R. P. w pkt. 32, 33, 34 części dyspozytywnej (w zakresie czynów z pkt.61,62, 63 a/o), J. J. (1) w pkt. 43 części dyspozytywnej (w zakresie czynu z pkt. 73), a nadto na zasadzie art. 435 kpk w pkt 40,41, 42 części dyspozytywnej (w zakresie czynów z pkt. 71,74, 72, 75), D. J. (1) w pkt. 44, 45,46,47 części dyspozytywnej (w zakresie czynów z pkt. 76,77, 78, 79) oraz w zakresie orzeczenia w oparciu o art. 45 § 1kk co do tych oskarżonych (pkt 53 części dyspozytywnej wyroku) i sprawę w tym zakresie przekazać do ponownego rozpoznania, co wynika przede wszystkim z podzielenia w części zarzutów apelacyjnych obrońców oskarżonych M. S. (1), K. K. (1), R. K., T. I. (1), D. J. (1), R. P., M. P. (abstrahując od zakresu skarżenia tego obrońcy) i w uwzględnieniu apelacji oskarżyciela publicznego, w tym zakresie z pkt. XIII co do M. S. (1), XIV co do M. P., XVI co do T. I. (1), XVIII co do R. B..

W rozważaniach uzasadniających stanowisko trzeba wyjść od zachowania dotyczącego R. B., zarzuconego w pkt. 52 i 53 a/o, a przypisanego jako jedno przestępstwo w pkt. 26 wyroku.

W tym przedmiocie dalej idąca jest apelacja obrońcy oskarżonego R. B. - obrońca neguje udział w zachowaniu pierwotnie opisanym w pkt. 52 a/o (przemyt ze stycznia 2011r.), a domaga się wydatnego złagodzenia kary za czyn przestępny popełniony w marcu 2011r.

Stwierdzić trzeba, że błędu w ustaleniach Sądu co do tego, że R. B. dwukrotnie pomiędzy 15 a 18 stycznia 2011r i pomiędzy 11 a 14 marca 2011r. wziął udział (działając wspólnie i w porozumieniu z innymi) w dokonaniu wewnątrzspółnotowego nabycia w Holandii i przywozu do Polski znacznej ilości marihuany i tabletek ekstazy nie ma, wbrew stanowisku skarżącego. Obrońca, co do przemytu ze stycznia 2011r przyznaje kilka okoliczności: obecny przy nabyciu w tym czasie środków odurzających, brał nawet udział w rozmowie dotyczącej nabycia narkotyków, obecny również przy przekazaniu M. S. (1) przez D. D. (3) przywiezionych narkotyków, ale, zdaniem obrońcy to za mało, aby przypisać współudział ponieważ nie wykladał środków na zakup, nie brał udziału w dystrybucji przywiezionych środków, sam osobiście nie przewoził, nie polecał D. D. (3) przywiezienia tych narkotyków. Takie argumenty jednak jednoznacznie nie mogą stanowić o braku zawinienia, zwłaszcza w obliczu prawidłowo opisanej, a przez obrońcę nieco minimalizowanej roli oskarżonego w spornym przemyśle. Odesłać w tym miejscu jedynie trzeba do ustaleń stanu faktycznego Sądu na stronie 6-8 uzasadnienia, i stwierdzeń, dlaczego Sąd uznaje to zachowanie (oczywiście łącznie z zachowaniem z marca 2011r.- o nim na stronach 11- 14 uzasadnienia) jako działanie wyczerpujące znamiona czynu z art. 55 ust. 3 u.p.n. (w zw. z art. 12 k.k.), jak prawidłowo wykazał Sąd na stronie 85 uzasadnienia (za wyjątkiem kwestii grupy, o czym będzie w ad.2). Powyższe, w obliczu jak najbardziej prawidłowych ustaleń i rozważań Sądu, wyczerpuje kwestię zakresu koniecznego odniesienia się przez Sąd ad quem do apelacji obrońcy oskarżonego w tym zakresie (jest oczywiste, że nie ma podstaw do odnoszenia się w kwestii wymiaru kary wobec faktu uchylenia wyroku w zakresie pkt. 26, jedynie trzeba zasygnalizować jako ewentualną kwestię do rozważenia z zarzutu IV apelacji).

Sąd za to podzielił zarzuty apelacji prokuratora sformułowane w odniesieniu do czynu 26 w pkt. XVIII apelacji (strona 8), co będzie miało też bezpośrednie przeniesienie na kwestię prawidłowości ustaleń co do M. S. (1) w pkt. 1 wyroku, o czym prokurator w zarzucie pkt. XIII – w tym miejscu odnosząc się tylko do kwestii jak to określił skarżący „przyjęcia za małej ilości narkotyków przywiezionych w ramach wewnątrzspółnotowego ich nabycia w Holandii”. Argumenty z apelacji w tym zakresie ze strony 31- 32 należało zestawzić z tym co Sąd ustalił i wykazał w uzasadnieniu, że rozważał Sąd I instancji (abstrahując na razie od linii obrony M. S. (1), który twierdził, że w ogóle z przemytem z marca 2011r. nie ma nic wspólnego).

Skrupulatność wyводу oskarżyciela publicznego w apelacji (poczynając od ostatniego zdania na stronie 31 uzasadnienia apelacji, poprzez stronę 32 i 33) umożliwia odwołanie się do tych stwierdzeń i poprzez stwierdzenie poprawności argumentacji oskarżyciela wskazanie, że rozumowanie Sądu I instancji może być dotknięte błędem w ustaleniach faktycznych we wskazywanym zakresie, a mianowicie, że przewóz nie dotyczył 1860, a 3000 gramów marihuany. Już chociażby przez pryzmat sprzeczności w ustaleniach przy określeniu zakresu odpowiedzialności T. Ł. (1), a M. S. (1) i R. B., można wywodzić, że wyrok w części dotyczącej oskarżonych M. S. (1) i R. B. może być dotknięty wadą (porównaj: zachowanie przypisane T. Ł. (1) w pkt. 20, wyszczególnione pod literą a), obejmujące zachowania opisywane przez oskarżyciela publicznego w 44 i 47 a/o), co oznacza tym samym, że i argumentacja Sądu przedstawiona na stronie 63 uzasadnienia nie dowodzi niewątpliwej słuszności stanowiska. Na pewno argumentem za możliwością zaakceptowania ustalenia w tym zakresie nie jest twierdzenie, że tak czy tak to jest to znaczna ilość, co nie ma nic wspólnego z zasadą prawdy materialnej, by też wspomnieć o dalszych konsekwencjach wynikających z orzekania w oparciu art. 45 § 1k.k. Tym stwierdzeniem Sąd „nie obronił” przyjętego ustalenia, a przeciż Sąd sam ustala, że w torbie przekazanej T. Ł. (1) były trzy pakunki z marihuaną (str. 13), co już może samo przez się (zasady logiki), pomijając inne kwestie wskazywane w apelacji prokuratora sugerować niezasadność ustalenia ilości w sposób określony w czynach przypisanych.

I tu można odnieść się od apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1) w zakresie negowania udziału tegoż oskarżonego w wewnątrzspółnotowym przemyśle narkotyków, poprzez zarzut oparcia twierdzeń o niewiarygodne wyjaśnienia T. Ł. (1) bez uwzględnienia relacji, tych korzystnych dla oskarżonego M. S. (1), a zawartych w wyjaśnieniach D. D. (3) i R. B. (o czym na stronie 10 i 11 apelacji).

Wprawdzie to sporne zachowanie będzie przedmiotem oceny Sądu ponownie rozpoznającego sprawę, ale negacja ustaleń Sądu meriti poprzez to, że D. D. (3) nie potwierdzał swoich wyjaśnień z postępowania przygotowawczego na rozprawie, czy że z wyjaśnień R. B. nie wynika udział M. S. (1), jest oceną, która niezasadnie opiera się o stwierdzenie naruszenia w tym zakresie przez Sąd art. 7 czy 410 czy wreszcie art. 424 § 1 k.p.k.

Sąd Apelacyjny stwierdza, że zachodzi powiązanie pomiędzy faktami, okolicznościami podawanymi na określonych etapach postępowania przez oskarżonych D. D. (3) i R. B. w ich wyjaśnieniach. Nie sposób mówić o niezasadnym obciążaniu skoro fakty są osadzone zarówno jednoznacznie w czasie, miejscu (nazwy miejscowości, miejsce przesiadek, spotkań), użytych środków transportu czy przedmiotu służącego do transportu narkotyków, zakupu biletów – dokąd, przez kogo etc., konfiguracji osobowych, sposobu komunikowania się, przedmiotu zachowania itd. Oczywiście, że trzeba rozważać różne wersje np. to, że R. B. „winę bierze na siebie” co do przewozu z marca 2011r., dodatkowo wyjaśniając o 1860 g. (co podtrzymuje na rozprawie k. 10 421- 10 424), ale tak jak wskazano powyżej, ocena musi być dokonywana w całokształcie materiału dowodowego.

I tu dochodzimy do kwestii prawidłowości ustaleń, a tym samym kwestii winy, którą poruszają w szerokim zakresie obrońcy oskarżonych M. S. (1), T. I. (1), K. K. (1), R. K., R. P., czy wreszcie D. J. (1) (a która to argumentacja przekłada się na kwestię uznania za prawidłowe orzeczenia co do J. J. (1)), jak i nieco szcążtkowo obrońca oskarżonego M. P. (zarzut opisany w pkt. 1 apelacji), jak i w „odwrotnym kierunku” prokurator co do oskarżonych M. S. (1), T. I. (1) i M. P. - tu chodzi o ilość przyjętych zdarzeń jednostkowych co do M. S. (1) w zakresie wprowadzonych do obrotu i udzielonych odpłatnie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami lub samodzielnie przez oskarżonego narkotyków (zarzut XIII, o aspekcie dotyczącym 3000 czy 1860 marihuany mowa była powyżej), M. P. również co do ilości, za

małej, w której obrocie uczestniczył i udzielił odpłatnie M. P. (zarzut XIV), T. I. (1) również w zakresie przyjęcia za małej ilości narkotyków, w których obrocie uczestniczył i udzielał odpłatnie T. I. (1) (zarzut XVI).

I tak oskarżyciel, ponad to co przyjął Sąd wywodzi, że przy dokonaniu prawidłowej oceny, czyli bez naruszenia art. 7 k.p.k., zdaniem skarżącego naruszonego, nie doszłoby do błędnych ustaleń faktycznych, które wyraziły się w tym co wręcz z aptekarską dokładnością wykazuje na stronach 34, 35, 3, 37, 38,39,40,41, i wreszcie na stronie 42, dodatkowo puentując to stwierdzeniem, że brak jest rozważań Sądu (naruszony art. 424 § 1 pkt.1k.p.k.) dlatego nie przyjął wynikających z wymienianych i przywoływanych w apelacji zeznań czy wyjaśnień wielkości/ilości.

Rzeczywiście, podążając za stanowiskiem prokuratora, gdyby uznawać zeznania np. P. S. (4) za wiarygodne, a tak uznaje Sąd meriti, to „brakuje” np. w czynie przypisanym M. S. (1) 50 gram przekazanych M. P. (k. 1475 t. VIII zeznania P. S. (4)), czy też „brakuje” 20 gram marihuany sprzedanej P. M. (1)w czerwcu 2010r. Oczywiście przy określeniu w czynie przypisanym ilości jako „co najmniej” można by akceptować ustalenia Sądu, ale jedynie w sytuacji gdyby materiał dowodowy nie dawał podstaw do innego określenia ilości – a prokurator wykazał, że materiał dowodowy dawał podstawy.

Trzeba wyraźnie podkreślić, że w zakresie ustaleń co do ilości i „porządkowania zachowania” poszczególnych oskarżonych w ramach czynów z art. 12 k.k. dotyczących szeroko pojętego handlu narkotykami Sąd wykonał ogromną, wręcz tytaniczną pracę, czyniąc ustalenia bardzo czytelnymi (abstrahując w tym momencie od poprawności przyjętych ustaleń) poprzez wskazanie zeznań lub wyjaśnień, w których podstawę do ustalenia Sąd znajduje (vide ustalenia faktyczne z rozbiciem na poszczególnych oskarżonych i zróżnicowaniem zachowań pod kątem czy to był udział w obrocie, czy udzielanie odpłatne czy nieodpłatne, czy zachowania dotyczą marihuany czy amfetaminy, aczkolwiek mało pomocne jest odwołanie się do bardzo obszernych protokołów, z powołaniem wszystkich kart np. E. T. k. 3187-3215).

Prokurator wykazuje też (i jeżeli wyczytać się w wyjaśnienia np. T. Ł. (1), to tak mogło być) np. co do narkotyków wskazanych w tirecie drugim jako sprzedawanych przez T. I. (1), że Sąd przyjął w okresie do lipca 1010r. do marca 2011r. co najmniej 150 gram, a z wyjaśnień T. Ł. (1) wynika, że dotyczy to 50 gram (strona 42 uzasadnienia Sądu, 41 apelacji). Sądowi ad quem zdaje się, że chodzi spór w oparciu o kwestię wypowiedzianą przez T. Ł. (1) na k. 1067 akt (t.VI). Np. w zakresie czynu przypisanego w pkt. 5 M. P. prokurator „upomina się” o przypisanie np. tego co jego zdaniem wynika m.in. z zeznań E. T. (strona 37 apelacji, również dalej o innych zeznaniach). Rzeczywiście jest tak, że E. T. na k. 3197 zeznała: (...) kilka razy widziałam jak M. po powrocie z D. wyjmował tak samo towar jak I.. Ja amfetaminę u M. widziałam co najmniej pięć razy jak wrócili z D....Jednorazowo miał co najmniej 100 (...) amfetaminy (...) nieporcjowana”.

Tak postawiony problem przez oskarżyciela publicznego musiał stawiać pod znakiem zapytania prawidłowość ustaleń faktycznych Sądu.

Z drugiej strony, co potęguje problem, a musiało skutkować uchynieniem wyroku w tej części do ponownego rozpoznania (żadną miarą nie wchodziło w grę orzeczenie reformatoryjne) ocena zaprezentowanych ustaleń Sądu, poprzedzonych dokonaną oceną zeznań świadków, w świetle apelacji obrońców nie da się, na tym etapie postępowania, w takiej postaci zaaprobować, bez narażenia się na zarzut zaakceptowania ustaleń Sądu mimo naruszenia art. 7 i 410 k.p.k.

Tu należy zawrzeć uwagę ogólną tej treści, że oprócz kwestii konieczności oparcia wyroku na całokształcie materiału dowodowego, istotne jest przy ocenie dowodów, aby wartość dowodu z zeznań/wyjaśnień oceniać w kontekście wszystkich okoliczności, świadczących o stopniu ich wiarygodności i prawdopodobieństwie powodów ich złożenia oraz w powiązaniu z innymi dowodami mogącymi potwierdzać prawidłowość tychże wyjaśnień/zeznań, które, co dobitnie widać w tej sprawie, były składane na określonych etapach postępowania karnego, przez osoby powiązane czy to przez fakt wspólnego miejsca wychowywania się, czy też spokrewnione, pozostające w bliskich relacjach, później skłócone, niejednokrotnie bardzo młode, nadużywające narkotyków (niektóre uzależnione), którym zarzucono popełnienie

wielu powiązanych przestępstw i co do których w zależności od ich postawy procesowej albo zapadły wyroki bez przeprowadzania rozprawy albo nie i albo istniały warunki z art. 60 § 3 albo nie.

Powstała w sprawie sytuacja procesowa związana z faktem wydania wyroków skazujących m.in. z zastosowaniem art. 387 k.p.k. co do części osób, które nabyły w tym procesie dopiero później status świadków, fakt woli skorzystania przez T. Ł. (1) z instytucji z art. 60 § 3 k.k. i odmowa udzielania odpowiedzi na pytania w toku procesu, uprawomocnienie się wyroków skazujących co do części uprzednio występujących w sprawie osób jako współoskarżeni stworzyła szczególną płaszczyznę ustaleń w sprawie, która, jak wynika z akt sprawy, rzutowała na nie.

Różnie obrońcy oskarżonych stawiali problem, różnie były rozłożone akcenty, ale generalnie rzecz sprowadza się od kwestii oceny wiarygodności zeznań – naruszenie art. 7k.p.k. - nazwijmy to „wiodących” świadków sprawie, ale i mniej istotnych, właśnie i w kontekście wyrażonych powyżej ogólnych uwag.

Sąd ad quem wskaże na kilka (szereg?) kwestii, które nie mogły pozostać niezauważone, a zatem nie mogły być takimi, co do których można przyjąć, że nie miały wpływu na ustalenia faktyczne, a które były podnoszone przez obrońców, oczywiście w tym miejscu, zgodnie z zaproponowaną systematyką uzasadnienia, w odniesieniu do szeroko pojętych zdarzeń dotyczących obrotu i udzielania innym narkotyków (odpłatnie, nieodpłatnie).

Sąd meriti dokonując oceny zeznań np. I. J. musiał zwrócić uwagę, czyniąc zadość konieczności oceny materiału dowodowego zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego na protokoł przesłuchania I. J. (np. na stronie str. 68 uzasadnienia do tych protokołów się odwołuje) z k. 4330-41 z 5.11.2011r. t. XXII, i przesłuchanie z 22.11.2012 r. karty: 11073- 11077 to prawie kalka stwierdzeń co do ilości, wartości, wielokrotności zdarzeń dotyczących narkotyków (szczególnej uwagi wymagały te zeznania zwłaszcza w kontekście czasokresu „współpracy” I. J. z M. P.). Oczywiście weryfikacja ilości narkotyku zawsze jest bardzo trudna, ale Sąd nie może przechodzić do porządku dziennego nad stwierdzeniami np. zawartymi w przedmiotowym protokole: k. 4332 „w lutym 2010 r. sprzedawałem 35 gram (przypis SA: 1 miesiąc) za co najmniej 1050 złotych”, a na k. 4336 „ a w okresie od początku lutego do końca kwietnia 2010r. co najmniej 300 gram” (przypis SA: trzy miesiące), przy czym świadek wymienia osoby, którym sprzedawał co daje łącznie tylko 23 gramy. Oczywiście Sąd ad quem dostrzega, że I. J. mówi też o sprzedaży innym osobom, ale mimo to doświadczenie życiowe, logika nakazują głębszą refleksję nad takimi stwierdzeniami. Nadmienić trzeba, że powyższe zeznania stanowią podstawę ustalenia przyjętego na stronie 31 uzasadnienia.

O odpowiedzialności np. R. K. Sąd orzekł w oparciu o zeznania E. T. z k. 3191. Zeznała: „Chłopak ps. (...) z B. w okresie od kwietnia 2010r. do lipca 2010r. oraz w okresie od listopada 2010r. do marca 2011r. brał amfetaminę od T. I. (1) co najmniej 23 razy. On w okresie od kwietnia 2010r. do lipca 2010 r. brał co najmniej 18 razy w porcjach po 5 gram w cenie po 110 złotych i później w okresie od listopada 2010r. do marca 2011r. co najmniej 2 razy wziął w porcjach po 5 gram w cenie po 110 złotych i 3 razy w porcjach po 10 gram w cenie 200 złotych. On łącznie kupił co najmniej 130 gram płacąc co najmniej 2800 złotych”.

Powyższy cytat jest fragmentem szerszych zeznań z 13.09.2011r. zawartych na kartach od 3187 do 3202, w których świadek zeznaje też i o okolicznościach dotyczących odpowiedzialności szeregu innych oskarżonych, w tym T. I. (1) i M. S. (1), a odzwierciedleniem ilości ustaleń faktycznych w oparciu o zeznania ww jest uzasadnienie Sądu meriti z odwołaniem się do jej zeznań właśnie z k. 3187 do 3202 i do 3215, albowiem świadek była kolejno przesłuchiwana jeszcze 15.09 i 16.09.2011r. Świadek była wówczas tymczasowo aresztowana do innej sprawy (a zatrzymana 31.08.2011r., co ma związek z zachowaniami również ocenianymi w sprawie). Świadek zeznała (k. 3189): „ Ja z I. byłam, jako jego dziewczyna przez okres około dwóch miesięcy. Później już widywałam się z nim jako koleżanka, aby za darmo dostać jakąś działkę narkotyku oraz po to aby kupić od niego narkotyki. Ostatni raz kupiłam tydzień przed tym jak trafił do AŚ w B.”. W zeznaniach z rozprawy z 19.02.2013r., podtrzymała zeznania z pierwszego przesłuchania. Zeznawała: k. 11093: „ Z T. I. (1) byłam w związku ze 2-4 miesiące, związałam się z nim po rozstaniu ze S., ale nie tak od razu...” , k. 11093 v: „ nasz związek był dziwny i nie był długi, byłam z nim od lutego do jego zamknięcia (...)” , k. 11094: „Byłam z nim dwa miesiące, ale spotykaliśmy się również jak koleżanka z kolegą”. Na pytania obrońców k.11095: „Nie wiem jak często z T. I. (1) się spotykałam (...), były takie sytuacje, że codziennie, ale też co tydzień,

co dwa tygodnie”, dalej „od lutego do sierpnia 2010r. widywaliśmy się z T. I. (1), raz nie, nie pamiętam teraz. Na początku sporadycznie, potem częściej, a potem pod koniec, do jego zamknięcia też rzadko. W okresie luty - sierpień częściej chyba”. Dalej: „pamiętam daty, bo jeżeli byłam słuchana kilka miesięcy po zatrzymaniu to pamiętałam, ale teraz minęły 2 lata i nie pamiętam, a nie chcę wymyślać, nie chcę kłamać” (k. 11095v). Po odczytaniu wyjaśnień z k. 11061-11071 (k. 11098v protokołu rozprawy) E. T. zeznała: „W tych jednych wyjaśnieniach tylko zeznałam, że z T. I. (1) byłam od stycznia, to jest pomyłka bo byłam od lutego” (k. 11098v). Oczywiście jeszcze istotne to co zeznał np. Ł. P. k. 4879 - wskazał na tablicy poglądowej (...) i zeznał: „Ona często praktycznie cały czas przebywała z T. I. (1)”. Z zeznań I. J. k. 4335 cytata: „Raz była taka sytuacja pod koniec kwietnia 2010 r. jak spotkałem w B. na mieście M., który był z (...) oraz dziewczyną(...) B.”.

E. T. zeznawała dosłownie, że w okresie np. od lutego do połowy marca 2010r. M. S. (1) przekazał T. I. (1) do dalszej odsprzedaży łącznie co najmniej 2 kg substancji, zaopatrując go co miesiąc w ilości po co najmniej 200 gramów, że co najmniej 5- krotnie widziała określone sytuacje. Ustalenie Sadu oparte o takie twierdzenia to np. co do T. I. (1) strona 39, tiret pierwszy, a co do M. S. (1) strona 20 tiret 2.

E. T. na k. 3584 (t. XVIII) zeznawała o wymianie narkotyków z P. i I., to ona zakreśliła ilości. Po odczytaniu na rozprawie stosownego protokołu (11096) potwierdziła stanowisko zeznając, że nie było tak, że potwierdzała to co mówili policjanci.

Przywołane powyżej karty roją się od detalicznych wskazań tak co do dat, czasokresów, ilości, osób, miejsc i innych okoliczności. Uderza szczegółowość relacji - tak co do ilości jak i ceny i np. rozbitcie w zeznaniach zacytowanych w odniesieniu do R. K. na czasookresy.

Sąd ad quo tak odnosi się do kwestii wiarygodności tego świadka: cyt. „Również była dziewczyna T. E. T. (k.11092v-11097, 3188-3215, 11063v-11065, 3899 i nast., 4005 i nast., 4388 i nast., 6592 i nast., 6594 i nast., 6597 i nast., 6600 i nast., 6816 i nast., 6820 i nast.) – potwierdza (...) okoliczności. Dodatkowo w swoich zeznaniach szeroko opisuje przebieg domowych imprez z udziałem części oskarżonych i świadków, podczas których zażywane były narkotyki (skąd pochodziły i na jakich zasadach były udzielane). Wspomina również o planowaniu przez M. S. (1), przy udziale innych osób, wyjazdów po narkotyki do Holandii – i w tym przypadku Sąd nie znalazł rzeczywistych podstaw aby kwestionować wiarygodność tych zeznań”.

Celowo zostały zaakcentowane wyżej wskazane fragmenty zeznań, czy stwierdzenia świadka, tylko te, ale wystarczające dla zobrazowania problemu podnoszonego w apelacjach, by wskazać, że ocena zeznań świadka musiała być dokonana w sposób co najmniej bardziej pogłębiony, a na pewno musiało to być przedmiotem odzwierciedlonych w motywach pisemnych rozstrzygnięcia rozważań Sądu, na co wskazuje też np. obrońca oskarżonego M. S. (1) na stronie 13 apelacji. Strony mają prawo podnosić, że jeśli o określonym zdarzeniu nazwijmy je historycznym zeznaje jedna osoba, to wprawdzie Sąd wskazuje fragment wyjaśnień (zeznań) tej osoby które mogą odnosić się do tych ustaleń, ale nie jest to rozważenie materiału dowodowego w całości. Takie, tym bardziej jedyne źródło informacji musi być osadzone w realiach dowodowych sprawy, aby strony miały przekonanie o zasadności rozstrzygnięcia.

Również świadek Ł. P. wielokrotnie zeznawał w kwestii, która jest tu przedmiotem rozważań. Np. na k. 4576-4590 – protokół z 27.12.2011r. (t. XXIII) o ilości narkotyków odebranych do sprzedaży od M. S. (1) od IV 2010r. i od M. P. od końca 2010r., na k. 4866-4871 (t. XXV) z 04.01.2012r. podtrzymał zeznania z poprzedniego protokołu (tu przede wszystkim o zdarzeniu z 07.10.2010r.), na k. 4872-4880 (ponownie przesłuchiwany 10.01.2012r.) zeznaje dalej o sprzedaży narkotyków. I tu również rodzą się pytania w zakresie ustaleń faktycznych np. jak to się ma do ilości sprzedanej marihuany S. skoro na k. 4877- 4878 zeznał, że „W okresie od końca kwietnia do końca września M. S. (1) ustawiał mnie z osobami, które chciały kupić narkotyki ..., tak było 3 razy (...) brali po dwa gramy jednorazowo”. Zeznania z 01.03.2012r. (t.XXXI, k. 6018-6019) – „ (...) dla P. i S. przez kilka miesięcy 2010r. oddałem ze sprzedaży narkotyków (...) po co najmniej 3000 złotych”. Nie mogła być przez Sąd nierozważona chronologicznie treść zeznań Ł. P., z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego, logiki zachowań, zdarzeń. Trzeba nadmienić, że Ł. P. cały czas zeznaje będąc w ZK w K..

Z kolei M. M. (2) (np. 1297-1298) zeznawał: „(...) od czerwca do końca października 2010r. wielokrotnie byłem świadkiem sytuacji (...) łącznie w tym czasie P. mógł sprzedać w ten sposób nie mniej niż 50 gram amfetaminy w cenie 40 złotych za gram”. Wcześniej na k. 205 czytamy np. „Widziałem osobiście, że M. P. sprzedał w okresie od września 2010r. do końca października 2011r. nie mniej niż 50 gram amfetaminy nieznanym mi chłopakom”. Również i takie stwierdzenie dawały podstawę Sądowi do czynienia konkretnego ustalenia faktycznego, bez próby urealnienia wiedzy świadka w świetle całokształtu materiału dowodowego zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, czego dowodem jest odwołanie się przez Sąd do wszystkich zeznań tego świadka łącznie jako wiarygodnych (strona 68 uzasadnienia). Np. P. D. zeznała na k. 1049 v, że M. P. chodził razem I. J. „(...) słyszałam, że przechowuje narkotyki u niego, to mogło być w okresie lata 2010r.”, a przecież I. J. wjechał w maju 2010r. Np. M. K. (3) w zeznaniach z 27.04.2013r. „(...) tam w chlewiku nie widziałem pół kilograma marihuany, a była to kuleczka o średnicy około 10 cm amfetaminy (...)”, a wcześniej k. 163v z 17.03.2011r. „(...) w tym chlewiku widziałem o, 5 marihuany, którą D. wyjął z szafki”. Sąd nie poddał analizie konkretnej sytuacji dotyczącej tego świadka, całokształtu jego zeznań np. w połączeniu z tym co twierdził np. M. N.. Wskazać trzeba, że wiarygodność świadków w tej sprawie trudno oceniać według jednego szablonu, co wynika m.in. z podłoża wzajemnych powiązań, stopnia „uwikłania” w kwestie związane z narkotykami, predyspozycji osobowościowych.

Tym samym Sąd nie mógł w tak arbitralny sposób stwierdzić, że zeznania m.in. P. P. (2) z k. 11476-11477 (ale i innych: P. Ł. (1), D. Ł. (1), M. G., P. S. (2), P. M. (1), P. S. (1), i wymienionego powyżej M. K. (3), czy M. N., wymienionych na stronie 64 uzasadnienia) nie zasługują na wiarę. Być może bezpośredni kontakt Sądu z przesłuchiwanymi świadkami dał podstawy do tego rodzaju stwierdzenia, ale nie przekonał Sądu ad quem po zapoznaniu się ze stanowiskami apelujących obrońców oskarżonych zwłaszcza M. S. (1), K. K. (1), R. K.. Sąd ad quem zwraca uwagę np. na stwierdzenia świadka P. P. (2) z k. 11477: „(...) nie potrafię po zapachu odróżnić narkotyków”, w zestawieniu z tym co jest na k. 3254 – świadek miał świadomość, że w reklamówkach są narkotyki, po zapachu. K. I. wycofał się z wcześniejszych zeznań (k. 11097 z rozprawy t. LV), wcześniejsze zeznania z k. 8001 (t. XL) to zeznania z 15.06.2012r. (odbywa karę pozbawienia wolności od 26.10.2011r. do VI 2019r.), zeznawał o kupnie narkotyków przez D. M. (1) u K. K. (1). Generalnie ww zeznawał o okresie od marca 2010 r. do sierpnia 2011r. – ten czasokres do sierpnia 2011r. ze słyszenia, a sam z autopsji to w marcu (k. 8001) i po upływie miesiąca albo i dłużej (k. 8003) i ze słyszenia wie, że K. sprzedawał dla (...) i J. (...) k. 8004. (K. I. jest bratem cioteczynym D. M. (1), przypis SA).

Z kolei np. przesłuchanie D. J. (3) (...) z 28.06.2012r.(k. 8573-8583 t. XLIII) - zna K. - (...), nie zna jego nazwiska, umiejscawiał kiedy kupował marihuanę u(...) jako w trzeciej klasie zawodówki, a naukę w tej klasie zaczął we wrześniu 2008r. (k. 8575)- ten czasokres obejmuje przypisany czyn K. K. (1) w pkt. 17. wyroku, kupował marihuanę w czasie na około dwa tygodnie przed aresztowaniem K. K. (1) i to mogło to być pod koniec miesiąca listopada 2011r., odzwierciedla sytuację, w której wielość szczegółów może urealnianić twierdzenia świadka. To stwierdzenie Sąd zawarł w odniesieniu do tego co obrazuje argumentacja m.in. zawarta w apelacji obrońcy oskarżonego K. K. (1). Skarżący w apelacji podnosił, że zeznania z etapu postępowania przygotowawczego cechuje wręcz aptekarska precyzja i nagminność powtarzalnych sformułowań. Protokoły zeznań czy wyjaśnień dają wrażenie wręcz kalki językowej. W tym zakresie obrońca zasadnie wskazuje na zasady doświadczenia życiowego, które nakazują ten wymiar treści zeznań brać pod uwagę (obrońca wskazuje na zeznania D. M. (1), D. J. (3) i P. O., P. M. (1) i M. K. (1)). Nie wdając się w szczegółowe wskazania treści tych protokołów trzeba zauważyć, że jest to z kolei niejako przeciwwaga do powyższego stwierdzenia co do twierdzeń D. J. (3).

Szczegółowość obszernych wyjaśnień/zeznań np. D. W. czy M. G. (tytułem przykładu) też razi.

Oczywiście za daleko idące mogą być zastrzeżenia obrońcy oskarżonego M. S. (1) w zakresie budowania stanu faktycznego w oparciu o zeznania takich świadków jak D. Ł. (1), P. Ł. (1), D. W., P. M. (1), Ł. O. (2), P. P. (2), czy np. D. N. i inni tylko przez pryzmat ostatnich zeznań złożonych przed Sądem (vide uzasadnienie apelacji strona 6-8), ale w tym zakresie rozważania Sądu nie mogły być tak uogólnione.

Należy wskazać, że Sąd przywołuje określone ilości odwołując się do wyjaśnień m.in. D. J. (3), P. O. (chodzi o odpowiedzialność K. K. (1)) odwołując się od zeznań z określonych kart, a powinien i powyższe ocenić w całokształcie

ich zeznań. Świadkowie zeznawali nie jeden raz, a ponadto rozważenie treści całości ich zeznań oznacza również odniesienie się od treści zawartych w protokole rozprawy, przy czym nie chodzi o odwołanie się do tych zeznań z rozprawy (z k. 11117v-11119, k. 1119v- 11120v t. LV), ale odniesienie się od ich zawartości merytorycznej skoro w oparciu o całokształt Sąd określał przedmiot zachowania. Można powtórzyć, że arbitralnie brzmi stwierdzenie Sądu ze strony 75 uzasadnienia, że zeznania m.in. D. J. (3) czy P. O. uznał jako w zasadzie za w pełni wiarygodne, bez osadzenia powyższego w realiach dowodowych sprawy (związki z oskarżonym/oskarżonymi, środowiskowe powiązania, wzajemne relacje, stopień możliwego zaufania do świadków przez pryzmat właściwości osobistych np. uzależnienia lub ich brak, nałogi, tryb życia itp.). Podobnie rzecz się ma z zeznaniami P. M. (3) i M. K. (1) - ustalenia dokonane na stronie 51, w kontekście apelacji negującej po pierwsze ilość środka, a po drugie jakie zachowanie przestępne powinno być K. K. (1) w tym zakresie przypisane.

Jako przykład zbyt uproszczonego argumentowania niezgodnego z zasadami doświadczenia życiowego podać należy argument Sądu ze strony 79 uzasadnienia. „Nie kwestionując faktu, że w okresie objętym zarzutami K. K. (1) przez pewien okres czasu przebywał w Hiszpanii, to należy zauważyć, że nie przebywał tam nieprzerwanie, a podróż do Hiszpanii i z Hiszpanii do Polski, w zależności od wybranego środka transportu, trwa od kilku godzin do 2 dób. Obecność tego oskarżonego w kraju była odnotowywana niezależnie od siebie przez kilka osób – o czym świadczą zeznania wskazanych powyżej świadków, którzy nabywali od niego narkotyki”. Analogiczna sytuacja dotyczy R. P.. Mając oczywiście na uwadze ramy czasowe zarzucanego czynu i w tych ramach czasowych przyjętego, Sąd nie może nie rozważyć linii obrony co do twierdzenia, że w okresie od lipca do grudnia 2008 r. R. P. pracował zarobkowo w Belgii zgodnie z zasadami z art. 7 k.p.k.

Wyżej przytoczone kwestie odzwierciedlają naruszenie art. 7 k.p.k. z całą pewnością w takim zakresie, że można stwierdzić, iż owe naruszenie, miało wpływ na treść wyroku, prowadząc do błędnych ustaleń faktycznych.

Dodatkowo uzasadniając konieczność uchylenia wyroku co do oskarżonego R. P. w zakresie czynów z pkt. 32, 33, 34 trzeba wskazać co następuje.

Oczywiście proste przełożenie sytuacji wskazywanej przez obrońcę w apelacji, że pomiędzy T. Ł. (1) a R. P. istniał konflikt, czego uzewnętrznieniem była też sprawa o czyn z art. 157 § 2 kk popełniony na szkodę R. P. przez T. Ł. (1) nie może przemawiać za koniecznością nie dania wiary wyjaśnieniom T. Ł. (1) (ale np. co do T. Ł. (1) opinia sądowo- psychiatryczna może dostarczać wiedzy nieobojętnej dla oceny jego wiarygodności, w kontekście materii jak jest przedmiotem ustaleń sądu, jak i opinie sądowo- psychiatrycznej co do innych osób w kontekście badania odpowiedzialności innych oskarżonych), zwłaszcza w świetle zmiennych, ale w części potwierdzających pewne okoliczności wyjaśnień R. P. w zakresie zwłaszcza czynu z pkt. 61 (z postępowania przygotowawczego k. 5050-5055). Inaczej nieco rzecz przedstawia się co do czynu z pkt. 33. Ustalenie poczynione przez Sąd w oparciu o zeznania M. C. i A. K. (1), aby uznać że nie są obarczone błędem dowolności (co zarzuca apelujący obrońca) muszą być ocenione, a nie jedynie zrelacjonowane przez Sąd, jak to zostało uczynione na stronie 76 uzasadnienia i opatrzone stwierdzeniem, że jako wiarygodne i istotne dla ustalenia okoliczności opisanych w stanie faktycznym należy uznać (ich) zeznania. Konieczność szczególnej uwagi przy ocenie wynika z mających oparcie w materiale dowodowym faktów dotyczących m.in. nadużywania alkoholu i środków odurzających przez obie ww. ze zwróceniem uwagi na wszystkie jej zeznania poczynając od pierwszego protokołu z k. 2880-2881 i kolejne (w tym k. 3008 i k. 9033-9034) i na protokół konfrontacji k. 5056-5059 i na to co zaraz w następnym protokole, ale i na treść zeznań z k. 11473v- 11474v. Nie da się, pozostając w zgodzie z zasadami rzetelnej oceny materiału dowodowego, zamknąć oceny zeznań w arbitralnym stwierdzeniu o ich wiarygodności. Może w większym stopniu powyższe odnosi się bardziej do ustaleń w zakresie odpowiedzialności innym oskarżonych (patrz ustalenia w czynie przypisanym co do odpowiedzialności np. M. P. co do czynu z IV 2009r.), ponieważ w zakresie zachowania z pkt. 33 nie ma sporu co do daty czy ilości narkotyku, bardziej chodzi o kwestie ustalenia co do znamienia udzielenia, ale Sąd musi zwrócić uwagę na to, że np. pierwsze zeznania z sierpnia 2011r. k. 2880-2881 dotyczą też wręcz detalicznych okoliczności z 2009r.

Sąd będzie musiał zwrócić uwagę na konieczność uzasadnienia stanowiska co do kwestii małoletniości jako znamienia czynu z art. 59 ust. 2 upn m.in. w związku z twierdzeniem zawartym w apelacji obrońcy oskarżonego R. P.. Wprawdzie

Sąd stwierdził, że R. P. wiedział, że A. K. (1) była małoletnia (strona 54 ustaleń), ale dla przekonania strony o zasadności stanowiska (abstrahując od rozstrzygnięcia oczywiście w tym momencie) w tym zakresie powinno być rozważenie znamienia z osadzeniem w realiach zdarzenia faktycznego – np. czas kontaktu, a z drugiej strony może wiedza np. co do tego, że przebywała w ośrodku szkolno- wychowawczym, ale z kolei funkcjonowała jako dziewczyna J. J. (1) (ur. (...)) i przebywała w towarzystwie (...) M. C. itd.

Kwestii świadomości co do małoletniości A. K. (1) dotyka też apelacja obrońcy oskarżonego D. J. (1) (zachowanie z 30/31 sierpnia 2011r.)

Niczego w tej części sprawy nie przesądzając, nawiązując do wyżej przedstawionych stwierdzeń, Sąd będzie oczywiście miał na uwadze, że świadomość sprawcy co do wieku osoby, której sprzedaje bądź udziela narkotyku może być ustalona w jednej z postaci umyślności z art. 9 § 1 k.k., a zatem nie tylko wtedy, gdy sprawca wie o małoletniości, ale również wtedy, gdy wiedzy takiej nie ma lecz - z różnych powodów - przewiduje, że jest on małoletni i na to się godzi (zamiar ewentualny). Ponadto zwrócić trzeba uwagę na to, że w ustaleniach faktycznych co do czynu przypisanego w pkt. 32 (zarzut z 61) Sąd ustala jedynie, że R. P. sprzedał T. Ł. (1) 250 gram marihuany (strona 54 uzasadnienia). W zakresie kwalifikacji prawnej to zachowanie jest określone jako udział w obrocie co do 250 gram marihuany, bez uzasadnienia stanowiska (strona 100 uzasadnienia), co jest niewystarczające, a tym samym rodzi wątpliwość co do prawidłowości, zwłaszcza gdy zestawia się to z czynami z pkt. 40 i 41 zarzucanymi T. Ł. (1) (co właśnie arbitralność stwierdzenia Sądu również obrazuje).

Uchylenie wyroku co do R. P. w zakresie czynu z pkt. 34 zostało dokonane przez przyzmat apelacji obrońcy oskarżonego złożonej w tym zakresie w przedmiocie kary, uznając, że zasadności apelacji nie sposób ocenić w oderwaniu od całokształtu ewentualnej odpowiedzialności oskarżonego w sprawie.

Wyrok co do J. J. (1) w zakresie czynów przypisanych w pkt. 40, 41, przy zastosowaniu art. 435 k.p.k. (omyłkowo w wyroku wskazano, że i w oparciu o zasadę z art. 435 k.p.k. także i co do czynu z pkt. 42, ponieważ w tym zakresie prokurator zaskarżył wyrok w zakresie kary, co otwierało drogę do orzekania) uchylenie wyroku zasadza się o te same podstawy co przy oskarżonych wyżej wymienionych, a mianowicie przez przyzmat prawidłowości rozumowania Sądu zgodnie z zasadami z art. 7 kp.k. poprzez tworzenie stanu faktycznego w oparciu o zeznania świadków nieocenionych w sposób wszechstronny – wielopłaszczyznowy (w tym w całokształcie materiału dowodowego), co dotyczy odpowiedzialności J. J. (1) z uwagi na fakt, że jak wynika ze stanowiska Sądu o odpowiedzialności w zakresie czynu z pkt. 40 Sąd orzekł w oparciu o zeznania E. T. (t.XIV k. 3192, 3199), a co do czynu z pkt. 41 nadto w części o zeznania A. K. (1) (strona 55 i 56 ustaleń faktycznych).

Zwraca przy tym uwagę kwestia prawidłowości (abstrahując od poczynionych ewentualnych przyszłych ustaleń) w zakresie czynu przypisanego w pkt. 42 – Sąd dostrzegł warunki z art. 91§ 1 k.k. tym samym dopuścił się naruszenia prawa materialnego (przestępstwa kwalifikowane z różnych przepisów). Powinien Sąd za to ewentualnie rozważyć, czy w takim stanie faktycznym (jeszcze raz podkreślając, że abstrahując od możliwych ustaleń)) nie jest możliwe zastosowanie art. 12 k.k. Czyli po przesądzeniu w tym zakresie wiarygodności zeznań A. K. (1), rzeczą Sądu będzie uwzględnienie tego, co wskazywał prokurator, a mianowicie, że zachodzi obraza prawa materialnego, tj. przepisu art. 91§1 kk poprzez jego zastosowanie do przestępstw różnie kwalifikowanych, a mianowicie z art. 59 ust. 3 w zw. z ust. 1 i 2 w zb. z art. 58 ust. 2 w zw. z ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 12 kk i z art. 64§1 kk, a drugiego zaś – z art. 59 ust. 3 w zw. z ust. 1 i 2 u.p.n. w zw. z art. 12 kk i art. 64§1 kk i obraza prawa materialnego, tj. art. 12 kk przez jego niezastosowanie w sytuacji gdy odstęp czasowy pomiędzy zachowaniami i ta sama osoba, której udzielano narkotyków wskazują na z góry powzięty zamiar, a więc znamię z art. 12 kk.

Co do D. J. (1) np. czyn z pkt. 79 „zbudowany” jest o dane z zeznań A. K. (1) zawarte na k. 6670, czyn o znacznym stopniu szkodliwości społecznej, posiadanie około 60 gramów amfetaminy (tak w uzasadnieniu strona 57), w opisie czynu przypisanego co najmniej 60 gramów (dotyczy amfetaminy wrzuconej do toalety w nocy z 30/31 sierpnia 2011r.). Aby przypisać czyn bez zarzutu nierozważenia dowodów, Sąd meriti musiał również zważyć na okoliczności towarzyszące

temu zdarzeniu, co obrazują zeznania ww (nota bene nie zeznała o powyższym podczas przesłuchania 2.04.2012r., ale zeznała następnego dnia 3.04.2012r.).

Uchylenie wyroku w zakresie czynów przypisanych T. I. (1) w pkt. 14 i 15 (dotyczy to czynu 29 /w okresie od lipca do sierpnia 2010r. w B. wbrew przepisom ustawy posiadał 16 tabletek ekstazy/ i czynu 33/ w okresie od 16 lutego do 12 mara 2011r. w B. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy posiadał marihuanę 6 gramów i pół grama amfetaminy w ten sposób, iż T. Ł. (1) poczęstował go pięcioma gramami marihuany, którą wypalili razem z jeszcze inną ustaloną osobą lub spalił sam, a powyższą substancję wyćpał/ opiera się o te same podstawy. Ustalenia Sądu na stronie 44 odzwierciedlają, że stan faktyczny Sąd ustalił w szerokim zakresie w oparciu o zeznania E. T. w zakresie obu czynów, z powołaniem się na k. 3187-3215, a także wyjaśnienia D. W., k. 5322-5330 i T. Ł. (1) k. 5360-5369. Powyższe zatem obrazuje, skoro ustalenia są poczynione w oparciu o zeznania czy to E. T., czy to innych wymienionych powyżej, konieczność uchylenia wyroku i w tym zakresie, ze wskazaniem Sądowi ponownie rozpoznającemu sprawę, że w tym zakresie nie było apelacji na niekorzyść i chociaż apelacja obrońcy nie zawierała w odniesieniu do tego czynu szczegółowej argumentacji to jednak przez pryzmat obrazu art. 7 k.p.k., w tym poprzez stwierdzenie o nieuzasadnionym bezkrytycznym daniu wiary dowodom obciążającym, wyrok i w tej części musiał być uchylony. Podobnie rzecz się ma z kwestią odpowiedzialności T. I. (1) w zakresie czynu przypisanego w pkt. 15 wyroku. Niezależnie od ustaleń, które w sprawie zostaną poczynione, zwraca uwagę ustalony stan faktyczny (na stronie 28 i 46) i jego odzwierciedlenie w przyjętej kwalifikacji prawnej (co do kwalifikacji prawnej uzasadnienie str. 96, czyn na szkodę Ł. P. to 191§ 1k.k., a na szkodę D. N. 191§ 1k.k. w zw. z art. 12k.k., a Sąd przyjmuje, że są warunki z art. 91 § 1 k.k.). Apelacji w tym zakresie również nie wniósł oskarżyciel publiczny, a zatem przy ponownym rozpoznaniu sprawy nie może zapaść oczywiście rozstrzygnięcie mniej korzystne (nie wchodzi w grę możliwość przyjęcia w szczególności realnego zbiegu w tym zakresie). Jeszcze w odniesieniu do apelacji obrońcy M. S. (1), w kontekście oceny zeznań E. T. zwraca uwagę argumentacja obrońcy, co do faktu, że zabezpieczone 680 gram proszku (k. 115-117) nie stanowiło amfetaminy – vide badanie z 10.05.2011r. W apelacji obrońcy oskarżonego D. J. (1) pojawia się również kwestia stężenia substancji psychotropowej do czego trzeba jednoznacznie się odnieść.

Można jeszcze odnieść się do kwestii wiążącej się z czynem przypisanym D. K. (2) w pkt. 28 wyroku – przypisana została odpowiedzialność za posiadanie w przeszłości narkotyków co do których nie dokonał on następnie żadnego z czynów zabronionych przez art. 55-59 u.p.n. lecz kupione przez siebie narkotyki skonsumował. Wprawdzie zasadność uznania karalności tego rodzaju zachowania budziła w judykaturze bardzo poważne wątpliwości, ale zostały one, co do zasady, usunięte przez podjętą przez Sąd Najwyższy w poszerzonym składzie 7 sędziów uchwałę z dnia 27 stycznia 2011 r. (I KZP 24/10, OSNKW 2011/1/2) w treści której wyrażono pogląd, że "posiadaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej w rozumieniu art. 62 ustawy z dnia 21 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) jest każde władanie takim środkiem lub substancją, a więc także związane z jego użyciem lub zamiarem użycia", co jedynie Sąd ad quem wskazuje w tym miejscu marginalnie, a to z uwagi na konieczność przesądzenia w pierwszej kolejności ustaleń faktycznych w świetle zarzutów apelacji.

Szczątkowo w zakresie czynu przypisanego M. P. w pkt. 5 wyroku skarży to rozstrzygnięcie jego obrońca – tylko co do jednego z zachowań jednostkowych w ramach czynu przypisanego, a mianowicie w zakresie dotyczącym zachowania z udziałem M. R. (1). Oczywiście w związku z dalej idącą apelacją oskarżyciela publicznego, i w związku z apelacjami innych obrońców oskarżonych kwestionujących wiarygodność zeznań świadków, których zeznania decydowały również i o odpowiedzialności M. P., kwestia zakresu jego odpowiedzialności jest szeroko otwarta. Trzeba jeszcze na przykładzie tego świadka wskazać na mechanizm czynienia ustaleń w sprawie. Otóż Sąd daje wiarę zeznaniom świadka z k. 3773-3776, protokół przesłuchania z 25.10.2011r. (vide wskazanie w ustaleniach faktycznych na k. 31). Sąd daje wiarę w zakresie twierdzeń tego świadka, wcześniej podejrzanego, bez osadzenia oceny w kontekście wcześniejszych wyjaśnień ww składanych jako podejrzany w listopadzie 2009r. (vide protokół przesłuchania z k. 3742, i drugi z k. 3743-3744 t. XVIII). Na rozprawie złożone zeznania (k. 11154v- 11155) Sąd ocenił, że zostały złożone z obawy przed szykanami ze strony oskarżonego (oskarżonych) (strona 64 uzasadnienia, strona 74), odnosząc się jedynie do obciążających zeznań M. R. (1) z postępowania przygotowawczego z k. 3773-3775 (ale i tych z k. 6024, które z odpowiedzialnością oskarżonego M. P., ale i innych oskarżonych w tej sprawie nie mają związku,

strona 68 uzasadnienia). Przez pryzmat osoby zażywającej środka Sąd stwierdził, że M. R. (1) nie miałby potrzeby przechowywania takiej ilości środków (strona 75), skoro w grę mogą wchodzić przecież i inne sytuacje. I jeszcze jedno: zeznania przed prokuratorem określonej treści świadek miał złożyć, bo wiedział, że M. P. jest w areszcie, a przecież i w czasie rozprawy M. P. był pobawiony wolności.

Zupełnie nieuprawnione jest, bo z czego to może wynikać, stwierdzenie Sądu, że osoby odtwarzając zapamiętane zdarzenia podawały raczej zaniżone ilości narkotyków i zdarzeń związanych z ich dystrybucją, niż celowo fałszywie zawyżały ich ilości. Rzeczywiście fałszywe zawyżanie ilości odbiłoby się z pewnością niekorzystnie dla ich sytuacji procesowej, tak jak wskazuje Sąd (str. 67), ale nie można nie zauważyć wieloaspektowości sytuacji procesowej osób składających zeznania na określonym etapie.

Jeszcze pozostając przy „zakresie” odpowiedzialności M. P. wskazać trzeba na kwestię prawidłowości kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w pkt. 5. Sąd wyszczególnił w pdpkt.c) zachowanie polegające na czynieniu przygotowania do wprowadzenia do obrotu 50 gramów marihuany i 6 gramów amfetaminy (znów niezależnie od kwestii oceny zeznań np. M. R. (1) przy ponownym rozpoznaniu sprawy). Prokurator, powołując się na art. 440 k.p.k. w stanowisku na rozprawie apelacyjnej wskazał na zarzut obrazy prawa materialnego – art. 57 ust. 1 w zb. z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez przyjęcie w kwalifikacji prawnej, zbiegu art. 56 ust. 3 i art. 57 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 1 tejże ustawy, a więc przyjęcie w ramach jednego czynu ciągłego różnych jego form stadialnych – przygotowania i dokonania tego samego przestępstwa, czyli zaopatrzenia się w narkotyki i wprowadzenia ich do obrotu, gdy samo zaopatrzenie się w 50 g marihuany i 6 g amfetaminy wyczerpywało już znamiona przestępstwa w formie dokonania, ponieważ czyn z art. 56 jest popełniony już w momencie nabycia środków oburzających w celu wprowadzenia ich do obrotu, a ich późniejsze przekazanie to tylko okoliczność dowodowa. W ustaleniach faktycznych Sąd przyjmuje (strona 31), że M. P. przekazał na przechowanie M. R. (1) wskazane ilości, w opisie czynu przypisanego w tym zakresie mowa jest o czynieniu przygotowania do wprowadzenia do obrotu, a na stronie 89 Sąd uzasadnia przyjętą kwalifikację. Generalnie Sąd winien kwestii kwalifikacji prawnej poświęcić więcej uwagi. Czyny przypisane np. R. K., opisane na stronie 53-54 uzasadnienia Sąd różnicuje jako posiadanie (czyn zarzucany w pkt. 55a/o, przypisany w pkt. 28 wyroku), udział w obrocie i odpłatne udzielanie innym (w ramach czynów zarzucanych w pkt. 56, 57, 59, przypisany w pkt. 29), przy czym uzasadnienie tej kwalifikacji na stronie 90 co do udzielania i obrotu, a na stronie 92 co do posiadania w zasadzie nie daje odpowiedzi, dlaczego poszczególne zachowania wyczerpały znamiona tak zróżnicowanych czynów, co przy uwzględnieniu kierunku apelacji może nie otwierać drogi do modyfikacji w tym zakresie na niekorzyść, ale częściowo obrazuje problem zasygnalizowany też powyżej co do uzasadnienia/prawidłowości kwalifikacji. Zobrazowaniem tego są zeznania Ł. P. k.4874, z tego wywiedziony obrót 15 gram amfetaminy, przez to, że skontaktował z kierowcą, posiadanie 20 gram amfetaminy - bo zeznał Ł. P. k. 4875, że K. w okresie od maja 2010 do lipca 2010 kupił amfetaminę, co najmniej 4 razy po 1 gram, co najmniej 5 razy po 2 gramy i co najmniej 2 razy po 3 gramy , łącznie co najmniej 20 gram za przynajmniej 690 złotych . Z tego co wiem to on brał amfetaminę na własny użytek, ... on płacił od razu”. Czym ta sytuacja w ocenie różni się od tego co zeznała E. T. i co zostało potraktowane jako udzielanie innym osobom w sytuacji, gdy zeznawała, że brał od I., czy dlatego, że brak w zeznaniach stwierdzenia jak u Ł. P.? (Z drugiej strony na k. 4867 Ł. P. zeznawał: „Ja wiedziałem, że on może mieć amfetaminę bo kolegował się z M. S. (1) i M. P. i pracował dla nich przy rozprowadzaniu narkotyków”).

W zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego K. K. (1) Sąd wypowiedział się na stronie 91, a zarówno z opisu czynu przypisanego , jak i powtórzonej treści w uzasadnieniu co do kwalifikacji, w połączeniu z ustaleniami ze strony 50-51 w zakresie spornej kwestii tj. 180 czy 80, nadto czy co do tej marihuany udział w obrocie czy jak tak jak wskazuje obrońca oskarżonego, nie wypowiedział się Sąd, do czego był zobligowany. (Obrona podnosiła, że chodziło o udzielenie P. M. (1) 80 gram marihuany na jego własne potrzeby- w takim przekonaniu pozostawał oskarżony, i że zawsze było tak, że marihuanę odbierał osobiście P. M. (1), nigdy za pośrednictwem M. K. (1). Opis czynu przypisanego to: osobiście lub poprzez inne osoby wprowadził do obrotu i uczestniczył w obrocie środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 380 gram (pkt. 17) – czyli 200 gram z zarzutu 35 a/o plus 180 gram sprzedanych P. M. (1)). W stanie faktycznym Sąd opisał, że w okresie od maja do czerwca 2011r. K. K. (1) sprzedał P. M. (1) co najmniej 180 gram marihuany, celem dalszej odsprzedaży, z czego - w części- 150 gram środek ten odbierał M. K. (1),

przekazując następnie P. M. (1)(str. 50-51). Nie ma w opisie czynu przypisanego określić „do dalszej odsprzedaży”, „lub za pośrednictwem M. K. (1)” - eliminacji tych określeń domaga się obrońca, ale de facto chodzi o zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do ustalenia, że oskarżony uczestniczył w obrocie.

W kontekście powyższych rozważań uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w pkt. 53 wyroku było oczywiste, ale trzeba też poczynić uwagi, które niezależnie od finalnych, niestety zdecydowanie żmudnych, czasochłonnych ustaleń poczyni Sąd, będą musiały być wzięte pod uwagę. Niestety ma rację oskarżyciel wywodząc, że Sąd nie miał prawa tzn. wyraził błędne stanowisko co do możliwości uznania za prawidłowe dla określenia wartości równowartości przepadku korzyści majątkowej uśrednienie cen (strona 105 uzasadnienia). Jednym z możliwym rozwiązań, bez naruszenia art. 5 § 2 kp.k. jest przyjęcie wartości najniższej z możliwych w świetle materiału dowodowego, co jednakże nie jest uprawnione wtedy, gdy te ceny czy wartości zgodnie z zasadami prawidłowego wyrokowania (art. 7 i 410 kpk) można ustalić dokładnie. Żeby nie być gołosłownym w tym zakresie można wskazać np. na to co zeznał M. G. (abstrahując w tym momencie od kwestii wiarygodności zeznań), że M. G. zeznawał, że otrzymywał marihuanę od M. S. (1) – dobrą po 22 złotych, a słabą po 20 złotych, Sąd przyjmuje średnia cenę 30 złotych.

Korzyść uzyskana z przestępstwa stanowi wartość określoną w każdym konkretnym przypadku. Ustawa mówi o korzyści "osiągniętej", czyli realnie w konkretnej sprawie uzyskanej. Dowodem na to, że to w części podzielał Sąd jest kwota orzeczona wobec R. P. w związku ze skazaniem jak w pkt. 33- w oparciu o twierdzenie T. Ł. (1) ile zapłacił P., co ewidentnie nie równa się 30 złotym za gram uśrednianej przez Sąd co do „ceny sprzedaży marihuany” (strona 105 uzasadnienia). Zwraca uwagę, że niektóre wyszczególnione przez prokuratora kwestie, przy podzieleniu stanowiska, mogą wręcz prowadzić do ustaleń korzystniejszych dla oskarżonych (powołany powyżej przykład wynikający z zeznań M. G., czy P. M. (1), o czym na stronie 34 uzasadnienia prokurator, oczywiście czym innym jest kwestia zasadnicza, a mianowicie „spór” co do ilości) .

Reasumując tą część argumentacji, Sąd ad quem wskazuje, że z pewnością przeprowadzenie postępowania dowodowego w szerokim zakresie z zachowaniem zasady bezpośredniości pozwalało Sądowi meriti na rozstrzygnięcie jak w zaskarżonym wyroku. To, że zostały wywiedzione apelacje w szerokim zakresie oznacza, że strony nie zostały przekonane przez Sąd meriti o winie oskarżonych. Również Sądem ad quem, mając na uwadze powyżej podniesione kwestie, w aspekcie art. 7 k.p.k., a zwłaszcza wskazanej tam zasady doświadczenia życiowego nie był w stanie zaakceptować rozstrzygnięcia w takim zakresie jak wskazuje na to uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania.

Ad. 2)

Zdaniem Sadu Okręgowego, częściowo w kształcie za oskarżycielem publicznym, kierowali grupą zorganizowaną M. S. (1), M. P. i T. I. (1).

Zarzut z a/o zawierał stwierdzenia, że ww w okresie co najmniej od czerwca 2010r. do 16 marca 2011r. (...) wspólnie i w porozumieniu kierowali zorganizowaną grupą, do której w różnych okresach należeli R. B., D. D. (3), M. G., R. K., D. Ł. (1), P. Ł. (1), T. Ł. (1), Ł. O. (1), P. P. (2), D. W. i inne ustalone osoby, mającą na celu (...). W czynach przypisanych, Sąd orzekł, że od czerwca 2010r do 15 marca 2011r. wspólnie kierowali zorganizowaną grupą mającą na celu popełnianie przestępstw wymienionych w u.p.n., bez wskazania członków grupy, którą kierowali. Osoba należąca do grupy to z kolei w świetle a/o R. B., przez to, że: w okresie co najmniej od miesiąca stycznia 2011r. do dnia 16 marca 2011r. w (...) wspólnie z T. Ł. (1) i innymi ustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie kierowanej przez M. S. (1), M. P. i T. I. (1) (...), w czynie przypisanym nastąpiło jedynie ograniczenie czasookresu poprzez przyjęcie „pomiędzy styczniem a 16 marca” i R. K. przez to, że „co najmniej od miesiąca września 2010r. do 16 marca 2011r. w (...) wspólnie z D. Ł. (1) i innymi ustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie, kierowanej przez M. S. (1), T. I. (1) i M. P.” – w świetle a/o i w takiej postaci czyn został przypisany.

W akcie oskarżenia zarzucono również oskarżonemu D. D. (3) popełnienie czynu z art. 258 § 1k.k. (zarzut 48), od tego czynu oskarżony został uniewinniony, wyrok w tym zakresie nie był zaskarżony przez oskarżyciela publicznego.

Słuszność przypisania przez Sąd udziału w zorganizowanej grupie przestępczej lub co do kierowania grupą zakwestionowali obrońcy oskarżonych:

- M. S. (1) poprzez zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, w zakresie istnienia grupy podnosząc brak elementu stałości, ośrodka decyzyjnego, zorganizowania i sformalizowania o takim natężeniu, że potwierdzałoby istnienie grupy, a także kierowanie grupą przez M. S. (1) wspólnie z innymi oskarżonymi. Można dodać, że obrońca negował też przedstawioną przez Sąd ocenę wiarygodności świadków.
- T. I. (1) poprzez zarzut przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, pominięcie dowodów korzystnych dla oskarżonego wskutek naruszenia przepisów art. 4,7 i 424 k.p.k., w szczególności w odniesieniu do czynu z art. 258 § 3 k.k. obrona podnosi niezasadność dania wiary wyszczególnionym w pkt. 1 c) świadkom (oskarżonym) w zakresie w jakim twierdzili, że T. I. (1) nie przynależał i nie kierował grupą przestępczą w sytuacji gdy ich twierdzenia (obciążające) z postępowania przygotowawczego były złożone w warunkach naruszenia art. 171 § 1k.p.k.
- T. B. również poprzez zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (pkt III apelacji), czego rozwinięciem było szerokie uzasadnienie w odniesieniu do tego czynu w pkt II uzasadnienia apelacji (przypisanego w pkt. 25) obrazujące zarzut de facto naruszenia art. 7k.p.k.
- R. K. poprzez naruszenie art.7 i 410 k.p.k., przy czym w uzasadnieniu w zasadzie obrońca wyraził dwie kwestie, a mianowicie, że przynależności w grupie nie można domniemywać – nie zostały udowodnione żadne typowe zachowania będące odzwierciedleniem przynależności do grupy, a uzasadnione jest kwestionowanie zeznań E. T..

Obrońca oskarżonego M. P. nie zaskarżył wyroku w tym zakresie. W zakresie rozstrzygnięcia o karze, na niekorzyść oskarżonego apelację w tym zakresie wniósł i popierał oskarżyciel publiczny. Na marginesie trzeba dodać, że prokurator zaskarżył też rozstrzygnięcie w zakresie kar na niekorzyść za czyny z art. 258 § 1k.k. i 258 § 3 k.k. co do wszystkich pozostałych oskarżonych.

Zarzuty zawarte w skargach apelacyjnych, w treści których obrońcy kwestionowali kierowanie lub tylko udział oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej, generalizując, wyrażają się zatem w twierdzeniach odnoszących się do istotnych elementów grupy przestępczej, okoliczności, które warunkują zaliczenie określonej osoby do grupy, lub przyjęcia kierowania nią: świadomość sprawcy istnienia grupy przestępczej; zamiar uczestniczenia w tej grupie, istnienie przywództwa w grupie, podział zadań wewnątrz grupy, powiązania pomiędzy członkami, elementy trwałości funkcjonowania grupy, akceptowanie zasad działania grupy, wykonywanie zadań i poleceń, uzgadnianie struktury, realizowanie celów grupy.

W zależności od „rozmiaru” działalności oczywiście zróżnicowane są akcenty w skargach - co do oskarżonego R. B. przejawiało się w zanegowaniu ustaleń Sądu niejako w zestawieniu z oceną dokonaną przez Sąd meriti co do D. D. (3).

Funkcja uzasadnienia wyroku nie daje podstaw do przedstawiania obszerniejszych i teoretycznie pogłębionych rozważań dotyczących warunków uznawania osób za zorganizowaną grupę przestępczą ani też w zakresie warunków uznawania, że mamy do czynienia z kierowaniem zorganizowaną grupą przestępczą (samodzielnie czy też przez kilka osób). W orzecznictwie bezspornie zostały wypracowane stanowiska. Do istoty grupy zaliczyć bezspornie trzeba element organizacyjny wyrażający się w podziale zadań i koordynacji działania osób działających w grupie. Nie jest konieczne, aby wszyscy członkowie zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie uzgadniali sposób popełnienia przestępstw, a nadto aby zachodziła wzajemna znajomość. Wskazuje się na to, że występuje element kierownictwa i dyscypliny, a wystarcza nawet niski stopień zorganizowania, ale niejako łącznie występują te dwa elementy: porozumienie i zorganizowanie, każdy z uczestników grupy musi mieć świadomość działania w ramach grupy, istotny jest element trwałości – chodzi o zapewnianie stałych źródeł dochodu trwających jakiś czas.

Trzeba wskazać, że nie ma uniwersalnej definicji grupy. Świadomość bardzo szerokiego dorobku doktryny i orzecznictwa odnoszącego się do występku z art. 258 § 1 i 3 k.k. jest oczywista, czego odzwierciedleniem jest też i apelacja obrońcy oskarżonego M. S. (1). Argumentując stanowisko nie da się jednak wskazać na żadną z tez zawartych

w wyrokach odnoszących się do innych stanów faktycznych i w prosty sposób „zastosować” w danej sprawie. Chodzi o to, że w każdej sprawie akcenty przesądzające o wyczerpaniu znamion czynu rozłożone są inaczej, zatem zastosowanie przepisu prawa materialnego musi polegać na analizie stanu faktycznego sprawy każdorazowo pod kątem specyfiki danego układu, osób wchodzących w jej skład oraz łączących ich więzi w oparciu o materiał z danej konkretnej sprawy. Na kanwie tej sprawy w szczególności trzeba podkreślić, że określenie z art. 258 § 1 k.k. „zorganizowana” odnosi się ewidentnie do grupy, a nie do przestępstwa (przestępstw).

Ustalenia faktyczne Sądu ad quem są następujące. Od tego czasu (kwiecień 2010r., przypis SA) należy datować prowadzenie wspólnie dystrybucji narkotyków, a wkrótce M. P. i T. I. (1) stali się nie tylko głównymi nabywcami narkotyków od M. S. (1), ale i jego najbliższymi współpracownikami posiadającą wspólną siatkę dilerską (strona 22 uzasadnienia).

Początkowo ci dwaj oskarżeni (M. P. i T. I. (1)) tworzyli niezależny zespół działający na terenie B.(...) Od czerwca 2010 r. zacieśnili oni współpracę z M. S. (1), w ramach której M. P. i T. I. (1) regularnie zaopatrywali się u niego w narkotyki, przekazując je następnie swoim dilerom, bądź też udzielając ich odpłatnie lub nieodpłatnie innym osobom. Jako dilerów M. P. Sąd wymienia m.in. D. W., Ł. P., I. J., Ł. O. (2). Sąd wskazuje też na konieczność bezwzględnej akceptacji samodzielnych działań dilerów, a także na to, że w obawie o swoje życie lub zdrowie bały się zrezygnować z działalności (strona 23), jeśli już, to wyjeżdżały (I. J., Ł. P.). Sąd wskazuje na relacje M. P. i I. J., poczynając od propozycji aby I. J. zaczął dla niego pracować, poprzez kolejne zdarzenia mające odzwierciedlenie w innych czynach kryminalnych ocenianych w tej sprawie na szkodę ww (strona 24, 25). Ł. P. na stronie 26 jest wskazany jako osoba, która miała swoich odbiorców, ale i wykonywała zlecenia sprzedaży M. P., T. I. (1) i M. S. (1). Ustalono są też zachowania przestępne ww w stosunku do tegoż jako do „nierzetelnego pracownika” (strona 28), a także jako przejaw kreowania i wzmocnienia wizerunku na polu działalności narkotykowej. Na stronie 60 – 61, co do T. Ł. (1), jako ustalonego członka zorganizowanej grupy, Sąd wskazał, że: „Sam początkowo werbalnie nie przyznawał się do udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie wspomnianych przestępstw narkotykowych, ale z jego wyjaśnień złożonych na tym etapie postępowania wynikało jednoznacznie, że o ile początkowo – przede wszystkim - z M. S. (1) łączyły go luźne towarzyskie kontakty, ale także dość regularnie kupował od niego (bezpośrednio lub za pośrednictwem innych osób) na własny użytek lub do dalszej odsprzedaży środki odurzające, o tyle na początku 2011r. kontakty z „szefami” grupy (M. S. (1), M. P., T. I. (1)) stały się dosyć częste i przekształciły się w świadomy i celowy udział w działaniach grupy nakierowany na przemyt narkotyków. (...) stał się dla tych oskarżonych na tyle zaufaną osobą, że podczas wspólnych spotkań wspomniani oskarżeni swobodnie przy nim opowiadali o przestępczej działalności – strukturze działania, hierarchii, osobach uczestniczących w dystrybucji, rodzaju i ilości narkotyków oraz wzajemnych rozliczeniach (...). Z wyjaśnień tych wynika jednoznacznie, iż we wspomnianym okresie (od lutego 2011r.) T. Ł. (1) godził się także wykonywać polecenia M. S. (1), T. I. (1) i M. P. w zakresie dystrybucji narkotyków, które od nich otrzymywał – traktował ich jako „szefów” – dotyczy zarzutu z pkt. 45”. To w rozważaniach Sądu. W ustaleniach Sądu jeżeli chodzi o wyjazd w lutym do Holandii (strona 9) wynika, że M. S. (1) zapytał T. Ł. (1) czy pojechałby do Holandii po marihuanę (...) T. Ł. (1) zgodził się na jego propozycję (...)”. Można dodać, że za przewiezienie marihuany zapłacił M. S. (1) (strona 11). Na stronie 11 uzasadnienia Sąd ustala, że M. S. (1) zaproponował też drugi wyjazd na wcześniejszych warunkach tj. ponownie za 1000 złotych, na co T. Ł. (1) się zgodził.

Śledząc zeznania T. Ł. (1) zebrane w sprawie, trzeba wskazać, że przedstawione powyżej rozważania Sądu są dowolne. Na k.149-154 T. Ł. (1) nie przyznał się do postawionego mu zarzutu udziału w grupie kierowanej przez M. S. (1) (k. 151). Wyjaśniając o wyjeździe do Holandii podał: „S. wiedział, że nie mam kasy i zaproponował wyjazd do Holandii, obiecał mi 1000 złotych” (...) Kierowcą był chłopak o imieniu R. mieszkający w okolicach B.. O tym, że do Holandii pojedę z gościem samochodem powiedział mi S.” (...) „ w B. głośno się mówiło, że chłopak o imieniu D. jeździł do Holandii po narkotyki dla S. (...) mówili ludzie na imprezach” (uwaga: D. D. (3) „poza” grupą, wyrok nie skarżony przez prokuratora). Na k. 226-230 wyjaśnił: „Narkotyki sprzedawał S.. On miał pośredników P. i T. (...) ja kupowałem od tych dwóch pośredników marihuanę po 10 razy w porcjach od 0,5 do 1 rama płaciłem od 15 do 30 złotych za porcję (...) D. mówił, że był w Holandii po narkotyki (...) dostał za przemyt 1500 lub 2000 złotych, przewoził 1,5 kg. K. 332: T. Ł. (1) nie przyznaje się do udziału w grupie, (...), jechałem na zlecenie S.. Na k. 1063 -1070 przyznaje, że zamawiał

marihuanę u S., mówi dużo, ale czy można z tego wnioskować o grupie? Wyjaśniał też na k. 5360-5369, nadal nie przyznając się do grupy. „(...) słyszałem (k. 5363) jak oni rozmawiali ze sobą na temat rozliczeń za narkotyki. Z tych rozmów wynikało, że M. S. (1) dawał narkotyki do sprzedania T. I. (1) i M. P. (...) z tych rozmów wynikało, że szefem jest M. S. (1). Opisuje, że do baru przychodzili K. i M., moim zdaniem oni byli podporządkowani”. Kolejne wyjaśnienia z k. 5450-5452 nic więcej nie wnoszą.

Powyższe zestawienie obrazuje „ewolucję” zeznań T. Ł. (1), w zakresie tu ocenianym, jedynie poprzez wskazanie jak powyżej pewnej generalnej oceny świadka, „wynikało”, „moim zdaniem”, a dodatkowo rażącej nieautentycznością przekazu. Niezależnie od oceny świadka, w jego zeznaniach nie ma danych dających podstawę do dostrzegania co do osób, o których zeznaje, znamion czynów z art. 258 § 1 czy 3 k.k. Zwraca uwagę, że Sąd ustala, że oskarżeni byli równorzędnymi partnerami, a gdyby opierać się o twierdzenie ww to M. S. (1) miał być szefem.

Zobrazowaniem nieprawidłowości ustalenia Sądu meriti niech będzie prześledzenie protokołów przesłuchania D. Ł. (1), cały czas w kontekście zarzutów apelacyjnych obrońców co do braku podstaw faktycznych do przyjęcia sprawstwa w zakresie czynu z art. 258 k.k. Pierwszy protokół przesłuchania D. Ł. (1): nie przyznał się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, trzeba wskazać, że zarzut dotyczył okresu od lutego 2011r. do 16 marca 2011r. D. Ł. (1) opisuje, jak M. S. (1) (kolega z podwórka) zapytał czy mu udostępni chlewik, w zamian za dopuszczenie do narkotykowego interesu. Nie ma słowa w protokole o M. P. i T. I. (1) i świadomości działania innych. Nie odzwierciedla też tego protokół z k. 252-254, ani z k. 336 – protokół przesłuchania w przedmiocie tymczasowego aresztowania (tu „nie wiem co łączyło tego M. ze S.”), ani z k. 1129-1131: tu odmowa składania wyjaśnień i podtrzymanie uprzednio złożonych, z k. 1432-1440 – też zeznania zwłaszcza z k. 1436 jednoznaczne: „Ja nie wiem aby S. z I. prowadzili jakieś interesy narkotykowe”. W tym świetle przyznanie się czy dalej skazanie m.in. D. Ł. (1) za udział w grupie, co podnosi Sąd meriti jest bez znaczenia. Na k. 1780-1783 nic co ma znaczenie dla kwestii tu ocenianej (za to w tych zeznaniach pojawia się „konstrukcja” kupowania marihuany np. przez P. Ł. (1) od S. za pośrednictwem D. Ł. (1), co we wcześniejszym protokole (k. 1438) obrazowane było poprzez stwierdzenia, że palił marihuanę z kolegami m.in. z P. Ł. (1), (...) dawałem im bo chcieli zapalić, a jeszcze w poprzednim: 15 gram, które wzięłem spaliłem z Ł., K. i N., (...) bywali w chlewiku i widzieli jak porcjowałem marihuanę” k. 254 – przytoczone wyjaśnienia ponownie obrazujące problem zasygnalizowany w ad.1). Na k. 2072-2073 konfrontacja R. K. z D. Ł. (1) (D. Ł. (1) nie zna (...)), k. 2421-2422 konfrontacja D. Ł. (1) z M. N., nic „w kwestii” grupy. Po zmianie zarzutu poprzez rozszerzenie, że chodzi o udział w grupie kierowanej przez trzech oskarżonych wyjaśnił: „W pełni przyznaję się do winy, a w ostatnim fragmencie tych wyjaśnień na k. 5241, gdzie padają nazwiska, nie zeznał nic co świadczy o grupie. Na k. 5431-5433 odwołanie do poprzednich wyjaśnień, a na k. 10371-10372 t. LI, protokół przesłuchania przed Sądem: tylko potwierdzał odczytane mu wyjaśnienia.

I jeżeli prokurator dostrzegał możliwość postawienia zarzutu w oparciu m.in. o zeznania D. Ł. (1) (vide powołane karty), to było to rozumowanie dotknięte błędem, powielonym przez Sąd meriti. Ocena Sądu, że zeznania D. Ł. (1) z k. 11573-11575 są całkowicie niewiarygodne jest oceną powierzchowną, bez wnikania w proces kształtowania się tych zeznań w toku procesu, stopnia ich spontaniczności, autentyczności („W pełni przyznaję się do winy”), co przy właściwej ich analizie powinno było dawać Sądowi podstawę do twierdzenia, że nigdy D. Ł. (1) nie miał poczucia świadomości działania w grupie, bycia członkiem zorganizowanej grupy i nie wiedział, bo nie mógł, bo nie istniała jakaś zorganizowana grupa kierowana przez oskarżonych.

Oczywiste jest, że to nie ocena świadka/oskarżonego decyduje o ustaleniu istnienia okoliczności, czy jest grupa, czy nie, ale z zeznań/wyjaśnień mają płynąć fakty, które pozwalają czynić ustalenie, dające podstawę do dokonania Sądowi pewnej, a nie opartej na domniemaniu subsumpcji prawnej.

Skoro wyjaśnienia „wiodące” w sprawie nie dają ani obrazu grupy, ani kierowania grupą przez trzech wymienianych oskarżonych, trzeba jeszcze odwołać się do zeznań P. P. (2). Sąd ustala m.in., że P. P. (2) na polecenie M. S. (1) przewoził część marihuany. Co wynika z zeznań P. P. (2)? Po przedstawieniu mu zarzutu dotyczącego udziału w obrocie (jako kierowca miał wozić M. S. (1) jego samochodami do B., zarzut dotyczy od września 2010r. k. 3249), do tego zarzutu P. P. (2) się przyznał, podał, że wie że od września 2010 M. S. (1) handlował marihuaną. Podał, że wie, że D. Ł. (1) w D. pomagał M. S. (1) w handlu marihuaną, nie wie na czym rola D. Ł. (1) polegała, (...) po kupnie samochodu przez M. S.

(1) zaczął go wozić w określone miejsca – najczęściej do B. i do K.. Po przedstawieniu mu zarzutu działania w grupie kierowanej przez trzech oskarżonych wspólnie i w porozumieniu z P. Ł. (1) (k. 5331)– podał, że nie przyznaje się do udziału w grupie, nadal do udziału w obrocie się przyznawał (k. 5333-5335). Stanowisko na k. 11476-11478 również nie dawało Sądowi podstawy do twierdzenia, że w oparciu o jego twierdzenia można wywieść istnienie grupy. Co do P. P. (2) wskazać trzeba np. na ustalenie z k. 4 Sądu. Sąd ustala, że „W dniu 3 grudnia 2010 r. M. S. (1) zapytał P. P. (2), czy pojechałby jako kierowca samochodem do Holandii, ten zaś zgodził się i zaproponował jako drugiego kierowcę P. Ł. (1), na co przystał M. S. (1)”. To ustalenie, wprawdzie niedokonywane na potrzeby oceny zachowania pod kątem art. 258 par 1 k.k., ale jednoznacznie nie odzwierciedla ani podległości ani decyzyjności ani innych przejawów działania w grupie przestępczej, tym bardziej z trzema oskarżonymi nią kierującymi.

Sąd powołuje się na zeznania P. D. określając, że opisała działalność związaną z dystrybucją narkotyków przez M. P. i jego znajomych (w szczególności T. I. (1)). Sąd określa, że w jej zeznaniach potwierdza się zastraszanie – Sąd wskazuje na Ł. P. i I. J..

Wspieranie przypadkiem I. J. tego, że osoby bały się zrezygnować z działalności „kierowanej” przez M. P. i T. I. (1), a później M. S. (1) (str. 23) jest nieprzekonywującym przykładem. I. J. jak wskazuje Sąd był dilerem M. P., a co ważniejsze wyjechał z B. z początkiem maja 2010r. (ustalenie Sądu strona 26). W odniesieniu również do postaci I. J. Sąd powołuje się na stosunek podległości i zależności – chodzi o wykonywanie zadań zleczanych przez oskarżonych str. 68 – 69 i dalej: „W oparciu o te relacje (...), J., a J. wyjechał przecież z początkiem maja, przypis SA) możemy poznać działalność poszczególnych oskarżonych, ale również proces kształtowania się zorganizowanej grupy, na czele której stanęli wspomniani oskarżeni”.

W tym miejscu warto zwrócić uwagę na zeznania P. D. zawarte w aktach sprawy. „Z tego co słyszałam jak rozmawiał przez telefon wynikało, że M. sprzedawał taniej narkotyki a oni sobie sprzedawali drożej”. Zeznania dalsze: Jeżeli chodzi o M. (k. 184) to on wykorzystywał, poniżał, wyzywał, bił różne osoby dla swoich korzyści. Mogę stwierdzić, że M. znęcał się fizycznie i psychicznie nad ludźmi. Wydaje mi się, że M. zastraszal osoby (...), a one z obawy o siebie i o to, żeby nie byli bici wykonywali jego polecenia. M. miał tzw. jak on to nazywał swoich pachółków, żołnierzy i byli to: I. J., L. (...) M. U., a w ostatnim okresie był to Ż. ma na imię D.. (...) M. kazał im palić w piecu, chodzić do sklepu, grabić podwórko. Oni musieli być przy nim i musieli mu usługiwać. Oni za to, że usługiwali dostawali piwo, ja byłam świadkiem jak M. u mnie na podwórku kopnął nogą w twarz lub głowę I... (z k. 181-186). P. D. k. 1048v po okazaniu tablic poglądowych: „M. P. mówił mi, że z nim (T. I. (1)) jedzie po narkotyki (...) nic bliżej o kontaktach ich nie wiem”. „U. robił różne rzeczy porządkowe” (tak też i D. W. na k. 1043 o M. U. „Nie wiem czy handlował dla M. narkotykami, wiem że przychodził i palił w piecu i sprzątał”).

Zatem zeznania P. D. odzwierciedlają jednoznacznie zachowanie M. P. wobec I. J. czy Ł. P. czy D. W. w aspekcie wykorzystywania tych osób do różnych prac, do określonych zachowań (w tym dotyczących oczywiście dystrybucji narkotyków), ale nie odzwierciedlają zachowań ww jako członków zorganizowanej grupy, tym bardziej, że następowała wymiana „ofiar”, a nie członków grupy, z uwagi na osobisty interes M. P., osoby nikczemnej, brutalnej, o dysocjalnej osobowości, co odzwierciedlają też zeznania M. M. (2).

Sąd wywodzi, że M. M. (2) (...) nabywał wielokrotnie narkotyki na własny użytek m.in. od M. P., T. I. (1), ale także od K. K. (1), G. I. i innych osób, a jego zeznania mają wskazywać na relacje jakie panowały między oskarżonymi, a osobami, które z nimi współpracowały – m.in. stosunek zależności jaki łączył I. J. z M. P., inne osoby chwaliły się, że przechowują narkotyki M. P. (strona 71). Przesłuchanie M. M. (5) pierwsze z 17.03.2011r.: „W moim środowisku tych co palili marihuanę wszyscy mówili, że M. bierze marihuanę od S.. Kolegowali się, bardzo często widziałem ich razem”. Sam M. M. (2) nie miał z nim kontaktu. (...) „Moje relacje z P. M. wyglądały tak, że ja się go bardzo bałem, on od początku naszej znajomości mnie terroryzował, po prostu grożąc pobiciem, (...) zmuszał do oddawania pieniędzy lub rzeczy. M. utrzymuje, że od P. nie brał narkotyków w komis. Mieli brać K., L., K., O., Ż. (k. 210). K. 356: „słyszałem, że (...) rozprawdzał narkotyki dla M. P., nie pamiętam od kogo słyszałam. Nie widziałam, aby M. P. znęcał się fizycznie lub psychicznie nad jakimiś osobami, i dalej, ja tylko słyszałam plotki, że M. P. miał swoich pachółków nad którymi miał się znęcać (...) widziałem, że z M. P. chodzili I. J., M. U., Ż. i inni. Nie widziałam aby oni byli przestraszeni w

towarzystwie M. P., boję się M. P. i konfrontacji z nim. Z protokołu okazania: o P. Ł. (1), że jeździł ze S., ale tylko tyle, P. P. (2) – zna z widzenia k. 695.

Zeznania M. M. (2) w części są ze słyszenia. Nie miał ww szczególnej wiedzy w tym zakresie, a przynajmniej takową się nie podzielił oprócz stwierdzenia, że w komis mieli brać narkotyki ww. ((...), L., K., O., Ż.), co również nie obrazuje powiązań między ww w aspekcie znamion z art. 258 par. 1 k.k. (nie jest tym samym branie w komis i sprzedaż).

Świadczyć o grupie miałyby zeznania P. S. (4). O tym Sąd na k. 71. „P. S. (4) równie szeroko i konsekwentnie relacjonował w swoich zeznaniach działalność M. P., T. I. (1), M. S. (1) i współpracujących z nimi osób związaną z dystrybucją narkotyków – jego relacje są zbieżne z w/w dowodami uznanymi za wiarygodne. Z podawanych przez tego świadka informacji również można wnioskować o relacjach jakie panowały między tymi oskarżonymi, o procesie kształtowania się zorganizowanej grupy, osobach które odgrywały w tej grupie istotne lub mniej istotne role, o ilościach i rodzaju narkotyków podlegających dystrybucji”.

Wskazanie przez Sąd na zeznania świadka dotyczące zdarzenia związanego z nabyciem przez świadka za pośrednictwem M. G. marihuany M. S. (1) i wyrażenie zdania, że w tym zdarzeniu zawiera się charakterystyczny element świadczący o zależności poszczególnych dilerów od „szefów” (w tym przypadku M. S. (1)), którzy otaczali opieką „swoich” ludzi (a w zasadzie dystrybuowane przez nich narkotyki), odzwierciedla generalizowanie zeznań, rozszerzanie jednego zdarzenia faktycznego „na całość” i traktowanie jako reguły. Dotyczy to również stwierdzenia, że dilerzy wykonywali dla swoich „szefów” również inne polecenia np. byli kierowcami, organizowali spotkania, ustalali miejsce pobytu dłużników, a nawet przygotowywali zasadzki na takich dłużników. Podobnie rzecz się ma z rozważaniem Sądu, że wspomniane osoby wskazywały w swoich wypowiedziach wprost, że „pracowały”, „biegały”, „robiły”, „dilowały”, „były żołnierzami” dla poszczególnych „szefów” grupy, bądź dla wszystkich – wykonywały ich polecenia, czasem były przez „szefów” w różnej formie (rzeczowej, pieniężnej) wynagradzane, bądź karane (Ł. P.). Jaskrawym przykładem jest stwierdzenie: „...niekiedy za zgodą „szefów” brały udział w negocjacjach dotyczących warunków nabycia narkotyków (R. B. w Holandii)”. Pomijając, że stan faktyczny nie odzwierciedla w żadnym momencie roli M. P. i T. I. (1) w przemyśle narkotyków z Holandii, to dowolność oceny zobrazują też nieco niżej zawarte uwagi co do odpowiedzialności R. B. w zakresie czynu z art. 258 par. 1 k.k. Generalizowanie oceny przejawia się też i w stwierdzeniu, że z zeznań E. T. wynika planowanie przez M. S. (1), przy udziale innych osób, wyjazdów po narkotyki do Holandii.

Sąd utrzymywał, że (...) wspomniane osoby w toku postępowania przygotowawczego w obszernych wyjaśnieniach i wielokrotnie opisywały, w szczególności proceder udzielania odpłatnego i nieodpłatnego narkotyków (...) W oparciu m.in. o wspomniane wyjaśnienia możemy wnioskować o dominującej roli (dominująca rola to nie kierowanie wspólnie i w porozumieniu zorganizowanym tworem, przypis SA) oskarżonych M. S. (1), M. P. i T. I. (1) w tym procederze. Wspomniane osoby wskazują jak ci oskarżeni podporządkowywali sobie nielegalny rynek dystrybucji narkotyków na terenie B. i okolic w okresie lat 2009-2011, jak werbowali osoby, które dla nich „pracowały”, jak egzekwowali posłuszeństwo i rozliczali nielojalnych „pracowników” – chodzi Sądowi o zeznania/wyjaśnienia m.in. D. Ł. (1), D. W., Ł. O. (2), P. P. (2), P. Ł. (1) (vide strona 65, 66 uzasadnienia).

Z zeznań D. N. i M. G. również Sąd wywodzi, że ich relacje „potwierdzają proces powstawania i kształtowania się zorganizowanej grupy i relacji łączącej poszczególne osoby, które działały na rzecz tej grupy (stosunek zależności, ochrona członków grupy przez osoby wydające polecenia)” strona 72.

M. G. rzeczywiście w wyjaśnieniach na k. 1738-1746, w końcu protokołu przesłuchania stwierdził: „Słyszałem, że M. S. (1) handluje razem z M. P. ps. (...) i T. I. (1) ps. (...), słyszałem, że zaopatrują oni całe B. i okolice w narkotyki (...) po aresztowaniu S. jest ciężko załatwić narkotyki (a generalnie zeznaje o transakcjach w jakich on brał udział). Te ogólne stwierdzenia świadka również nie obrazują zachowania w kontekście art. 258 k.k.

Świadek zeznał też, że „M. S. (1) powiedział, że będzie mnie chronił jak będę miał kłopoty, gdy np. ukradną mi marihuanę” (k. 5830). Sam Sąd w nieco powyżej zacytowanym fragmencie wskazał, że w zasadzie chodzi o

ochronę dystrybuowanych narkotyków, co nie dziwi, a wywodzenie z powyższego twierdzenia, że istniała grupa, która zapewniała swoim dilerom ochronę jest za daleko idącym, też uogólnionym stwierdzeniem.

Sąd wywodzi, że z uznanych za wiarygodne wypowiedzi D. N., M. G. oraz Ł. P., P. S. (4), D. W., a także D. Ł. (1) dotyczących takich elementów jak „werbunek”, „ochrona”, „wydawanie i wykonywanie poleceń”, „bieganie dla..” należy wnioskować o istnieniu w ich świadomości przynależności do pewnej zorganizowanej zbiorowości, i pogodzeniu się z tym, że jej reguły układali M. P., T. I. (1) i M. S. (1), ale to nie przekonuje. Połączenie twierdzeń ww osób w całość i wypunktowanie stwierdzeń jak wyżej daje tylko pozory ustalenia znamienia z art. 258 par. 1k.k. W sytuacji przeanalizowania powyżej szczegółowo części (do tego momentu, o pozostałych poniżej) zeznań/wyjaśnień, przy świadomości, kto i w jakim kontekście, na ile wiarygodnie użył stwierdzeń powyższych i czy rzeczywiście w odniesieniu do „grupy” czy raczej osobistej relacji dostawca- diler, przy świadomości wynikającej z dowodów z akt sprawy, z jaką łatwością zachowanie pierwotnie postrzegane przez oskarżyciela jako np. przynależność do grupy kierowanej przez M. S. (1) „przeradzała się” w przynależność do grupy kierowanej przez trzech oskarżonych, Sąd ad quem mógł taki wniosek wysnuć.

W tym miejscu trzeba odwołać się do wyjaśnień D. W.. Ww wyjaśniał mając zarzucony czyn z art. 258 par. 1 co do udziału w grupie kierowanej przez M. S. (1), nie przyznawał się, na k. 137-142: „...w grudniu 2010 r. nawiązałem kontakt z P.,(...) poprosiłem aby dał mi na czymś zarobić”. Zeznaje o wyjeździe do D.. Mówi o wzięciu od M. P. 50 gram marihuany i dalej, „ja miałem za tą marihuanę po sprzedaniu oddać P. 1000 złotych. Nie uzgadniałem z M. po ile i komu mam narkotyki sprzedać, interesowało go abym oddał ten tysiąc. Nie wiem jakie były rozliczenia pomiędzy S. a P., na mieście rozpowiedziałem, że mam towar”. Kolejną sytuację która miała miejsce opisuje podobnie, że otrzymał do komisji (k. 140). Na k. 246 do udziału w grupie nie przyznaje się. (Wyjaśnił: „od P. łącznie do sprzedaży otrzymałem co najmniej 350 gram marihuany”, zarobił około 1800 złotych. Na k. 329: „Nie przyznaję się do grupy, nie wykonywałem żadnych poleceń, sam chciałem handlować narkotykami”, k. 1034-1045: „...chodziłem do M. do domu, a jak byłem na mieście to i na mieście kupowałem (...). M. wielokrotnie do mnie dzwonił, ale ja od niego nie odbierałem, on wówczas pisał do mnie sms, że mnie cyt. „rozjebie” jak się nie odezwę. Chodziło mu o to, że chciał abym biegał dla niego po mieście i roznosił za darmo marihuanę dla jego odbiorców. Ja nie chciałem tego robić, więc wywierał na mnie nacisk strasząc mnie. Jak byłem pod ręką to nosiłem towar (...), ale starałem się nie odbierać telefonów od M.. M. na początku lutego 2011r. jak nie chciałem wykonać jego polecenia bo kazał mi zostać u siebie bo będę potrzebny, ale nie wiem dlaczego, to raz uderzył mnie otwartą ręką w twarz. Ja wtedy uciekłem”. K. 1040 „ja nie wiem jak M. rozliczał się ze S.”. Dalej: „...na początku lutego 2011r, będąc z M. słyszałem rozmowę telefoniczną pomiędzy M. a D. - D. N.. W czasie tej rozmowy M. proponował D., aby wziął od niego zioło (...) to D. pytał czy ma zioło. D. chciał wtedy 10 gram. Co do I. J. - słyszałem, że narobił długów u M. i gdzieś uciekł k. 1043. Po stwierdzeniu, że w telefonie ma telefon T. I. (1) wyjaśnił, że na jego polecenie od S. miał wziąć 0,5 grama amfetaminy i przynieść do mieszkania P. M. (5), tam przekazał I.. W lutym 2011r. T. I. (1) w obecności M. P. przekazał około 5gr amfetaminy i kazał zanieść do stojącego na zewnątrz mężczyzny. Pod koniec lutego był świadkiem rozmowy, w trakcie której M. P. opowiadała M., że T. I. (1) dojeżdża D. aby ten handlował dla niego amfetaminą. Cyt. „Chodziło o to, że D. nie chciał tego robić (...) wobec czego ten zaczął wydzwaniać do niego i wysyłać SMS z groźbami mającymi nakłonić D. do handlowania narkotykami”. D. W. z kolei na k. 1225 „wiem, że S. miał żołnierzy, którzy jeździli po towar do Holandii. Ja nie mam pojęcia kto jeździł (...) M. mówił, że marihuana, którą brał od S. jest z Holandii. (...) jak ja z M. byliśmy na mieście (...) on nie chciał trzymać narkotyków przy sobie dawał mi do przechowania (...) jak ja nie chciałem trzymać to mnie zastraszał wyzywał (...), bałem się go (...) pobić było pięć, starałem się unikać M. (k. 1226). I dalej (...) w okresie X 2010 do połowy II 2011r. trzy razy widziałem T. Ł. (1) ze S.. (...) w lutym 2011r M. pokazywał mi filmik (k. 1227), powiedział, że jak go okradnę to mnie to samo czeka. D. W. na k. 5322-5330 przyznawał się i do udziału w grupie, przy czym to co zeznał po tej deklaracji to nic nie znaczący ogólnik. „ Zeznał, że widział I. i P. razem i że łączyły ich wspólne interesy narkotykowe. Jeden od drugiego pożyczal narkotyki jak drugi w tym czasie nie miał, a był klient” (k. 5327) i gdyby to nawet połączyć ze stwierdzeniem „(...) w okresie X 2010 r. do połowy II 2011r. trzy razy widziałem T. Ł. (1) ze S.” odzwierciedla to kontakty ww na niwie narkotykowej, ale nie w znaczeniu możliwości przypisania im działania w grupie (w rozumieniu art. 258k.k.). Ocenę zeznań tego świadka zobrazują też uwagi zawarte dalej, w szczególności w kontekście oceny twierdzeń w relacji

dostawca – diler, a już uzupełniają w połączeniu z wskazanymi powyżej cechami M. P., uzewnętrznionymi m.in. i co do Ł. P. i I. J.. Wskazać trzeba, że D. N. w ustaleniach Sądu pozostawał poza grupą jak też np. i P. M. (1) (strona 81).

Z kolei P. Ł. (1) (k. 322, 323) zeznał, że „D. Ł. (1) handlował marihuaną dla S., od stycznia 2011r. kilkakrotnie S. kazał mi ze sobą jechać w charakterze kierowcy do różnych miejscowości do dyskotek” k. 323. Na k. 1672-1679 P. Ł. (1) zeznał o tym, że wie o tym, że od czerwca (...) M. S. (1) handluje marihuaną i amfetaminą, „(...) o handlu amfetaminą przez M. S. (1) wiem od D. Ł. (3), ja od czerwca zacząłem kupować na własny użytek marihuanę u M. S. (1), D. Ł. (1) sprzedawał na polecenie M. S., (...) w II 2011r. P. P. (2) zadzwonił i zapytał czy zawiozę go do B. (...) znam z widzenia M., dopiero wtedy zorientowałem się, że on bierze od S.. P. Ł. (1) na k. 5424-5427 wyjaśniając rzeczywiście podał, że słyszałem jak M. S. (1) wydawał polecenia Ł. dotyczące narkotyków. Nadal nie przyznawał się do udziału w grupie.

Z pozostałych świadków/oskarżonych „oferowanych” przez prokuratora, nie generalizując jak to uczynił Sąd I instancji, ale odnosząc się konkretnie do treści zeznań/wyjaśnień, trzeba wymienić np. D. N., który zeznał na k. 1642, że od T. I. (1) brał narkotyki do sprzedaży od połowy XI do 2010r. do 20 stycznia 2010r., dobrowolnie, wskazując, że „...około 20 grudnia doszło do spięcia, zaczął mnie oszukiwać, odmówiłem, siłą wcisnął 10 gram i kazał sprzedać i dać kasę, groził, sprzedałem, ostatni raz spotkałem na mieście i sprzedałem, z czego oddałem połowę bo on mi zalegał”. O G. zeznaje, jedynie, że zaczął z nim palić od lipca 2010r., nic w kontekście „możliwej” grupy.

Z wyjaśnień wskazywanych na k. 705-710, 714-718, 722-728 zaoferowanych przez oskarżyciela publicznego na k. 131 a.o jako dowody na istnienie grupy (uzasadnienie w tym zakresie to k.131-136 a.o.) wskazano na wyjaśnienia R. B. z k. 705-710: a tu tylko o wyjeździe do Holandii, k. 714—718: konfrontacja T. Ł. (1), R. B. ale tylko co do szczegółów zakupu w Holandii, k. 722-728: D. D. (3) o wyjeździe do Holandii, a zatem łącznie nic co może przemawiać za grupą (są tam wskazane również i dowody w postaci wyjaśnień R. K., nie przyznającego się od winy i protokołów przesłuchania R. B., który wyjaśniał na k. 50602-50606 „nie potrafię odnieść się do czynu dotyczącego mojego udziału w zorganizowanej grupie” – wyjaśnienia, jak utrzymywał, złożone w określonej sytuacji procesowej i wyjaśnienia D. D. (3)). Można jeszcze odnieść się do zaoferowanego dowodu w postaci analizy danych telefonicznych z k. 1983-2059 i do k. 6490-6527, co obrazuje jedynie ustalenie sądu o istnieniu siatki dilerów.

Jak wskazuje wyżej przedstawiona analiza wcale nie jest tak, że zeznania uznanych przez Sąd za wiarygodne zeznań dawała podstawy do twierdzenia o udziale osób w grupie zorganizowanej. Sąd wymienił: Ł. P., P. P. (2), P. Ł. (1), D. Ł. (1), D. W., Ł. O. (1), R. K., M. G., T. Ł. (1), jak i osoby blisko z grupą współpracujące jak P. S. (1) czy D. N.. W uzasadnieniu Sąd wyszczególnił czynności jakie wykonywać miały osoby należące do grupy (k. 82) bardzo generalizując użyte zwroty. Jaskrawym tego przykładem są przytoczone słowa o byciu żołnierzem dla poszczególnego szefa. O tym mogą jedynie, z takim wydzwiękiem, świadczyć odosobnione, przerysowane (o czym świadczy sposób formułowania twierdzeń) zeznania Ł. O. (2) (podejrzanego, później wyrok zapadł co do niego w trybie art. 387 k.pk., vide stanowisko ww na rozprawie k. 10390). Zeznania z k. 3111-3117 w interesującym nas tutaj zakresie brzmią: „M. P. zaproponował rozprowadzanie narkotyków na terenie miasta, zgodziłem się pracować dla M., wiem, że brał od M. S. (1), (...) wydawał polecenia dokąd pójść, przynieść, początkowa współpraca przekształciła się w podległość. Ja stałem się żołnierzem M. P.. Żołnierzami byli Ł. P. i D. W., nie wiem czy inni (...), bałem się i wykonywałem polecenia, wykonywali też P. i W.”, mówi o P. i I. jako działających razem, mówi też, że wie, że miasto w narkotyki zaopatrywali M. P., T. I. (1) i M. S. (1) co najmniej od czerwca 2010r.(...)- (zeznaje we wrześniu 2011r.przypis SA), ... ludzie mówili, że on rządzi rynkiem narkotykowym i że po aresztowaniu trudno o narkotyki”. Na k. 5877 „Ludzie mówili, że rządzą interesem narkotykowym, z tego co słyszałem wszyscy, którzy chcieli sprzedawać narkotyki musieli od nich brać”.

Istotne w aspekcie zdarzeń o których mowa w ad 1) zeznania M. C., A. K. (1) czy P. Ł. (2) (abstrahując od tego czy w całości czy tylko część) w aspekcie ocenianego powyżej zarzutu nie mają żadnego znaczenia. Sąd również zaniechał w tym fragmencie uzasadnienia stanowiska szczegółowej analizy zeznań Ł. P., uznając, że wymowa tych zeznań może być porównana z wymową zeznań I. J., czy M. M. (2).

Opis zachowania przypisany poszczególnym oskarżonym zaprezentowany przez Sąd na stronie 80- 83 uzasadnienia zawiera wskazanie, że nie budzi wątpliwości to, że członkami grupy, w różnym okresie byli też i T. Ł. (1), R. K. i R.

B., czyli, że wyczerpali swoim zachowaniem dyspozycję art. 258§ 1 k.k. (odmiennie oceniając sytuację dotyczącą D. D. (3), co do którego zapadł wyrok uniewinniający w zakresie czynu z art. 258 § 1k.k.).

W tym kontekście, nawiązując do apelacji obrońcy oskarżonego R. B., wcześniej wskazując, że Sąd dokonał ustaleń co do tego oskarżonego w stanie faktycznym w kontekście jego udziału w dwukrotnym wewnątrzspółnotowym przewozie narkotyków trzeba stwierdzić co następuje. Opis zachowania R. B. dotyczy stwierdzenia, że M. S. (1) razem z ww pojechali do Holandii (chodzi o przemyt ze stycznia 2011r), M. S. (1) i R. B. wspólnie wynegocjowali niższą cenę w zamian za kupno większej ilości, nocowali wszyscy u P. S. (3), po odebraniu narkotyków M. S. (1) razem z B. wrócili do kraju, R. B. zawiózł M. S. (1) do umówionego miejsca odbioru narkotyku w Polsce (od D. D. (3)), za taksówkę, którą przyjechał D. M. S. (1) kazał zapłacić B. 500 złotych, R. B. jako kierowca był w momencie przekazywania pieniędzy za wyjazd D. (strony od 6 do 8). Ustalenia przy drugim wyjeździe: R. B. wioził T. Ł. (1), po przyjeździe P. S. (3) i R. B. rozmawiali na osobności, R. B. i P. S. (3) pakowali narkotyki na poddaszu, B. dał Ł. pieniądze na bilet powrotny, generalnie pilotował Ł., w Polsce torbę z narkotykami T. Ł. (1) przekazał B., którą ten ukrył.

Różnicując sytuację D. D. (3) i R. B. Sąd stwierdza, że w zachowanie D. D. (3) było nakierowane jedynie na zarobienie pieniędzy, cyt. „widać zdecydowane różnice pomiędzy zachowaniem D. D. (3), a chociażby R. B., który jako członek „grupy” wykazywał się inicjatywą i zaangażowaniem w przeprowadzeniu całego przedsięwzięcia np.: starając się w Holandii niejako zastępować M. S. (1)”.

Na tym tle wszystkie argumenty apelującej zawarte w uzasadnieniu apelacji w pkt. II w odniesieniu do tego czynu przypisanego R. B. są trafne. Opis czynu zarzucanego, a zarazem przypisanego to: „co najmniej od miesiąca stycznia 2011r. do dnia 16 marca 2011r. w D. i innych miejscowościach, wspólnie z T. Ł. (1) i innymi ustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie, kierowanej przez M. S. (1), M. P. i T. I. (1)”. Słusznie skarżąca wskazuje, że w sprawie brak dowodów, że oskarżony miał świadomość istnienia pozostałych „szefów”, przedstawione (ustalone przez Sąd) zachowania nie pozwalają stwierdzić o przynależności do grupy. Trudno mówić o wykonywaniu poleceń w sytuacji, gdy w grę wchodził zarobek. Nawet ustalenie, że w czasie drugiego wyjazdu R. B. pełnił bardziej aktywną rolę niż w ustalonych okolicznościach odnośnie pierwszego wyjazdu jeszcze nie świadczy o działaniu świadomym w ramach zorganizowanej struktury, a z całą pewnością nie może to być T. B. przypisane, bez naruszenia zasad rządzących rzetelnym procedowaniem.

Co do oskarżonego R. K. w ustaleniach Sądu pojawia się określenie R. K. jako wspólnego dilera trójki oskarżonych (strona 80), które to stwierdzenie, nawet zakładając, że prawidłowe, nie przekłada się na kwestię przynależności do jakiejś grupy. Apelacja obrońcy oskarżonego R. K. zasadnie wywodzi, że z kolei po stronie oskarżonego nie ma dowodów na istnienie świadomości istnienia grupy zorganizowanej w rozumieniu art. 258 par. 1 i jego przynależności do takiego zespołu.

Apelująca obrońca oskarżonego T. I. (1) zasadnie wskazuje, że wykazywanie przez Sąd faktu przynależności do grupy poprzez przedstawianie siatki kupujących i sprzedających jest zupełnie niezrozumiałe. W części trafne są w świetle tego co wyżej przedstawiono argumenty z apelacji, że świadkowie/oskarżeni podkreślali, że opierają twierdzenia na zasłyszanych stwierdzeniach (np. D. W. na k. 1225).

Wskazywany przez Sąd podział ról pomiędzy M. S. (1), T. I. (1), M. P. jako „kierującymi” grupą nie ma odzwierciedlenia w prawidłowo ocenionym materiale dowodowym, albowiem daje się jedynie bezspornie stwierdzić, że w pewnym momencie, w związku z posiadaniem przez M. S. (1) narkotyków pochodzących z Holandii, M. P., a także T. I. (1) mieli możliwość zaopatrywania się w nie zgodnie ze swoimi potrzebami, zakresem „działalności”, który to rozmiar był wyznaczony przez to ile dilerzy, albo oni sami są w stanie sprzedać. Materiał dowodowy nie wskazuje na czynienie ustaleń pomiędzy ww w tym zakresie, jak też nie odzwierciedla faktu wpływania na kształt grupy, w szerokim rozumieniu (źródła pozyskania narkotyku, ilość, sposoby dystrybucji, ceny, sposoby przechowania, miejsce działalności). Już uzasadnienie grupy przedstawione w akcie oskarżenia (strony 131-136) wskazywało na sztuczność (brak odbicia w rzeczywistości) przyjętej konstrukcji prawnej. W sprawie można mówić o działaniu wspólnie i w porozumieniu i to tylko co do pewnych zdarzeń jednostkowych. Bezsporny w sprawie jest fakt wzajemnego wspierania

się (vide zachowania wobec M. M. (2) i Ł. P. czy I. J., ale w zasadzie wszystkie sytuacje były wykreowane przez M. P., co pozostaje w zgodzie z ustaleniem na temat jego właściwości osobistych, vide zeznania P. D.). Podporządkowane osoby z racji czy to słabej osobowości czy też uzależnienia od narkotyku wykonywały wskazywane zadania, ale nie miało to nic wspólnego z działaniem na rzecz grupy i w ramach działalności/celów grupy. Przymuszanie, jeżeli miało miejsce, do sprzedawania narkotyku wynikało z chęci zarobku własnego osób dominujących, albowiem żaden dowód nie wskazuje, aby w tym zakresie były czynione jakiegokolwiek ustalenia pomiędzy trzema domniemanymi kierującymi grupą osobami.

Nie mogły zmienić tej oceny takie rozważania Sądu: „O tym, że mieliśmy do czynienia ze zorganizowanym bytem przestępczym – grupą, świadczą również wypowiedzi świadków, którzy wprost odmówili „pracy” dla „szefów” grupy – np. M. W. (2) (k.2185 i nast.).

Zeznania M. W. (2) z k. 2185, które Sąd przywołał i następne brzmią nie tak jak wskazano. Fragment, który może się odnosić do tego nieuprawnionego uogólnienia (znów uogólnienia) znajduje się na k. 2188: świadek zeznał: „po upływie dwóch tygodni (...) jak kolejny raz przyszedłem po marihuanę P. pytał mnie, czy nie chcę zacząć handlować amfetaminą. P. mówił, że nie będę miał źle. On nie podawał mi żadnych konkretów, gdyż ja nie byłem zainteresowany”.

Jeżeli chodzi o kierowanie grupą przestępczą to z ustaleń Sadu wynika, co też i wyżej wskazywano, że M. S. (1) wprowadzał do obrotu marihuanę przekazując ją m.in. M. P. i T. I. (1) (k. 17). Od czerwca 2010r. Sąd mówi o zacieśnieniu współpracy, co miało polegać na regularnym zaopatrywaniu się u M. S. (1) w narkotyki przez M. P. i T. I. (1), co nie jest przejawem zachowania polegającego na wspólnym kierowaniu grupą zorganizowaną.

W świetle tej charakterystyki Sąd Apelacyjny wyraża stanowcze przekonanie o niezasadności uznania zaistnienia grupy w rozumieniu art. 258§ 1 k.k., a tym samym kierowania grupą przez M. S. (1), T. I. (1) i M. P.. Oskarżeni odgrywali najważniejsze role w procederze narkotykowym, oceniając powyższe przez pryzmat rozmiaru działalności, a nie z powodu kierowania grupą. Poszukiwanie źródeł zakupu narkotyków, kolejne zakupy to wyraz inicjatywy M. S. (1) celem przysporzenia sobie dochodu, tak też i rozprowadzanie narkotyków wśród osób, które zajmowały się ich dalszą dystrybucją, a do tych osób należy zaliczyć zarówno M. P. jak i T. I. (1). Ewidentnie z materiału dowodowego wynika, że każdy realizował swoje partykularne interesy, które zazębiały się chociażby z powodu prowadzenia tego samego rodzaju „działalności”. Twierdzenie o tym, że odbiorcy narkotyków zdawali sobie sprawę z działania w ramach grupy jest niczym niepoparte.

Występek z art. 258 § 1 k.k. można popełnić tylko umyślnie (art. 8 k.k.), nie można należeć do grupy przestępczej nie wiedząc, że taka grupa istnieje, nie wystarczy, że istnienia grupy i współdziałania z nią sprawca mógł i powinien się domyślać.

Uwzględniając powyżej przedstawioną analizę Sąd Apelacyjny stwierdza, że brak jest podstaw dla odrzucenia zarzutów zawartych w skargach apelacyjnych obrońców oskarżonych, poprzez ich uznanie za niesłuszne czy gołosłowne. W świetle zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego nie sposób przyjąć, że oskarżeni R. B. i D. K. (2) spełnili kryteria warunkujące uznanie ich za członków grupy, a M. S. (1), T. I. (1) i M. P. za osoby kierujące grupą w rozumieniu zgodnym z jej kodeksową zawartością.

Bezspornie były osoby traktowane przez oskarżonych np. przez P. instrumentalnie (Ł. P., M. M. (2), ale i D. W. czy M. U. (...)), były osoby, co do których oskarżeni wiedzieli, że można sprzedać im hurtowo dość znaczne ilości narkotyków, one je sprzedadzą i ponownie zwrócą się do nich po narkotyki, czy to tylko dla zarobku czy też i z powodu uzależnienia i potrzeby skorzystania z możliwości dostępu do środków. Odbywało się to w nieustalonych odgórnie ilościach, bez narzucania ceny, zakreślania obszaru działania. Trzeba jeszcze raz powtórzyć, że osoby kupujące narkotyki, czy to od M. S. (1), czy to od M. P., czy od T. I. (1) w żadnym stopniu i w żadnym sensie nie identyfikowali się z jakąś określoną zbiorowością, nie mieli świadomości istnienia „grupy” i nie dociekali w jaki sposób sprzedający im narkotyki wszedł w ich posiadanie, czy współdziała z innymi osobami i na jakich zasadach oraz co zrobi z pieniędzmi, które mu za te narkotyki zwrócą. Nie ujawniono dowodów potwierdzających, że którykolwiek z oskarżonych uzgadniał jakieś stałe wzajemne usługi lub przysługi dla grupy (nie odzwierciedla tego np. relacja

D. Ł. (1) –M. S. (1)), ustalał zasady współdziałania inne niż akceptacja lub wyrażenie chęci kupowania narkotyku od tej osoby, która z taką propozycją wystąpiła, nawet jeżeli były to sytuacje powtarzalne i nawet jeżeli zdarzały się sytuacje przymuszania lub ponagłania sprzedaży, ponieważ działo się to w realizacji partykularnego interesu konkretnego dostawcy. Fakt funkcjonowania w tym samym środowisku, sam przez się nie zakłada ani wiedzy o funkcjonowaniu grupy, ani nie stanowi przez to „deklaracji” udziału w grupie. Te wszystkie okoliczności musiałyby zostać udowodnione, a tymczasem zebrany w tej sprawie materiał dowodowy (w tym pozostały, szczególnie nie przytaczany w tym fragmencie uzasadnienia, ale wskazywany w części ad 1 i ad 3 uzasadnienia) do takich ustaleń nie dawał podstawy. Brak jest też racjonalnych przesłanek do uznania, że ponowne przeprowadzenie postępowania dowodowego na potrzeby oceny tych analizowanych w tym fragmencie uzasadnienia zachowań dostarczy dowodów sprawstwa.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny, w podporządkowaniu dyrektywie oceny materiału dowodowego z uwzględnieniem art. 7 k.p.k., uznając, że nie ma dowodów przesądzających o wypełnieniu znamion przestępstw z art. 258 § 1 k.k. lub 258 § 3 k.k. uniewinnił oskarżonych M. S. (1), M. P., T. I. (1), R. B., R. K. od popełnienia tych czynów.

Tworzenie sztucznych konstrukcji prawnych, bez oparcia w materiale dowodowym, nie sprzyja budowaniu zaufania do racjonalności stosujących prawo.

Uniewinnienie w zakresie tych czynów nie podważa argumentów w zakresie wskazanym w ad 1) co do oceny zeznań świadków, w aspekcie istotnym dla ustaleń co do rozmiaru działalności polegającej na szeroko rozumianym handlu narkotykami.

Ad 3)

Sąd nie uwzględnił apelacji prokuratora kwestionującej zasadność uniewinnienia oskarżonego R. P. od popełnienia przestępstwa kwalifikowanego w a.o. z art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 56 ust. 1 u.p.n.(zarzut 64 z a.o.)

Prokurator zarzucił w skardze apelacyjnej błędną ocenę materiału dowodowego -wyjaśnień T. Ł. (1) w powiązaniu z innymi dowodami, a przede wszystkim zapisku w zeszycie należącym i prowadzonym przez M. S. (1). Sąd a quo na stronach: 14-15 w ustaleniach faktycznych, 62 uzasadnienia i w kontekście oceny wyjaśnień T. Ł. (1), oraz niejako w podsumowaniu na stronie 101, a jeszcze wcześniej opisując stanowisko R. P. w zakresie zarzucanych mu czynów (strona 58-59) przedstawił swoje stanowisko.

Oskarżyciel publiczny zaskarżając wyrok w tym zakresie wskazał na błąd w ustaleniach faktycznych stwierdzając, że częściowo stan faktyczny jest ustalony prawidłowo (strona 17 uzasadnienia apelacji). Prokurator akcentuje następujące kwestie tj. że sprawstwo wynika z wyjaśnień T. Ł. (1), którym przecież Sąd daje wiarę , okoliczność przekazania narkotyku potwierdza się poprzez fakt, że 16 marca 2010r. M. S. (1) miał kontakt z Ł. - oddawał mu torby, co potwierdza R. B.. Ponadto prokurator odwołuje się do zapisku w zeszycie szkolnym M. S. (1), zabezpieczonym 16.03.2011r. z odrębnym zapiskiem o treści „póła 1000” (kserokopia kartki z zapiskiem to k. 908 akt, a zeszyt stanowi dowód rzeczowy w sprawie k.522 poz.5 I 5/342/2011, k. 9819 poz. 3, przypis SA). Dodatkowo prokurator przeanalizował wzajemne relacje M. S. (1) i T. Ł. (1), wywodząc, że po pierwsze M. S. (1) nie chwaliłby się bezzasadnie tą sytuacją T. Ł. (1) dodatkowo narażając się na odpowiedzialność karną, a z kolei T. Ł. (1) nie miał żadnych powodów aby zmyślić taki fakt.

Rzeczywiście to czego nie zrobił Sąd to nie przeanalizował dowodu zaoferowanego przez oskarżyciela publicznego w postaci przedmiotowego zeszytu. Reszta okoliczności była w zainteresowaniu Sądu.

Rzeczywiście w wyjaśnieniach z 28.04.2011r.T. Ł. (1) podał, że dzień po drugim powrocie z Holandii był na dworcu (...), byli tam M. S. (1), M. P., T. I. (1), P. P. (2) i R. P.. M. S. (1) „odszedł na osobność ze (...) (to R. P., przypis SA) i chwilę rozmawiali, ja treści rozmowy nie słyszałem...” (k. 1069). (...) gdzieś poszedł (...). Na drugi dzień S. zadzwonił do mnie i powiedział, abym przyszedł do (...) (nazwa baru, przypis SA)... tam był S. i (...) R. B.... B. wyjął z bagażnika moje dwie torby ... S. powiedział mi, że jeden kilogram przywiezionej przeze mnie marihuany wziął(...), ... nie wiem

za jaką kwotę, czy w komis czy rozliczenie gotówkowe (k. 1070). Po raz drugi zeznając w tej m.in. kwestii, T. Ł. (1) (k. 5368 t. XXVII z 01.02.2012r., czyli prawie po roku czasu, przypis SA) dodał, że „powiedział (M. S. (1), przypis SA), że oddał mu marihuanę po 17 zł za jeden gram”. Prokurator powołuje się na wyjaśnienia R. B., który rzeczywiście nie zaprzecza, że 16.03.2011r. w określonej konfiguracji przebywali na dworcu. Ale z kolei zwraca uwagę fakt, że w wyjaśnieniach na k. 1603- 1604 (t.VIII z 29.06.2011 r.) R. B. wyjaśnił, że zanim M. S. (1) poprosił go żeby go zawieźć na dworzec, to już miał nie mieć „towaru” w torbie - chodzi o 15.05.2011r., czyli zanim spotkał się M. S. (1) z innymi m.in. ze (...) na dworcu. Jeszcze R. B. na k. 5605 (t. XXIX, wyjaśnienia z 13.02.2012r., tym razem przesłuchiwany przez prokuratora i pytany na okoliczności mające znaczenie dla ustaleń w zakresie tego zarzutu) wyjaśnił: „M. poprosił mnie, abym zawiózł go na dworzec. Pojechaliśmy razem na dworzec do baru. Tam przyszedł jakiś grubas ps. (...). M. S. (1) wychodził z baru z A.. Ja zostałem w barze. Po kilku minutach wrócili do baru. Wziąłem S. do swojego samochodu i razem pojechaliśmy do K.”. Jeszcze trzeba przytoczyć wyjaśnienia R. B. z rozprawy, a dokładnie w kwestii dotyczącej R. P. z k.10423v- 10424 (t. LII) – „ (...) kiedy podjechałem pod bar z M. i oni porozmawiali chwilę i odjechaliśmy, to tyle jeśli chodzi o rozmowę z panem P.”. Co do zeszytu (k. 908 t. V). Zapiski tam zebrane nie są opatrzone żadną datą, trudno dopatrzeć się tam jakiejś chronologii, a zatem gdyby Sąd I instancji rozważył i ten dowód, to nadal byłby uprawniony do stwierdzenia, że nie negując twierdzeń T. Ł. (1), materiał dowodowy nie jest na tyle jednoznaczny, aby niepotwierdzone w szerszym spectrum twierdzenia tegoż uznać za wystarczającą podstawę do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej w tym zakresie R. P., właśnie w kontekście całego materiału dowodowego, który co do tego zarzucanego zachowania przestępnego przedstawił oskarżyciel publiczny. Prokurator swoje zarzuty opiera po prostu na odmiennej ocenie tych dowodów i z tych samych okoliczności opisywanych przez współoskarżonych wyprowadza wnioski odmienne od tych, do jakich doszedł Sąd a quo. Oceny te dotyczą osobowego materiału dowodowego, a Sąd może uznać oskarżonego winnym wtedy wyłącznie, gdy osiągnie całkowite wewnętrzne przekonanie o jego winie i przekonanie to zbuduje na jednoznacznych dowodach, co mając na uwadze pozwalało uznać rozstrzygnięcie Sądu za prawidłowe.

Co do czynu popełnionego na szkodę I. J., a dotyczącego odpowiedzialności oskarżonych T. I. (1) i oskarżonego M. P., w sprawie mieliśmy dwa środki odwoławcze - obrońca oskarżonego T. I. (1) zaskarżył wyrok przez pryzmat obrazy przepisów postępowania art. 7, 410, 424 § 1 k.p.k., w szczególności poprzez twierdzenie, że Sąd niezasadnie bezkrytycznie dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego I. J., przy czym w uzasadnieniu apelacji wskazane są kwestie (przy czym mowa jest o wszystkich pokrzywdzonych łącznie tj. I. J., Ł. P., M. M. (2)), które najogólniej mówiąc dotyczą dystrybucji narkotyków, relacji między oskarżonymi oraz osobami, które z nimi współpracowały, podnosząc niekonsekwencje w zeznaniach oraz rozbieżności w odniesieniu do pozostałego materiału dowodowego (strona 5 apelacji).

Skarżący prokurator sformułował zarzut błędu w ustaleniach faktycznych odzwierciedlony w pkt. XV co do oskarżonego M. P. i w pkt. XVII co do oskarżonego T. I. (1), jako efekt naruszenia art. 7 k.p.k.

Nie można odmówić skarżącemu prokuratorowi w tym zakresie słuszności. Ustalenia faktyczne Sądu wyrażone na stronie 24-25 uzasadnienia odzwierciedlają rzeczywiście możliwy błąd w ustaleniach faktycznych Sądu mający wpływ na treść wyroku, dodatkowo potwierdzony poprzez wykazane przez Sąd I instancji uzasadnienie przyjętej kwalifikacji prawnej (strona 93 uzasadnienia). Apelacja prokuratora jest bardzo szczegółowa i odzwierciedla wszystkie możliwe kierunki ustaleń faktycznych, które muszą być pogłębione, przez pryzmat oceny oczywiście zeznań I. J. w całości materiału dowodowego, a następnie musi być dokonana prawidłowo subsumpcja prawna zachowania przy poszanowaniu rozumienia znamion czynów przypisanych i wyartykułowania powyższego w części odzwierciedlającej wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia, oczywiście nie bagatelizując stanowiska obrońcy oskarżonego wyrażającego linię obrony oskarżonego T. I. (1). Oczywiście pogląd prawny wyrażony przez Sąd I instancji co do rozumienia pojęcia wierzytelności w aspekcie art. 191 § 2 k.k. wyrażony na stronie 94 uzasadnienia należy podzielać, ale najpierw w ustaleniach faktycznych kwestia istnienia lub nie wierzytelności w rozumieniu tego artykułu musi być przesądzona bez narażenia się na naruszenie normy art. 7 k.p.k., co z kolei będzie musiało być ocenione również w kontekście warunków z art. 12 k.k. Dostrzegając wyjątkową skrupulatność oskarżyciela publicznego w tej sprawie we wszystkich jej wymiarach, trzeba wskazać na rzeczywiście istniejącą rozbieżność pomiędzy uzasadnieniem

w stanie faktycznym na str. 25 o ciągnięciu za samochodem pokrzywdzonego „kilkadziesiąt metrów”, a opisem czynu przypisanego T. I. (1) „(...) skrepowanego kilka metrów ciągnął za samochodem” (pkt. 10 wyroku) , ale i M. P. (pkt. 6 wyroku). Sąd będzie musiał uargumentować (ewentualnie, oczywiście w zależności od poczynionych ustaleń faktycznych) zasadność wywiedzenia z tej okoliczności spełnienia znamion z art. 189 § 1 k.k. – jak zdaje się wskazywać na stronie 93, również w powiązaniu z ustaleniem ze strony 24 o zmuszeniu I. J. „zajęcia miejsca w samochodzie”. Generalnie nie może Sąd zdawkowo odnieść się do jakiegokolwiek elementu przyjętej kwalifikacji prawnej (vide oskarżyciel publiczny o kwalifikacji z art. 158 § 1 k.k.- strona 28 apelacji).

Wyrok wobec oskarżonych: M. S. (1) w zakresie czynu przypisanego w pkt. 3 i 4, M. P. w zakresie czynu przypisanego w pkt. 7 i 9, K. K. (1) w pkt. 18, R. B. w pkt. 27, R. K. w pkt. 31 został utrzymany w mocy.

Nie została uznana za zasadną apelacja oskarżyciela publicznego co do błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że czyn popełniony na szkodę Ł. P. nie wyczerpuje znamion przestępstwa znęcania się -, promując” kwalifikację z art. 207§ 1 kk lub z art. 207§ 2 kk w zw. z art. 207§ 1 kk w zbiegu z innymi niekwestionowanymi przepisami – dotyczy to czynów przypisanych w pkt. 3, 7 i 31 wyroku (zarzuty apelacyjne prokuratora z pkt. X, XI) a także apelacje obrońców oskarżonych M. S. (1) M. P. i R. K. odnoszące się do tych przypisanych poszczególnym oskarżonym zachowań popełnionych na szkodę Ł. P..

Odnosząc się do czynu na szkodę Ł. P. i apelacji stron w tym zakresie zasadne jest w tym miejscu również odniesienie się do apelacji oskarżyciela publicznego w zakresie czynu przypisanego J. J. (1) w pkt. 43 wyroku (zarzut z pkt. 73 a.o, zarzut apelacyjny z pkt.XII) – w tym zakresie doszło do uchylecia wyroku do ponownego rozpoznania z racji podzielenia argumentacji oskarżyciela publicznego w zakresie zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k., co mogło prowadzić do niezasadnego przyjęcia formy zjawiskowej zachowania oskarżonego J. J. (1), a nie współsprawstwa.

Apelujący obrońca oskarżonego M. S. (1) wprawdzie stwierdził, że skarży wyrok w całości, powołując szereg naruszonych norm procesowych i zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, ale w zarzutach w kontekście czynu przypisanego w pkt. 3 na szkodę Ł. P. jedynie w uzasadnieniu jest wskazane, że Sąd analizując relacje Ł. P. pomija fakt, że oskarżony M. S. (1) na rozprawie głównej przeprosił Ł. P. za zdarzenie z 7.10.2010r., zaznaczając, że Ł. P. przeprosiny przyjął (w sprawie M. S. (1) przyznał się do pobicia Ł. P., dlatego, że Ł. P. był mu winny pieniądze).

Obrońca oskarżonego M. P. - współsprawcy czynu na szkodę Ł. P. w tym zakresie rozstrzygnięcia nie skarżył, a z kolei obrońca oskarżonego R. K. w zakresie tego czynu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że zachowanie oskarżonego stanowiło współsprawstwo, w sytuacji gdy należało je ocenić jako pomocnictwo do popełnienia czynu.

Tak zarysowana płaszczyzna skarżenia pozwala stwierdzić, że najdalej idąca jest apelacja oskarżyciela publicznego w tym zakresie – dotycząca oskarżonych M. S. (1), M. P., R. K. (i J. J. (1)).

W pierwszej kolejności trzeba odnieść się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych poprzez brak ustalenia, że zachowanie oskarżonych wyczerpywało znamiona fizycznego i psychicznego znęcania się nad Ł. P., a tym samym brak warunków i z art. 207 § 2 k.k.

Oskarżyciel publiczny wskazuje, że Sąd w uzasadnieniu w zasadzie prawidłowo ustalił przebieg zdarzenia z 7.10.2010r., ale zaznacza, że „może zrobił to zbyt ogólnikowo”, „za mało skupił się na dokładnym opisie samego zdarzenia w lesie”. Następnie skarżący krok po kroku odtwarza zapis nagrany przez J. J. (1) zdarzenia (z k. 2694). Wskazuje też, że ustalone w stanie faktycznym opisy zachowania nie wszystkie znalazły się opisie czynu przypisanego – oplucie, wyzywanie, osikanie, próba włożenia drewnianego patyka do odbytu określając to jako różnice pomiędzy ustaleniami faktycznymi co do czynu a „znamionami czynów przypisanych”. Tak nie jest. Trafniejsze jest to co skarżący wyraził dalej, a mianowicie, że gdyby i w opisie czynu zawrzeć takie zachowania to wskazywałoby to jednoznacznie na poprawność (zasadność) przyjęcia wyczerpania przez sprawców znamion przestępstwa znęcania się. Wskazuje przy tym skarżący, że wskazanie zachowania w ustaleniach (uzasadnieniu) i ich brak w znamionach czynu (czynów) przypisanych powoduje obrazę art. 424 k.p.k. W tym miejscu pojawia się zagadnienie dokładnego

określenia przypisanego oskarżonemu czynu w świetle wymogu z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Wiadomym jest, że chodzi o to, aby opis czynu obejmował pełen zestaw znamion przypisanego oskarżonemu typu przestępstwa. Często problemem jest właśnie zakres niezbędnego uszczegółowienia tego opisu, często chodzi o okoliczności, które nie należą do istoty tego czynu, a mają znaczenie dla wymiaru kary. Z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Bezsposornie Sąd rozważał cały wachlarz zachowania oskarżonych w stosunku do pokrzywdzonego - vide stwierdzenia zawarte przy wskazywaniu okoliczności branych pod uwagę przy wymiarze kary co do czynów z pkt. 3, 9 – vide: sposób działania bardzo brutalny i upokarzający ofiarę (strona 103 uzasadnienia). Sąd meriti wskazał, że wywodzi brak znamion znęcania się w zachowaniu sprawców „oceniając cel podjętych działań” (strona 96 uzasadnienia). Wprawdzie nie przedstawia szerszej argumentacji, co słusznie zarzuca skarżący, ale nie ma to wpływu na treść wyroku. Cechą podmiotową przestępstwa znęcania się jest "umyślność wyrażająca się w chęci wyrządzenia krzywdy fizycznej lub moralnej, dokuczenia, poniżenia, obojętnie, z jakich pobudek" i to wyraził Sąd meriti w swoim stanowisku. Przestępstwo znęcania jest skonstruowane jako działanie powtarzane przez sprawcę w przedziale czasu. Poza szczególnym przypadkiem, który w rozpoznawanej sprawie nie miał miejsca, dopiero suma zachowań decyduje o wyczerpaniu znamion przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. Prokurator odwołuje się do innej przesłanki, której Sąd nie analizował, a mianowicie wykazuje, że pokrzywdzony bezspornie pozostawał w stosunku zależności jako członek zorganizowanej grupy przestępczej. Nawet przy stanowisku oskarżyciela publicznego dostrzegającego istnienie zorganizowanej grupy przestępczej (co podzielał Sąd meriti), przez pryzmat braku innych znamion z art. 207 § 1 k.k. Sąd zasadnie nie widział podstaw do przypisania przestępstwa znęcania się. Szereg przywołanych w uzasadnieniu apelacji stanowisk Sądów orzekających różnego szczebla nie przełamuje prawidłowości rozstrzygnięcia w tym aspekcie. Podkreślić należy, że z jednej strony skarżący wskazuje na zależność wynikającą z przynależności do grupy przestępczej, a z drugiej strony wskazuje na stosunek zależności wynikający z sytuacji faktycznej, przywołuje orzeczenie dotyczące kumulatywnej kwalifikacji w przypadku, gdy znęcanie wywołało skutek wykraczający ramy znęcania i wyczerpujący znamiona innego przestępstwa – tezę zupełnie nie mającą odniesienia do sprawy, ale nie zwracając z kolei uwagi na to że przepis art. 191 § 1 k.k. (w znaczeniu znamion przemocy oraz groźby) stanowi lex generalis do przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. - w przypadku wyczerpania znamion przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. nieuzasadnione jest kwalifikowanie go także z art. 191 § 1 k.k. - w przypadku przyjęcia ustaleń faktycznych w kształcie widzianym przez prokuratora przepis art. 207 § 1 k.k. derogowałby art. 191 § 1 k.k.

Na marginesie szeroki wywód oskarżyciela na piśmie w uzasadnieniu apelacji na stronie 20, wskazujący na błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie nieodróżnicowania zachowań T. I. (1) a M. S. (1) i M. P. wobec Ł. P. – co oskarżyciel dostrzega w ustaleniach stanu faktycznego na stronie 27 uzasadnienia, nie ma żadnego znaczenia dla wskazywanej argumentacji w zakresie konieczności przyjęcia kwalifikacji z art. 207 k.k.

Argumenty z apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1) nie wymagają szczególnego odniesienia poza stwierdzeniem, że ustalenia faktyczne Sądu są prawidłowe, przy jednoczesnym stwierdzeniu o braku naruszenia w zakresie tego czynu norm prawa procesowego.

Argumenty z apelacji obrońcy oskarżonego R. K. nie są słuszne. Nie ma błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie współsprawstwa, a nie pomocnictwa. Zacytowane w uzasadnieniu apelacji stwierdzenia Sądu meriti prawidłowo odzwierciedlają współsprawstwo, a to dlatego, że zgodne z zasadami wykładni tych pojęć jest stwierdzenie, że oskarżony co prawda sam nie bił pokrzywdzonego, ale w pełni akceptował zachowania pozostałych oskarżonych i metody przez nich stosowane, wcześniej opisując rolę oskarżonego polegającą na wybawieniu Ł. P. z mieszkania, ale i ustalając zachowanie polegające na uniemożliwieniu ucieczki do czasu aż przybiegli M. S. (1) i M. P.. Nie jest domniemaniem ustalenie, że w pełni akceptował zachowania pozostałych oskarżonych. Sąd prawidłowo ustala, że R. K. znał zamiary pozostałych, wcześniej ustalając, że M. P. i M. S. (1) postanowili dać nauczkę Ł. P.. Nawet jeżeli, jak twierdzi skarżący późniejszy etap zachowania M. S. (1) i M. P. był efektem „spontanicznego” przebiegu wydarzeń (choć bezspornie chodzi tylko o rodzaj użytych środków z uwagi na uwarunkowania) to ustalenia Sądu nie mają cechy dowolności.

W sprawie zaś zarzucany przez oskarżyciela publiczny błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie określenia formy sprawczego zachowania J. J. (1) wobec Ł. P. trzeba zaakceptować.

Sąd określił, że J. J. (1) działał w zamiarze aby inni oskarżeni dokonali czynu zabronionego. Opisał w czym dostrzeża to, że było to ułatwienie dokonania czynu (strona 95 uzasadnienia), akcentując dokonaną ocenę poprzez stwierdzenie, że „całe zdarzenie interesowało go jako przejaw rozrywki”. Sąd niedostatecznie przeanalizował takie przejawy zachowania oskarżonego jakie przytacza w apelacji prokurator na stronie 25 zdanie ostatnie, dokończony na stronie 26. Jedynie argumentu z odniesieniem do skazania P. J. (1) w innej sprawie za czyn kwalifikowany tak jak postrzeża to oskarżyciel publiczny nie można uwzględnić a to z uwagi chociażby na treść art. 8 § 1 k.p.k. Uchylenie wyroku co do J. J. (1) w zakresie czynu przypisanego w pkt. 43 wyroku musiało nastąpić, a to z uwagi na ewentualną zmianę ustalenia, które może mieć wpływ na niekorzystną z punktu widzenia oskarżonego korektę kary.

Co do czynu popełnionego na szkodę Ł. P. wymiar orzeczonych kar poszczególnym oskarżonym jest prawidłowy.

W zakresie czynu przypisanego M. S. (1) w pkt. 4 w apelacji obrońcy podniesione zostało naruszenie art. 424 § 1 pkt. 2 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku i niewykazanie, że oskarżony miał zamiar popełnić czyn. Jasne przedstawienie stawianego zarzutu znajduje się w uzasadnieniu apelacji na stronie 22 i sprowadza się do zarzutu błędnego przyjęcia przez Sąd meriti, że w przedmiotowym stanie faktycznym nie mamy do czynienia z czynem współukarany następczym.

Po dokonaniu ustaleń jak na stronie 16 i 17 uzasadnienia Sąd wyraził stanowisko, że opisane zachowanie wyczerpuje znamiona czynu z art. 62 ust. 2 ustawy. Wprawdzie Sąd Okręgowy nie przywołał pogłębionej argumentacji w tym zakresie (vide uzasadnienie kwalifikacji na stronie 92 uzasadnienia - „zbiorcze” co do wszystkich przyjętych kwalifikacji z art. 62 ustawy), ale z drugiej strony w ustaleniach faktycznych na przywołanych powyżej stronach wyraźnie opisał zdarzenie faktyczne mające miejsce w dniu 16.03.2011r., osadzając je w takich realiach, że nie ma podstaw, mimo braku argumentacji, do zanegowania prawidłowości rozstrzygnięcia. Zabezpieczone narkotyki znajdowały się w pomieszczeniu gospodarczym D. Ł. (1). Z ustaleń w sprawie, które mają oparcie jednoznacznie w materiale dowodowym wynika, że było to miejsce w którym M. S. (1) przechowywał narkotyki celem dalszej odsprzedaży bądź wprowadzaniu do obrotu. Przedmiotem ochrony w art. 55 ust. 3 u.p.n. jest w założeniu przede wszystkim zabezpieczenie kraju przed nielegalnym wprowadzeniem na jego terytorium środków odurzających lub psychotropowych. Następcze przechowywanie (posiadanie) narkotyków stanowić może czyn nie podlegający odrębnemu ukaraniu (czyn współukarany następczy) wtedy, gdy zachowana jest więź czasowa i sytuacyjna z przestępstwem głównym, z którym również musi być związany zamiar, z jakim sprawca posiada narkotyki. W sytuacji więc, gdy sprawca dysponuje środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi już po zakończeniu akcji przestępczej związanej z ich dostawą z innego państwa, a więc np. z zamiarem odprzedaży, udzielenia, obrotu, to takie zachowanie stanowi odrębne przestępstwo, pozostające w zbiegu realnym z przestępstwem określonym w art. 55 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wyraz hołdowania takiej ocenie prawnej w odniesieniu do czynów zabronionych z art. 55, 56, 58, 59 wyraził i Sąd I instancji, wskazując na element więzi sytuacyjnej i czasowej z przestępstwem głównym.

Apelujący przywołuje orzeczenie w sprawie II AKa 140/12 Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, ale „wybiera” z tego orzeczenia argumentację. Oprócz szeroko „przetrasponowanych” do uzasadnienia apelacji stwierdzeń z tego orzeczenia nie przywołał skarżący np. tego fragmentu cyt. „Dlatego zaznaczyć jednocześnie należy, że zupełnie inaczej należałoby oceniać zachowanie oskarżonego, gdyby po przywiezieniu środków odurzających do Polski przechowywał on je z zamiarem udzielania ich innym osobom”, i dalej „Wtedy posiadania tych narkotyków nie można byłoby uznać za czyn współukarany następczy. Stopień społecznej szkodliwości takiego posiadania nie byłby bowiem wówczas zdecydowanie niższy od stopnia szkodliwości społecznej czynu głównego polegającego na wewnątrzspółnotowym nabyciu środków odurzających i ich przywozu. Takie posiadanie należałoby potraktować jako odrębny czyn karalny (...)”. Zawsze stany faktyczne należy oceniać samodzielnie. Rzadko kiedy „rozwiązania” z jednej sprawy można przenosić na potrzeby innej, co oznacza w tym przedmiocie, że i odwołanie się w uzasadnieniu apelacji do rozstrzygnięcia w sprawie II AKa 176/12 Sadu Apelacyjnego w Lublinie nie stwarza prostej możliwości przeniesienia

na grunt tej sprawy (vide okoliczności, ustalenia faktyczne w tej sprawie, o których można (powinno się) powziąć wiedzę po przestudiowaniu całości rozstrzygnięcia. Zatem, w sytuacji, która zgodnie z prawidłowymi ustaleniami miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, a więc gdy oskarżony posiadał środki ewidentnie z zamiarem dalszej ich odsprzedaży, to takie zachowanie oskarżonego nie mogło być potraktowane jako współukarany czyn następczy w stosunku do wcześniejszego zachowania, ustalonego jako wewnątrzspółnotowy przywóz, ale zasadnie zostało uznane za odrębny czyn karalny, pozostający w zbiegu realnym.

Jest to odpowiedni moment, aby odnieść się też i do apelacji obrońcy oskarżonego R. B. odnoszącej się do czynu przypisanego w pkt. 27 wyroku, określonej niezasadnie przez skarżącego jako obraza prawa materialnego, co jednakże nie ma znaczenia dla skuteczności, a raczej nieskuteczności zarzutu. Powinien być to zarzut z zakresu błędu w ustaleniach faktycznych, ale ustalenia faktyczne Sądu są prawidłowe poprzez przyjęcie, że w okresie od 15 marca do 4 kwietnia 2011r. oskarżony posiadał 4 gramy marihuany. Do powyższego przypadku również odnosi się wyżej wskazane (z k. 92 uzasadnienia) zbiorcze wyjaśnienie postawy prawnej, ale wszystkie wyżej przedstawiane argumenty mają tu zastosowanie. Wskazać trzeba na ustalenie faktyczne Sądu ze strony 14, gdzie Sąd meriti stwierdza, że R. B. wziął dla siebie co najmniej cztery gramy marihuany do spalania, co odzwierciedla znamiona czynu z art. 62 ust. 3 u.p.n.

Kara wymierzona za ten czyn, określony przez Sąd jako charakteryzujący się niewielkim stopniem społecznej szkodliwości i przy uwzględnieniu właściwości i warunków osobistych oskarżonego jest prawidłowa. Podobnie należy odnieść się do wymiaru kary za czyn przypisany w pkt. 4 M. S. (1).

Pozostając przy rozstrzygnięciach, które mimo zarzutów apelacyjnych zostały utrzymane w mocy, odnieść się trzeba do czynu popełnionego na szkodę M. M. (2) – czyn przypisany w pkt. 7 wyroku (ramach zarzutów z pkt. 19 i 20 aktu oskarżenia).

Wywiedziona w tym zakresie apelacja obrońcy oskarżonego M. P. – obrońca wnosił o uniewinnienie zarzucając naruszenia art. 7 i 410 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zeznań M. M. (2) w sposób ogólnikowy, a także nie rozważenie treści zeznań T. J. i M. K. (2) z rozprawy z 27.03.2013r.

Apelacja jest niezasadna. Ustalenia faktyczne Sądu meriti zawarte na stronie 44-45 uzasadnienia znajdują odbicie w materiale dowodowym sprawy, ocenionym zgodnie z art. 7 i 410 k.p.k. Zwraca uwagę to, że Sąd I instancji dostrzegając fakt, że M. M. (2) miał „słabości” tj. nadużywał środków odurzających (strona 98 uzasadnienia), co właśnie zostało wykorzystane przez M. P.. Nadto Sąd ustalił, że łatwość z jaką udało się M. P. doprowadzić do wydania mu przez M. M. (2) kamery z akcesoriami sprawiła, że M. P. zażądał również wydania pieniędzy. Sąd wskazuje, że dał wiarę zeznaniom M. M. (2) i w oparciu o nie zbudował stan faktyczny w przedmiotowym zakresie. Zarzut, że Sąd nie rozważył zeznań M. K. (2) i T. J. z rozprawy nie jest słuszny, ponieważ na k. 77 Sąd wskazał, że zeznania wyżej wymienionych z k.11365v-11366 i 11366-11366v rozważył, vide cytat: „w szczególności nie podważają dowodów, którym dano wiarę w postępowaniu”. Wprawdzie nie ma rozważań w tym zakresie szerszych, ale zwiera się w tym twierdzenie, że to co podali na rozprawie zarówno T. J. jak i M. K. (2) nie obala zeznań M. M. (2). Można wskazać, że nawet jeśli sytuacja o której zeznaje M. K. (2), a która miała mieć miejsce w czasie transportu M. P. i M. M. (2) zaistniała, to wpisuje się ona w charakterystykę M. M. (2), jako osoby, którą łatwo zdominować, przestraszyć. Zwrócić trzeba uwagę na protokół przesłuchania M. M. (2) z rozprawy z 16 stycznia 2013r. (k. 10814-10818) zwłaszcza w tej części, gdzie świadek spontanicznie zeznaje zanim strony przystąpiły do zadawania pytań (k.10814 t.LIV) i zanim zostały odczytane zeznania z postępowania przygotowawczego w trybie art. 391 § 1 k.p.k. – z nich ewidentnie wynika opis czynu przypisany oskarżonemu M. P.. Obrońca akcentuje bardzo mocno kwestie dotyczące braku koncentracji czy złej pamięci świadka, unaoczniając to niekonsekwencją świadka w zakresie wskazywania dat, czasokresów. Powyższe jednak nie rzutuje na wiarygodność zeznań świadka w zasadniczym aspekcie w zakresie ocenianego w tym momencie zachowania (inaczej niż w przypadku sytuacji opisywanych w ad.1), ponieważ określony przez Sąd czasokres w jakim zachowania jednostkowe (w ramach art. 12k.k.) miały miejsce jest osadzony w realiach sprawy. To ustalenie pozostaje w korelacji z ustaleniem, że M. M. (2) nabył kamerę w lombardzie 7 maja 2010r., co wynika z informacji z k. 1277 t. VII, nadto P. D. odnośnie kamery zeznając wielokrotnie mówiła o maju 2010r. - k. 185, k.356, k. 1047v. To, że J. J. (1) nie potwierdza słów M. M. (2) wynika z faktu, że w sprawie wyżej wymienieni reprezentowali całkowicie odmienne

postawy uwarunkowane m.in. i rolami procesowymi jakie były ich udziałem, przy czym trzeba wskazać, że J. J. (1), co obrazuje protokół rozprawy z k. 10468 zasadniczo odmówił zeznań w sprawie.

Reasumując w tym zakresie apelacja jest niezasadna, tym samym i rozstrzygnięcie w zakresie nałożonego obowiązku naprawienia szkody jest prawidłowe (pkt 54 wyroku).

Postawa apelującego obrońcy oskarżonego jest zresztą nacechowana niekonsekwencją ponieważ negując tak bardzo zeznania M. M. (2), z naciskiem na to, kiedy M. M. (2) poznał M. P. (że dopiero we wrześniu 2010r., przypis SA), jednocześnie w zakresie czynu przypisanego w pkt. 5 M. P., bezspornie zawierającemu w sobie też sprzedaż marihuany przez M. P. M. M. (2) m.in. w okresie maj do czerwca 2014 i maj 2011r- marzec 2011r.(vide ustalenia Sądu meriti wskazane np. na stronie 35 uzasadnienia, ale nie tylko bo i 37 i 38) skarżący nie stawia zarzutu, ograniczając skarżenie do zachowania mającego związek z M. R. (1) (o tym była częściowo mowa w ad.1 w innym kontekście).

Wymiaru orzeczonej kary za ten czyn również nie sposób kwestionować.

Pozostając w kręgu zachowań popełnionych na szkodę M. M. (2) odnosząc się do czynu popełnionego przez T. I. (1) na jego szkodę, zarzucanego w pkt. 28 a/o, a przypisanego w pkt. 13 wyroku, to apelacja obrońcy oskarżonego T. I. (1) jest niezasadna w zakresie w jakim co do oceny zeznań M. M. (2) zarzuca obrazę przepisów postępowania, art. 7, 410, ale i 424 § 1 kpk, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez „danie bezkrytycznej wiary zeznaniom (...) M. M. (2)” strona 2 apelacji, w uzasadnieniu argumentując, że M. M. (2) dopiero przy czwartym przesłuchaniu podał w tym zakresie obciążający T. I. (1) fakt. Dla zobrazowania powyższego trzeba przywołać to co zeznał M. M. (2) na k. 7879 „Powiedział, abym pokazał telefon. Nie chciałem pokazać bo wiedziałem, że jak pokażę to mi już go nie odda, (...) zagroził mi, że jak nie pokażę to mnie zaraz uwali tzn. pobije. Przestraszyłem się jego groźby pobicia (...).Wyjąłem telefon z kieszeni i dałem mu do ręki”. W czasie wspomnianych w poprzedzającym fragmencie uzasadnienia zeznań na rozprawie (spontanicznych) pokrzywdzony również wskazał, że wydał telefon T. I. (1), bo się bał (k. 10814). Ustalenia Sądu meriti przedstawione na stronie 46 uzasadnienia odzwierciedlają obraz zachowania zgodny z zeznaniami M. M. (2). Nie ma znaczenia przy którym przesłuchaniu M. M. (2) opisał to zachowanie, jeżeli sytuacja jest wkomponowana w zdarzenie historyczne opisane szczegółowo, co właśnie odzwierciedlają zeznania z k. 7877-7879 t. XL. Zatem jedynie dokonana subsumpcja prawna po dokonanej reasumpcji zachowania przedstawionej na k. 97 uzasadnienia jest błędna, albowiem zachowanie T. I. (1) nie odzwierciedlało znamion rozboju, a wymuszenie rozbójnicze (w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą pobicia doprowadził M. M. (2) do wydania mu telefonu komórkowego (...))wartości 600 złotych), o którym mowa w art. 282 k.k. (podobnie jak to popełnione przez M. P. na szkodę M. M. (2)), przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, co znalazło odzwierciedlenie w pkt. 4 wyroku i w związku z zasadniczo niezmiennymi przesłankami mającymi wpływ na wymiar kary (przedstawionymi przez Sąd I instancji na k. 103 uzasadnienia) pozwalało na wymierzenie kary 4 miesięcy pozbawienia wolności. Prokurator skarżył wyrok w tym zakresie jedynie co do wymiaru kary. Przypisany przez Sąd Apelacyjny czyn pozostaje zagrożony tożsamo jak czyn przypisany w pkt. 13 wyroku Sądu meriti. Można tak jak Sąd meriri wskazać na średni stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu. Podnoszony przez skarżącego motyw zachowania przestępnego, jak i konieczność dokonywania wymiaru kary przez pryzmat całości zachowań przestępczych nie pozbawia kary 4 miesięcy pozbawienia wolności współmierności do winy T. I. (1) przy uwzględnieniu zasad wymiaru kary.

Apelacja obrońcy w zakresie czynu przypisanego K. K. (1) w pkt. 18 (zarzut II) dotycząca zarzutu rażącej „surowości” (tak apelacja) kary zasadniczo odniosła skutek w zaistniałej sytuacji procesowej, a to z uwagi na to, że przedmiot skazania co do tego oskarżonego w sprawie ograniczył się (na skutek uchylecia wyroku w zakresie czynu 17 do ponownego rozpoznania) do konieczności dokonywania wymiaru kary jedynie za czyn polegający na posiadaniu marihuany w ilości jak w zarzucanym w pkt. 39 czynie. Zaistniały warunki, aby co do kary orzeczonej za ten czyn orzec o warunkowym jej zawieszeniu z uwagi na fakt, że na ten moment spełnione są przesłanki z art. 69 § 1k.k. Wprawdzie obrońca oskarżonego podnosił powyższe w innych uwarunkowaniach (Sąd przypisał przecież czyn w pkt. 17 za który została wymierzona kara, co do której z racji już chociażby jej wymiaru brak było warunków do rozważania kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania), ale w zaistniałej sytuacji procesowej brak przesłanek do stwierdzenia, że

nie można prognozować pozytywnie na przyszłość co do tego oskarżonego. Oskarżony nie był karany, ma pozytywną opinię środowiskową.

4) inne kwestie

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy ważne jest aby Sąd zwrócił uwagę na to, że wobec K. K. (1) w znamionach czynu brak działania w warunkach art. 65 § 1k.k., a w podstawie prawnej wymiaru kary art. 65 § 1 k.k. został powołany co do czynu przypisanego w pkt. 17.

Z oczywistych względów nie mógł być przedmiotem odniesienia zarzut dotyczący rażącej surowości kary wymierzonej R. B., jak to określił apelujący, za czyn z pkt. 53 a.o.

Kara łączna wymierzona M. P. za dwa czyny, co do których wyrok został utrzymany w mocy (czyny: 7 i 9) to kara 3 lat pozbawienia wolności, zważywszy na to, że czyny wprawdzie zostały popełnione na szkodę różnych pokrzywdzonych, ale charakteryzuje je zbliżony przedmiot ochrony i związek czasowy, a generalnie tożsamość pobudek, co dawało podstawy do zastosowania w szerokim zakresie absorpcji (kary jednostkowe to: rok i 6 miesięcy i dwa lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności). Kara łączna co do M. S. (1) za czyny z pkt. 3 i 4 również została orzeczona z zastosowaniem częściowej absorpcji z uwzględnieniem przede wszystkim związku czasowego zachowań przestępnych.

Zupełnie marginalnie wskazać można, że przyjmowanie w podstawie prawnej skazania, że jednym czynem wyczerpano znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 albo z art. 56 ust. 1 i 3, czy też z art. 62 ust. 1 i 2 u.p.n. uchylia zasadzie *lex specialis derogat legi generali* i przez to jest błędne. Wskazane przestępstwa z różnych ustępów tego samego przepisu są samodzielne, zawierają różne zagrożenie karą oraz pełny zestaw znamion przestępstwa, a jedynie przez wzgląd na zasady techniki legislacyjnej przestępstwa z ustępów 3 i 2 skonstruowane zostały jako przepisy o charakterze odsyłającym, tzn. aby nie powtarzać znamion szczegółowo już opisanych w ustępach pierwszych odsyła się w nich do znamion opisanych w poprzedzających ustępach, jedynie dodając znamiona o charakterze kwalifikującym.

Pozostałe kwestie, w tym podniesione przez prokuratora w apelacji co do kar (w zależności od ustaleń faktycznych w sprawie np. jak co do R. P. w zakresie czynu zarzucanego w pkt. 61, ale i dalej wskazywanych co do pozostałych oskarżonych, strony 48 – 50 apelacji) powinien też mieć Sąd na względzie, wyrokując bez naruszenia reguły z art. 443 k.p.k., z uwzględnieniem wskazań płynących z art. 442 par. 2 i 3 k.p.k., mając na uwadze zasadę z art. 8 par. 1 k.p.k.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy rzeczą Sądu, ewentualnie z uwzględnieniem na jak najwcześniejszym etapie stanowiska stron, będzie określenie zakresu niezbędnego ponownego przesłuchania świadków, przy uwzględnieniu oczywiście zakresu uchylenia wyroku do ponownego rozpoznania, ze wskazaniem, że zasadniczo błąd tkwił w nieprawidłowej, z naruszeniem art. 7 k.p.k., ich ocenie. Z drugiej strony zmieniona sytuacja procesowa części osób występujących w sprawie pozwoli na pełne wykorzystanie możliwości jakie daje bezpośrednie przesłuchanie na rozprawie i tym samym poszerzy pole realizacji prawa do obrony.

Mając wszystko powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

HCz